

DE NEGEN ZALIGSPREKINGEN VAN CHRISTUS

G.P.P. Burggraaf v.d.m.

website: www.derokendevlaswiek.nl

email: info@derokendevlaswiek.nl

Burggraaf G.P. P.

De Bergrede

“De negen zaligsprekingen van Christus”

Audio-preken uit 7/8/9/ 2009 op schrift gesteld

Trefwoord: theologie/wedergeboorte

ISBN 90-76100XX

© COPYRIGHT 2014 - 2025 - BIJ UITGEVERIJ “DE ROKENDE VLASWIEK”

*Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.*

Inhoud

1.	"Zalig zijn de armen van geest..."	pag. 4
2.	"Zalig zijn die treuren..."	pag. 26
3.	"Zalig zijn de zachtmoedigen..."	pag. 46
4.	"Zalig zijn die hongeren en dorsten..."	pag. 64
5.	"Zalig zijn de barmhartigen..."	pag. 83
6.	"Zalig zijn de reinen van hart..."	pag. 101
7.	"Zalig zijn de vreedzamen..."	pag. 119
8.	"Zalig zijn die vervolgd worden..."	pag. 137
9.	"Zalig zijt gij, als u de mensen smaden..."	pag. 155

Zalig zijn de armen van geest eerste zaligspreking

De tekst voor de prediking kunt u vinden in het u voorgelezen Schriftgedeelte, in Mattheus 5:3, waar staat geschreven: **"Zalig zijn de armen van geest; want hunner is het Koninkrijk der hemelen."**

Geliefden, in afhankelijkheid des Heeren wensen wij deze morgen een begin te maken met de negen zaligsprekingen, zoals Christus die tijdens de bergrede heeft uitgesproken.

In de zaligsprekingen richt Christus zich in het algemeen tot de schare mensen die Hem nagelopen waren, van Galilea, van Dekapolis, van Jeruzalem, van Judea en van over de Jordaan, maar in het bijzonder richt Christus Zich in de zaligsprekingen tot Zijn discipelen, dus tot de levende Kerk. Want er staat: *"En als Hij nedergezeten was, kwamen Zijn discipelen tot Hem. En Zijn mond geopend hebbende, leerde Hij hen, zeggende: "Zalig zijn de armen van geest; want hunner is het Koninkrijk der hemelen."*

Nu zal bij sommige aangevochten zielen de schrik om het hart slaan, want als de zaligsprekingen alleen de levende Kerk betreffen, dan horen zij er niet bij, omdat zulke zielen zich er constant buiten luisteren.

Maar geliefden, ik wilde wel dat ik een kerk vol zielen had, die zich er constant buiten luisteren, want zielen die zich buiten de zaligheid luisteren, omdat zij alle kenmerken van een verworpene bij zichzelf gewaar worden, zijn juist het voorwerp van de opzoekende zondaarsliefde van Christus, juist ook na ontvangen genade. De eerst genoemden zijn wel niet de armen van geest, maar die zijn wel geestelijk arm gemaakt en geestelijke nullen wil God vervullen, want Christus is niet gekomen voor mensen die zich er bij rekenen, nee, geliefden, nee, Christus is gekomen om te zoeken en te zaligen dat verloren was en in zichzelf verloren blijft, ook na ontvangen genade.

Waarlijk verloren zielen kunnen zichzelf er alleen maar buiten luisteren, maar aan dezulken wordt deze avond Christus gepredikt,

de Gezondene des Vaders, die Zich Borg gesteld heeft om verloren buitenstaanders te trekken uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht en om Zijn volk te bevestigen in het allerheiligst geloof.

Als de schrik u om het hart slaat, armen van geest, vanwege de majesteit van het Woord waarvoor gij beeft, bedenk dan dat als uw hart u veroordeelt, God meerder is dan uw hart. Christus zoekt de verbrokenen van hart en de verslagenen van geest en die voor Zijn Woord beeft.

Zoek geen oprechtheid in uzelf, geliefden, want die is niet te vinden. Zoek ook geen zondekennis te vergaren om voor Christus in aanmerking te komen. Christus is niet gekomen voor mensen die voor Hem in aanmerking komen, want die mensen bestaan niet eens, maar Christus is gekomen voor zondaren die zich in de spiegel van de Wet Gods gans verloren weten *en voor dezulken komt Christus in aanmerking!*

Geen enkele zondaar is geschikt voor Jezus, nee, geliefden, Christus daarentegen, is uitermate geschikt voor een verloren zondaar, die bij zichzelf niets dan vloek en doem gewaar wordt, enkel tot de mesthoop bekwaam.

Dezulken worden tot de berg geroepen, niet tot de tastelijke berg, en het brandende vuur, en donkerheid, en duisternis, en onweder, maar gij zijt gekomen tot den berg Sion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen; tot de algemene vergadering en de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen; en tot den Middelaar des Nieuwen Testaments, Jezus, en het bloed der besprenging, dat betere dingen spreekt dan Abel (Hebr. 12).

We overdenken deze eerste zaligspreking aan de hand van een drietal gedachten:

1. De zaligverklaring door Christus

2. De zaliggesprokenen in Christus

3. De zalige erfenis van Christus

Geliefden, de grote Leraar der gerechtigheid is op een berg geklommen om de menigte toe te spreken en Zijn volk te bevestigen

in de zaligheid, die Hij hen bereid heeft van voor de grondlegging der wereld.

De bergrede van Christus is de beste preek die ooit gepreikt is, want Christus is de beste Prediker die door geen schepsel te evenaren is, want Hij bezit de Geest niet met mate, zoals Zijn kinderen de Geest wel met mate bezitten.

Christus spreekt als Machthebbende, ook in de zaligsprekingen en geen macht noch duivel kan Zijn woorden te niet doen, want degenen die door Christus worden zalig gesproken, zijn eeuwig welgelukzalig. De zaligsprekingen heeft Christus niet alleen uitgesproken als Middelaar van verdienste, maar ook als Middelaar van toepassing, want Christus' woorden zijn daden.

Gods volk kan de zaligsprekingen niet op zichzelf toepassen, want dat is alleen het werk van Christus en daarvoor is Hij als Middelaar van toepassing door de Vader verordineerd.

Gods volk kan de zaligsprekingen van Christus ook niet weigeren, want Christus verschaft Zich toegang tot het hart van de goddelozen, waarvoor Hij te Zijner tijd gestorven is, zonder hun toestemming, om hen met instemming te doen delen in de zaligheid, waarvoor zij niet hebben gekozen, maar omdat zij vanwege de eeuwige uitverkiezing daarvoor door God verordineerd zijn geworden.

Christus schenkt de schatten der zaligheid aan Zijn volk, schatten die Hij voor hen verworven heeft en voor de schenking van die schatten maakt Hij Zichzelf noodzakelijk en Hij maakt plaats voor Zichzelf in het hart van een verloren menskinde.

In de bergrede heeft Christus de armen van geest op het oog, met name Zijn discipelen, want zij waren op de leerschool van Koning Jezus en op die leerschool zitten uitsluitend armen van geest, die voor Zijn Woord beven, niet met en wettische vrees, maar met en kinderlijke vrees.

Gods volk is dus arm van geest, maar ze is niet arm met betrekking tot de Heilige Geest, nee, ze zijn arm met betrekking tot hun eigen geest. Met betrekking tot de Heilige Geest woont het Woord van Christus rijkelijk in de harten van Gods arme en ellendige volk, ja, in alle bestendige wijsheid.

Zelfs de wijze koning Salomo had zichzelf als een arme van geest voor God leren kennen, als hij zegt: *“Voorwaar, ik ben onvernuftiger dan iemand; en ik heb geen mensenverstand; en ik heb geen wijsheid geleerd, noch de wetenschap der heiligen gekend”, Spr. 30:2.*

Hetgeen Salomo hier zegt en belijdt, is een waarachtig kenmerk van de armen van geest. En in gelijke bewoordingen belijdt Asaf: *“Als mijn hart opgezwollen was, en ik in mijn nieren geprikkeld werd, toen was ik onvernünftig, en wist niets; ik was een groot beest bij U”, Ps. 73:21-22.*

Dat is de taal der geroepen heiligen en Paulus spreekt precies dezelfde taal in Romeinen 7:14: *“Want wij weten dat de Wet geestelijk is, maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde.”*

Hier hebt u het getuigenis van de armen van geest en dat zijn geen zielige mensen die zich arm voordoen, welnee, ‘arm zijn van geest’ is geen zielige gestalte, waarmee je medelijden moet hebben, nee, daar moet je juist jaloers op worden.

Niet als zodanig op ‘het arm van geest zijn’, want ‘arm van geest zijn’ is geen doel in zichzelf, maar omdat de armen van geest door Christus worden zalig gesproken, omdat ze zalig zijn.

Christus spreekt Zijn volk bij herhaling zalig, omdat de slachschapen van Christus doorgaans als rampzaligen over de aarde gaan, ja, als uitvaagsels der wereld en aller afschrapsel tot nu toe.

De negen zaligsprekingen die Christus tijdens de bergrede heeft uitgesproken, hebben dus alleen betrekking op de strijdende Kerk op aarde, en ook hebben zij als doel om de door de Wet ontwaakte zielen jaloers te maken om het op Christus alleen te wagen.

Ik moet het nog nader zeggen: Elke zaligspreking is op elk kind van God afzonderlijk van toepassing, want in de zaligsprekingen gaat het om hetgeen Gods volk in Christus is en heeft, en niet om wat zij in zichzelf is.

Christus spreekt de armen van geest zalig, omdat ze zalig zijn. Hij spreekt ze niet zalig omdat ze arm van geest zijn, maar omdat ze Zijn eigendom zijn.

Christus spreekt dus niemand zalig op grond van enige kenmerken. Dat geldt ten aanzien van alle zaligsprekingen. ‘Arm van geest zijn’ gaat niet aan de genade vooraf, maar is een vrucht van het geloof in Christus. De armen van geest zijn zalig op grond van de toegerekende gerechtigheid van Christus.

Loochenaars van de zekerheid des geloofs passen deze zaligspreking op zichzelf toe op grond van gevoelsmatige kenmerken. Dat zijn de dwaze maagden, die wel de uitwendige kenmerken bezitten, maar aan de toepassing van de gerechtigheid van Christus vreemd zijn. Dwaze maagden worden in onze dagen op grote schaal zalig gesproken.

Volgens ds. J.M.D. de Heer van de Ger. Gem. worden onder 'de armen van geest' mensen verstaan die wel wedergeboren zijn maar alles, ja, zelfs Christus als Middelaar nog missen in de toepassing. Het bewijs dat deze dwaalleer gemeengoed geworden is in een groot deel van de gereformeerde gezindte, kwam ik opnieuw onder ogen middels een meditatie over Psalm 72:13a, in het R.D. van 27-10-2005, van de hand van ds. J.M.D. de Heer, predikant van de Ger. Gem. te Middelburg. Psalm 72:13 spreekt over de opzoekende zondaarsliefde van Christus. Want de Zoon des mensen is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was (Luk. 19:10).

De armen en noodduftigen in Ps. 72:13 kunnen echter niet vereenzelvigd worden met de armen van geest in Matth. 5:3, die door Christus zalig gesproken worden. Dat doet ds. JMDdH. echter wel. Onder de armen en noodduftigen in Ps. 72:13, verstaat ds. JMDdH. wedergeboren mensen die nog alles missen. JMDdH schrijft: *“De waarlijk armen missen Godsvreze, ze missen gehoorzaamheid, ze missen betaling, bovenal, ze missen een Middelaar, Die voor hen kan instaan, Die voor hen kan tussentreden tussen een heilige God en hun verdorven bestaan. En die Middelaar te missen, is alles te missen. O, wat zijn ze arm.”*

Deze missende mensen die Christus niet kennen noemt ds. JMDdH.: “wedergeboren onderdanen van het Koninkrijk Gods”.

Hier hebben we te maken met een van de meest valse leringen die er bestaan. De 'armen van geest' die ds. JMDdH. met zijn inlegkundige exegete tekent, zijn helemaal niet arm van geest, maar rijk en verrijkt, hebbende geens dings gebrek. Het zijn ook niet de geestelijk armen die in Psalm 72 worden getekend. Bovendien zijn geestelijk armen niet de armen van Geest die zonder onderscheid in Christus geloven.

Die zogenaamd missende mensen die door ds. De Heer getekend worden, zijn rijk en verrijkt in zichzelf, want ze hebben nog nooit in de volheid in Christus geloofd, laat staan uit Christus geleefd. Zonder het ware geloof in een volkomen Zaligmaker is er geen wedergeboorte, geen zaligheid, maar enkel vloek en verdoemenis. Al die zogenaamde missende mensen -zoals ds. JMDdH. hen tekent in zijn meditatie- worden op grond van hun tekorten en kenmerken buiten Christus door ds. De Heer zalig gesproken. Dezuiken zijn echter nog in de oude Adam en bittere vijanden van God en Christus. Dominees die leren wat ds. De Heer leert, zijn valse leraren en

arbeiders van de satan.

'Arm van geest' zijn alleen diegenen die **in Christus** rijk gemaakt zijn in de vergeving hunner zonden en een kindschap gekregen hebben ten eeuwige leven, hoe klein hun geloof ook moge zijn. Alleen dezulken behoren tot dat volk dat ellendig en arm is in zichzelf, maar evenwel op de Naam des HEEREN betrouwen (Zef. 3:12).

Dat gelukzalige volk is arm in zichzelf, evenwel rijk in God. Hoe meer rijkdom zij in God in Christus zien door het geloof, des te armer en ellendiger worden zij in zichzelf. Degenen die ds. JMDdH. 'arme en nooddruftige wedergeborenen' noemt, zijn niet onder de genade, maar onder de Wet en onder de vloek, onverzoend, zonder God en zonder hoop in deze wereld. Ps. 72:13 handelt niet over de wedergeboorte, maar is een Messiaanse profetie van hetgeen God in Christus doen zal in het zaligen van zondaren, ook onder de heidenen, zoals Ps. 72:17 ons laat zien.

Christus ziet verlorenen aan in hun lage staat, niet omdat zij verloren zijn, niet omdat zij nooddruftig zijn, maar omdat Hij alleen voor dezulken gekomen is (Luk. 19:10). Psalm 72:13 en Lukas 19:10 staan in het kader van de wil des besluits van God. Christus vindt degenen die Hij zalig spreekt in hun totale verlorenheid. Dat zijn zonder enige uitzondering zondaren die geen helper hebben (Ps. 72:12), dus die in de spiegel van de Wet hun totale doodstaat en verlorenheid hebben gezien en gelooft en de rechtmatigheid van hun verdoemenis hebben onderschreven. Dat zijn de armen en de nooddruftigen uit Psalm 72:13 en als dezulken zalig gesproken worden, zijn ze zalig, wedergeboren en gerechtvaardigd in de vierschaar van hun geweten. Dat is dus wel een geheel andere betekenis dan ds. JMDdH. aan Ps. 72:13 geeft.

Al degenen die Christus niet kennen als tussentredende en Sions betalende Borg in de toepassing, staan in een onverzoende en vijandige betrekking tot God. Dezulken spreekt Ds. JMDdH. echter zalig! Arme, Gode-vijandige en zielsmisleidende godsdienst!

Welzeker bestaat Christus' Koninkrijk uit armen van geest, maar dat zijn alleen de ware gelovigen die de rijkdom Zijner goedertierenheid gesmaakt hebben in hun totale verlorenheid voor het eerst en steeds weer. Dat zijn diegenen bij wie het Gode liefd heeft zijn Zoon in hen te openbaren (Gal. 1:15-16). Ds. JMDdH. houdt 'schijn' voor 'zijn'! Je mag je dan afvragen of ds. JMDdH. zelf wel gerechtvaardigd is en in Christus gelooft.

Het wemelt in onze dagen van de valse leraars, tot in de meest rechtzinnige kringen toe. Aan hun vruchten zult ge ze kennen. Dezulken worden namelijk gedreven door een hooghartige dwaalgeest en weigeren zich op grond van Gods Woord te laten corrigeren. Ze spreken over 'de armen van geest', maar je moet bij dezulken maar eens als een verloren zondaar aan de deur kloppen, dan zijn ze niet thuis! Voor totaal verloren zondaren is er geen plaats in de kerkelijke herberg van het missende naamchristendom, laat staan voor de vrijgemaakten des Heeren die van Christus getuigen.

Ik spreek uit ervaring en tot mijn eeuwig geluk, want toen de deur van de kerkelijke herberg voor mij dichtgegooid werd, is Christus in de beestenstal van mijn hart geopenbaard tot mijn eeuwige Vreugde. Welkom lieve Heere Jezus in de beestenstal van mijn hart!

In de Christenreize van John Bunyan spreken Christen en Hopende met meneer Onkunde over een geopenbaarde Middelaar die alle gelovigen deelachtig zijn. Meneer Onkunde houdt zichzelf voor wedergeboren, maar hij mist de kennis aan een geopenbaarde Middelaar in de toepassing. Christen en Hopende bestraffen Onkunde en zeggen hem dat hij zich bedriegt voor de eeuwigheid. (Zie: BUNYAN OVER ONKUNDE).

Ds. JMDdH. spreekt meneer Onkunde echter zalig! Missende "wedergeboren" mensen die niets weten van een geopenbaarde Middelaar in de toepassing zijn echter de meest vijandige mensen. Zulke vijanden van God en Christus worden door ds. JMDdH. en zijn Ger. Gem. collega's evenwel 'wedergeboren onderdanen van Gods Koninkrijk' genoemd. O, wat een bedrog, wat een misleiding!

Christus zegt: *"Zalig zijn de armen van geest; want hunner is het Koninkrijk der hemelen"*, Matth. 5:3. Hij spreekt ze zalig, omdat ze zalig zijn en niet omdat ze arm van geest zijn. Christus spreekt geen zondaren op grond van enige kenmerken zalig. Hij spreekt Zijn verzoende volk zalig, want in de zaligsprekingen richt Christus Zich tot Zijn discipelen (Matth. 5:1-2), die reeds met God verzoend waren. Arm van geest zijn, betekent zonder Christus niets meer te kunnen doen. De armen van geest die Christus zalig spreekt zijn dus zonder enige uitzondering aan de Wet gestorven, met God verzoend, hongerig naar het levende Brood, omdat zij gesmaakt hebben dat de Heere goed is. Ze zijn treurende, omdat zij nog in dit ondermaanse leven zijn, dus nog niet Thuis zijn. Ze bevinden zichzelf vleselijk,

verkocht onder de zonden en hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, waartoe zij reeds van Jezus Christus gegrepen zijn! Armen van geest zijn vreemdelingen in deze wereld, omdat zij een thuiskomen hebben bij God in het Vaderhuis. Armen van geest zijn degenen die de kussingen van de hemelse Bruidegom ervaren hebben en daar opnieuw naar uitzien, zoals de Bruid uit het Hooglied. Dat is wel TOTAAL wat anders dan ds. J.M.D. de Heer onder 'de armen van geest' verstaat.

De Kanttekeningen zeggen t.a.v. de 'armen van geest' in Matth. 5:3: *"Dat is, nederigen en gebrokenen van hart, die hunne nietigheid verstaande een klein gevoel van zichzelf hebben, **steunende alleen op de genade Gods in Christus Jezus.**"*

Dat geldt ook voor de zwakgelovigen, want Christus zegt dat ook de kleinen in Hem geloven. Ds. De Heer ergert de kleinen door hen het geloof in Christus te ontzeggen. Ds. De Heer en allen die het zoals hij leren, staan onder het vernietigende oordeel van Christus, namelijk: *"En zo wie een van deze kleinen, **die in Mij geloven**, ergert, het ware hem beter, dat een molensteen om zijn hals gedaan ware, en dat hij in de zee geworpen ware",* Mark. 9:42.

De armen van geest uit Matth. 5:3 steunen niet op hun armoede, maar op hun Koning, die hen van Israels God gegeven is! 'Arm van geest zijn' is een vrucht van de vergeving der zonden! De wedergeboorte die ds. JMDdH. voor waarachtig houdt, kan nog niet eens in de schaduw staan van het nabijkomend Geesteswerk waarmee de dwaze maagden bezet waren. Ik ga er verder niet op in. Ik ben er al teveel op ingegaan. Het is eigenlijk niet de moeite waard, want de dwaalleer van de Ger. Gem. wreekt zichzelf.

Hele legers zogenaamde 'armen van geest' wandelen over de smalle weg(!) ter helle, want dezulken zijn over de muur geklommen en zijn niet als verloren en afgesneden zondaren door de Enge Poort van de Goddelijke rechtspraak en vrijspraak ingegaan. Dezulken voegen zich (dikwijls heel nederig) bij de hemelse bruiloftsgasten, maar ze zijn niet van hun drek gewassen. Dezulken zullen zonder pardon aan 's Konings voeten worden doodgeslagen en geworpen worden in de buitenste duisternis, waar wening zal zijn en knersing der tanden, met welke gedaante van godzaligheid zij ook bezet zijn geweest.

Ter illustratie zullen we u een echte arme van geest noemen: **Maria, de moeder des Heeren.** Wat zegt ze in haar lofzang? *"Mijn ziel maakt*

*groot den Heere; en mijn geest verheugt zich in God, mijn Zaligmaker; omdat Hij de **nederheid** Zijner dienstmaagd heeft aangezien",* enz.

Vele valse rechtzinnige leraars hebben het woordje 'nederheid' veranderd en vervalst in 'nederigheid'. Maria heeft het echter niet over haar nederigheid, want daarmee zou ze voor eeuwig verloren zijn gegaan. Maria heeft het over haar nederheid, dus over haar lage staat, haar verloren staat, haar verloren zijn. Zij zegt hier feitelijk dat zij als een verloren zondares door Christus gevonden is geworden en dat Hij grote dingen aan haar gedaan heeft (Luk. 1:46-55). Zalig worden is dus geen misschientje, maar eeuwig vast en zeker, eeuwig ja en amen in Christus.

De vergeving der zonden is de eerste geloofservaring van de wedergeboorte, hoe klein het geloof ook moge zijn. Alles wat er aan voorafgaat is nabijkomend werk des Geestes en dat is op zichzelf genomen niet zalmakend. *"Het geloof nu is een vaste grond der dingen, die men hoopt, en een bewijs der zaken, die men niet ziet",* Hebr. 11:1. Wie dit geloof mist, gelooft niet daadwerkelijk in Christus en wie niet in Christus gelooft, zal verdoemd worden (Mark. 16:16). *"Die in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld, maar die niet gelooft, is alrede veroordeeld, dewijl hij niet heeft geloofd in den Naam des eniggeboren Zoons van God",* Joh. 3:18.

De armen van geest in onze tekst zijn uitsluitend wijze maagden. De armen van geest steunen niet op hun armoede, maar op hun Koning, Die hen van Israels God gegeven is.

Schoon zij arm zijn en ellendig, denkt God aan hen bestendig. Immers, God zal Zich overhouden een ellendig en arm volk, dat evenwel op de Naam des HEEREN betrouwen zal.

De armen van geest zijn de gebrokenen van hart en de verslagenen van geest, die met kinderlijke vrees voor Zijn Woord beven.

Gelukkig volk, dat waarlijk arm van geest gemaakt is.

Armen van geest! Christus is om uwentwil arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden. *"Want hunner is het koninkrijk der hemelen."*

De armen van geest zijn dus geestelijk gezien de rijkste mensen die u zich bedenken kan, want ze zijn de erfgenamen des hemels.

Mar dezulken moeten zichzelf elke dag afschrijven, want het is met hen niets gedaan. Het is Sion, zeggen zij, niemand vraagt naar haar. En toch zijn zij 'makarios', dat is welgelukzalig.

De armen van geest zijn bedelaars aan de genadetroon en hebben

hun leven verloren hebben in het recht Gods, in de dood van Christus. De armen van geest zijn in beginsel de dood van Christus gelijkvormig en dat is de reden waarom ze in de wereld niet welkom zijn, want het Koninkrijk van Christus is niet van deze wereld. De armen van geest zijn een hulpeloos volk die van zichzelf geen wapens hebben in de strijd tegen de driekoppige vijand, de wereld, de duivel en het eigen verdorven vlees.

De armen van geest hebben dus geen verstand van de Wet om die te doen uit dankbaarheid, want het 'doe dat' der Wet is een verloren zaak gebleken, met al de liefde die zij aan de dag gelegd hebben, want de liefde wil wel, maar aan het goede te doen komt zij nimmer toe, want de ware liefde telt niet op, maar af, en dan houd je geen goede werken over, maar een verzondigd leven en een bedorven heiligmaking.

Ja, dat zijn de armen van geest, die mensen zijn van de lopende band der werkheilige Farizeeën afgevallen en in de handen van een rechtvaardig God gevallen, en hebben al hun eigengerechtigheid weggeworpen als een wegwerpelij k leed, toen zij in Gods heiligdommen ingingen en Christus hebben zien staan in hun plaats.

O, geliefden, als je Christus hebt gezien in Gods heiligdom, dan houd je geen verstand meer over, want dan wordt Christus je verstand en je Wijsheid bij God.

En als Christus je Wijsheid is, hoef je geen verstand meer mee te brengen, want Christus is Alwetend en wijzer dan Salomo en van Hem heeft Jesaja geprofeteerd, zeggende: *“Want er zal een Rijsje voortkomen uit den afgehouwen tronk van Isai, en een Scheut uit zijn wortelen zal Vrucht voortbrengen. En op Hem zal de Geest des HEEREN rusten, de Geest der wijsheid en des verstands, de Geest des raads en der sterkte, de Geest der kennis en der vreze des HEEREN”, Jes. 11:1-2.*

O, geliefden, voeg u bij deze wagen van vrije genade en het zal u welgaan voor tijd en eeuwigheid beiden.

“Zalig zijn de armen van geest.”

Dat zijn degenen die het van de Vader geleerd hebben en in Christus al hun heil en zaligheid zien, en met Petrus met hart en ziel belijden: *“Gij zijt de Christus, de Zoon des levenden Gods.”*

O, dezulken worden door Christus bevestigd in hun zalige staat. *“Zalig zijt gij, Simon, Bar-jona! want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is”, Matth. 16:17.*

U ziet, als Christus door de Vader wordt geopenbaard aan verloren

zondaren, worden zij rijk in Christus en arm van geest, en daarom geloven zij, daarom belijden zij en daarom getuigen zij van de grote werken Gods, namelijk van hetgeen zij gezien en gehoord hebben en dat door het geloof.

Arm van geest is geen wangestalte in het geestelijke leven, maar de recht geestelijke gestalte en dat door recht.

Arm van geest zijn is heel wat anders dan geestelijk arm zijn. Als je geestelijk arm bent, sta je buiten de zaligheid en leef je nog onder de toorn van God, maar als je arm van geest bent, deel je in een rijke Christus. Arm van geest zijn, is vernederd zijn, bedelaar zijn aan de troon der genade. Ja, dan ben je rijk bevoorrecht in Christus.

God houdt er geen bekeerde mensen op na, maar armen van geest, die Hij met heilsgoederen vervult, en rijken heeft Hij gans ledig weggezonden.

Tegenover de armen van geest staan de rijken in het vlees, rijk en verrijkt, hebbende geens dings gebrek.

Dat feit tekent de Heere Jezus duidelijk in de gelijkenis van de rijke man en de arme Lazarus. De rijkdom van de arme Lazarus, staat tegenover de armoede van de rijke man en daartussen zit een eeuwigheidsverschil.

De arme Lazarus was door vrije genade rijk gemaakt in Christus, terwijl de rijke man de eeuwige armoede op zij hals gehaald had door eigen schuld.

De armen van geest zijn niet vele rijken, niet vele edelen, het zijn de dwazen om Christus' wil.

God heeft de armen der wereld uitverkoren, om rijk te zijn in het geloof. Dat zijn de erfgenamen des Koninkrijks, hetwelk Hij belooft dengenen, die Hem liefhebben.

“Zalig zijn de armen van geest, want derzulken is het Koninkrijk der hemelen.”

Toen de arme Lazarus stierf, werd zijn ziel door de engelen gedragen in de schoot van Abraham, want Lazarus was een erfgenaam des hemels en een mede-erfgenaam van Christus.

Tegenover de tekst van onze overdenking kunnen we als tegenstelling zeggen: 'Rampzalig zijn de rijken van geest, want derzulken is het Koninkrijk der duivelen.'

Het Koninkrijk der hemelen is weggelegd voor degenen die God vrezen met een kinderlijke vreze. Al Gods kinderen zijn arm van geest gemaakt. Dat hebben ze niet van zichzelf, nee, dat hebben ze van

Christus, want gij weet de genade van onzen Heere Jezus Christus, dat Hij om uwentwil is arm geworden, daar Hij rijk was, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden (2 Kor. 8:9).

Dus de armen van geest zijn arm van geest, omdat Christus borgtochtelijk arm geworden is in plaats van Zijn volk, opdat we in Zijn zalige rijkdom zouden delen. Door de borgtochtelijke armoede van Christus is de rijkdom der geroepen heiligen verzekerd.

O, geliefden, wendt u zich dan heden in uw verdoemelijke adamsnaaktheid tot uw Schepper, opdat Hij u beklede met de klederen des heils en met de mantel der gerechtigheid van Christus.

Of wilt u zich nog met wat vijgenbladeren van uw eigengerechtigheid bedekken om zo aangenaam te zijn voor God? Laat u ontkleden van eigengerechtigheid, laat u afwassen, laat u reïngen, laat u zaligen, laat u bekleden het kleed van de gerechtigheid van Christus, want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem (2 Kor. 5:21).

“Zalig zijn de armen van geest..”

Christus zegt eigenlijk: “Al mijn kinderen zijn zalig en daarom zijn ze arm van geest en rijk in Mij.”

Ja, dat hoor altijd bij elkaar, namelijk arm van geest en rijk in God, o aller zaligst lot. De discipelen -behalve Judas- waren allemaal arm van geest en rijk in Christus.

In het Lukas-Evangelie wordt de zaligspreking van onze overdenking nog een keer herhaald en bevestigd aan de discipelen. *“En Hij [Christus], Zijn ogen opslaande over Zijn discipelen, zeide: Zalig zijt gij, armen, want uwer is het Koninkrijk Gods.”*

“Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.”

De armen van geest delen in de erfenis der heiligen in het licht, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.

Het zijn de erfgenamen Gods en de mede-erfgenamen van Christus. En dat terwijl ze zo dikwijls moeten inleven erfwachters der hel te zijn, ja, want banden en gevangenschappen zullen een beslissen wie er kinderen zijn van God.

Daarvoor hoeft u niet letterlijk in de gevangenis, hoewel de tijd nabij is dat Gods ware volk om des geloofs wille de gevangenis te wachten staat, maar Gods volk verkeert dikwijls in geestelijke banden en gevangenschappen en dat is een kenmerk van het ware, want de

godsdienstige rest houdt de duivel wel in hun doodsslaap, bewarende zijn hof in een valse vrede.

En om die reden moeten Gods kinderen waken, opdat zij niet in verzoeking komen, om in te slapen op de vrede-vrede-en-geen-gevaar-prediking van de duivel, die van schier alle kansels klinkt. De duivel zoekt altijd de breuk op het lichtst te genezen, en zo houdt hij er velen gevangen onder zijn wil.

Als je niet arm van geest bent en als je je niet totaal van Christus afhankelijk weet, dan kun je wellicht een vrede koesteren, dat de ware vrede met God echter niet is.

De vrede met God wordt door een kus van het recht Gods begroet, namelijk in Christus, en daarvan hebben alleen de armen van geest bevindelijke kennis.

Sion zal door recht verlost worden en de wederkerenden door gerechtigheid. En Gods recht is een lief en heerlijk recht, geliefden. Want God is recht in al Zijn weg en werk. Zijn goedheid kent in 't gans heelal geen perk. Hij is nabij de ziel die tot Hem zucht. Hij troost het hart, dat schreiend tot Hem vlucht.

O, mijn onbekeerde medereiziger naar de eeuwigheid. Hoe kunt u het nog uithouden in uw dode adamsbestaan, als u voorgesteld wordt de Schoonste aller mensenkinderen?

Genade is in Zijn lippen uitgestort en Hij geeft genade voor genade, zelfs aan de wederhorigen.

O, geliefden, u kunt niet te geestelijk arm voor Christus zijn. Voor Christus kunt u niet te verloren zijn, ook niet te zondig, wel te best, wel te rijk, wel te vroom.

De armen van geest kunnen dikwijls niet bidden, zo arm van geest zijn zij. De rijken weten altijd wat zij bidden moeten, maar de armen van geest weten dikwijls nog geen gebedje te doen. Maar de armen van geest hebben een biddende Hogepriester in de hemel die altijd voor hen bidt, dat hun geloof niet ophoude. Ze hebben ook een dankende Hogepriester, want ze weten God ook niet te danken zoals het behoort.

De armen van geest weten dikwijls niet eens of zij wel geloof hebben, want als zij Christus nabijheid moeten missen, gaan ze als slachtschapen over de wereld.

Of hebt u er geen kennis aan, geliefden?

De armen van geest klagen en wenen wat af in de stilte, in hun verlorenheid, omdat zij het liefelijk aangezicht van Christus moeten

missen om allerlei oorzaak.

Daar hebben de rijken geen last van, welnee, de rijke man had het godsdienstig breed en hij nam het er ruim van, terwijl hij de arme Lazarus nog geen kruimel brood waardig achtte. Lazarus begeerde het brood van de tafel der rijke, maar het werd hem niet gegund, want niemand gaf hem die. God had Lazarus echter een beter lot bereid en hoe slechter het lichamelijke met hem ging, des te hoger ging zijn Heilzon dagen. Voor de rijke man is de zon definitief ondergegaan toen hij zijn laatste adamsadem uitblies en zijn ogen opsloeg in de eeuwige pijn.

Hoe arm en ellendig de armen van geest er ook aan toe zijn in dit leven, hen is een beter lot bereid, hun Heilzon is aan het dagen. In de tijd worden zij reeds beschenen door de Zonne der gerechtigheid tot hun eeuwige zaligheid en hoe langer zij beschenen worden door de Zon, hoe zwarter zij worden in eigen oog. Zalig, zalig niets te wezen, in ons eigen oog voor God.

Och, Gods volk heeft het maar een weinig tijds bezeten in de bevinding der zaken en daarom blijft er een arm en ellendig volk over die op de Naam de Heeren haar betrouwen stelt.

Dat zijn de armen van geest, schoon zij arm zijn en ellendig, denkt God aan hen bestendig.

Ze kunnen niet zo snel vooruit en weten dikwijls hun weg niet meer te verklaren, want Gods weg is in de zee, en Zijn pad in grote wateren, en Zijn voetstappen worden niet bekend.

O, dan gaan ze klagend en zuchtend hun weg, want als een kind zijn moeder kwijt is, gaat het schreeuwen, maar Gods volk heeft geen reden om over God te klagen, want God vergeet Zijn volk nooit. *“Doch Sion zegt: De HEERE heeft mij verlaten, en de HEERE heeft mij vergeten. Kan ook een vrouw haar zuigeling vergeten, dat zij zich niet ontferme over den zoon haars buiks? Ofschoon deze vergate, zo zal Ik toch u niet vergeten. Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij”, Jes. 49:14-16.*

O, als dat nieuwelings bevestigd wordt, dan zou je hart eruit breken van de liefde.

Tegen de liefde van Christus houdt de bitterste vijand van God het niet uit. Want als God vijanden met Zichzelf verzoend, dan gaat ook de liefde vloeien die de Heilige Geest uitstort in het hart van een zondaar die met God verzoend is en de liefde verbreekt, niet de Wet.

Die liefde doet elk tot liefde nopen, maar velen in onze dagen houden

sentiment voor de ware liefde en met die mensen kom je bedrogen uit. Sentiment kan voor een tijd goed schijnen, maar nooit voor lang, omdat het de ware liefde niet is. De liefde heeft de waarheid lief en haat de leugen, ja, ook de rok die van het vlees bevekt is.

Maar laat de liefde nooit ten koste van het geloof regeren, geliefden, want dan gaat het ook goed verkeerd. De liefde kan dwalen, maar het geloof niet. De liefde verdraagt alle dingen, maar het geloof niet, zeker als de waarheid van het Evangelie in het geding is, geeft het geloof geen duimbreed toe, ook niet aan een dwalend kind of knecht van God.

Voor de waarheid moet alles wijken, of men nu tien keer bekeerd is, of niet. Gods volk wordt geheiligd in de Waarheid, niet in de liefde en de Waarheid zal u vrijmaken, niet de liefde. Gods volk wordt dan ook niet door de liefde gerechtvaardigd, maar door het geloof en door het geloof alleen.

En als Paulus zag dat Petrus in Antiochië niet recht wandelde naar de waarheid van het Evangelie, dan wederstaat hij hem in zijn aangezicht en bestraft hem in aller tegenwoordigheid.

En Petrus mag bukken, niet voor Paulus, maar voor de waarheid.

Dat zijn we wel zover kwijt in onze dagen, omdat de meesten van Gods volk zich hebben laten betoveren door schijnheilig sentiment, waarvan geveinsdheid de drijfveer is.

En geveinsden zijn onverzoenlijk, maar bij de armen van geest is oprechtheid en gaarne vergevingsgezindheid.

O, geliefden, de armen van geest vormen het kleine kuddeke van Christus en dat is het rijkste volk ter wereld, want hunner is het Koninkrijk der hemelen. Voor de armen van geest geldt: *“Vreest niet, gij klein kuddeken, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven”,* maar rijken zullen daarin bezwaarlijk ingaan.

Het Koninkrijk der hemelen wordt in de heilige Schrift op vele wijzen uitgebeeld aan de hand van verschillende gelijkenissen. De armen van geest zijn erfgenamen van het Koninkrijk der hemelen, want zij zijn het eigendom van Christus. Degenen die hier met tranen zaaien, zullen met gejuich maaïen. Gods volk is aan deze zijde van het graf vernederd tot de bedelstand, maar degenen die vernederd zijn, zullen verhoogd worden en die zichzelf verhoogd hebben, zullen vernederd worden tot de benedenste delen der aarde.

Uiterlijk is er dikwijls weinig of geen onderscheid tussen degenen die door God vernederd zijn en degenen die zichzelf verhoogd hebben,

gelijk ons Christus met de gelijkenis van de vijf wijze en vijf dwaze maagden leert, maar de armen van geest zijn hieraan te herkennen, namelijk dat zij van God geleerd zijn en volstandig zullen blijven tot het einde.

De armen van geest hebben ook geen stand meer op te houden, want ze zijn niet meer van zichzelf, noch van de duivel, maar het eigendom van Christus. Op Hem steunen zij, op Hem leunen zij en die steunt op 's mans benen, wil God geen hulp noch heil verlenen.

De armen van geest verwachten een stad die fundamenten heeft, wiens Kunstenaar en Bouwmeester God is. Die verwachting hebben zij niet van zichzelf, want dikwijls getuigen de omstandigheden finaal tegen hetgeen God de Zijnen beloofd heeft. Daarin worden Gods kinderen geoefend, namelijk in het geloof, om te zien op de Onzienlijke en om op Zijn jawoord te vertrouwen, ondanks alles.

Dat geloofsvertrouwen is dus gefundeerd op de beloften Gods die in Christus ja en amen zijn, want wat God gezegd heeft doet Hij, maar wel op Zijn tijd en op Zijn wijze.

Wachtenstijd is stervenstijd en de armen van geest weten zich dikwijls geen raad, als zij op de omstandigheden zien, maar moeten drijven op het kale naakte Woord van God, waarmee nog nooit een bidder beschaamd is uitgekomen die zich op God verlaten heeft.

De armen van geest wacht dus een heerlijke toekomst, namelijk het Koninkrijk der hemelen, en dat Koninkrijk der hemelen krijgt hier op aarde reeds zijn gestalte, omdat het Koninkrijk der hemelen in Christus nabij gekomen is. Ja, zo nabij, dat Christus tot Zijn discipelen zegt: *"Het Koninkrijk Gods is binnen ulieden"*, Luk. 17:27.

Door Woord en Geest delen Gods kinderen reeds in het Koninkrijk Gods aan deze zijde van het graf. Christus heeft Zijn Koninkrijk in de harten van Zijn kinderen opgericht, want Hij is niet alleen hun Profeet, Die de Zijnen in alle waarheid leidt; Hij is ook hun biddende en dankende Hoge priester, Die Zichzelf gegeven heeft tot een Rantsoen, of tot een Losprijs voor de Zijnen.

Maar Christus is ook hun Koning, Die hen onderhoudt en regeert, hen bestuurt en leidt, dwars door dit tranendal naar 't erfgoed hierboven, naar 't Vaderlijk huis.

O, de erfenis die is weggelegd voor degenen die God vrezen, is een heerlijke erfenis, een buit, die de levende Kerk in handen gevallen is, schoon niet mee uitgetogen.

O, armen van geest, gij zijt arm, doch gij zijt rijk, want gij zijt niet arm

van DE Geest, want deze Geest, namelijk de Heilige Geest, getuigt met onze geest dat wij kinderen Gods zijn. En gij hebt het getuigenis des Geestes in uzelf.

De rijken hebben dat getuigenis niet, maar de armen van geest leven ervan, namelijk hetgeen Christus tot hun zielen spreekt, dat geeft aan hun hart vertroosting geest en leven. En elk kind van God weet ervan om in zijn verdrukking en in zijn strijd met de in- en uitwendige vijanden der ziel tot God te roepen, met de woorden van de Psalmist: *"Zeg Gij tot mijn ziel, Ik ben uw heil alleen."*

Laten we er eerst eens van zingen, en wel van de 35^e Psalm, daarvan het eerste zangvers.

*Twist met mijn twisters, Hemelheer;
Ga mijn bestrijd'ren toch tekeer;
Wil spies, rondas en schild gebruiken,
Om hun gevreesd geweld te fnuiken;
Belet hun d' optocht; treed vooruit;
Zo worden z' in hun loop gestuit;
Vertroost mijn ziel in haar gewezen,
En zeg haar: "k Ben uw heil alleen.*

"Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen."

Christus geeft Zelf de reden op van hun zaligheid, namelijk dat zij erfgenamen zijn van het Koninkrijk der hemelen. Hij spreekt ze dus niet zalig, omdat ze arm van geest zijn, maar omdat zij delen in het Koninkrijk der hemelen door uitverkiezing en door toerekening van de gerechtigheid van Christus. Gods volk is veel rijker dan zij zelf beseft. En dikwijls leven zij maar krap van het Kapitaal dat in Christus aan haar vermaakt is en op haar rekening is gezet.

De armen van geest zijn zalig en daarom worden zij van hun zaligheid verzekerd door de zaligsprekingen uit de mond van de Zaligmaker. Gods volk is zeker zalig, maar die zekerheid ligt niet in de armen van geest, maar in God en als het geloof beoefend mag worden, dan zijn ze verzekerd van hun zaligheid, ook als zij het niet voelen, maar het tegendeel gewaar worden.

Van vrienden verlaten, door broeders onteerd, van de godsdienst genegeerd en in de wereld niet in tel, maar door God uitverkoren en

dierbaar.

Dat zijn de armen van geest en hunner is het Koninkrijk der hemelen. Hier moeten zij als bedelaars door het leven, maar in werkelijkheid zijn het Koningskinderen, een heilig volk, een verkregen volk, een Koninkrijk priesterdom.

Het gaat door de vernedering naar de verhoging en dat was ook de gang van Christus, die door lijden tot Zijn heerlijkheid is ingegaan.

O, geliefde armen van geest, u overkomt niets vreemds onder het kruis, maar het lijden des tegenwoordige tijds weegt niet op tegen de heerlijkheid die ons zal geopenbaard worden als wij het eigendom van Christus zijn.

Aan deze zijde van het graf gaan Gods kinderen als armen van geest door het leven, maar in de hemel zijn er geen armen van geest, want daar rusten de vermoeiden van kracht, daar zal de drijver ophouden en daar zal geen nacht meer zijn, daar zal God zijn Alles en in allen. Dan zal de blijdschap onbepaald, door het licht dat van Zijn Aan'zicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen.

Mijn onbekeerde reisgenoot naar de eeuwigheid. Bekeert u, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. Christus staat op het punt om weder te komen op de wolken des hemels en dan zal er geen bekering meer mogelijk zijn.

Volk des Heeren, u staat een heerlijke toekomst te wachten, o, dat dan uw wandel in de hemel zij, waar Christus is en al de heiligen.

Hier heeft de Kerk een verdrukking van tien dagen, want 'in de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen', zegt de Heere uw Ontfermer.

O, armen van geest, gij zijt gelukkig in uw armoede, want gij zijt rijk in Hem die Zich alle rijkdom heeft onzegd en in uw plaats is gaan staan. Christus heeft Zichzelf er aan gegeven, om Zijn Bruidskerk een bruiloft te bereiden, de bruiloft des Lams. En allen die tot de bruiloft geroepen zijn, die zullen ingaan door de paarlen poort in de stad die fundamenten heeft, wiens Kunstenaar en Bouwmeester God is.

Er staan niet dat degenen die tot de bruiloft worden geroepen zullen ingaan, nee, die tot de bruiloft geroepen ZIJN. Dat ziet op de uitverkiezende liefde des Vaders en daarop volgt de verlossende liefde des Zoons die gepaard gaat met de toepassende en vertroostende liefde des Heiligen Geestes.

Aan de inwendige krachtdadige roeping in de tijd gaat de verkiezing des Vaders vooraf, daarom is de roeping Gods onberouwelijk.

Gods volk mag dan als armen van geest door het leven gaan, maar hun verkiezing staat vast en daarin is de enige troost begrepen, namelijk dat zij het eigendom van Christus zijn. Arm van geest en toch rijk in de Geest, hoewel de dagen der duisternis velen zullen zijn. O, wat moet de Heere veel van Zijn volk verdragen, want de armen van geest gedragen zich meestal niet als armen van geest, maar als rebellen die zich duizend hellen waardig maken. De armen van geest worden nauwelijks zalig, als door het oog van een naald.

Ja, dat is de inleving der ware Sionieten, maar bij God vandaan worden zij ruim zalig, en in die zalige ruimte mogen ze weleens adem halen, als zij maar in de gestalte van de grootste der zondaren wandelen, want dezulken is barmhartigheid geschied en waar de zonde te meerder is geweest, omdat de Wet erbij gekomen is, daar is de genade overvloediger.

O, de ruimte van de genade in Christus is niet met woorden uit te stallen en de armen van geest weten het niet goed onder woorden te brengen. We kunnen er slechts van stamelen van het wonder dat het Gode liefd heeft Zijn Zoon aan ons te openbaren, omdat God een verkiezend God is in Christus en doet naderen en doet wonen in Zijn huis. Een huis, niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen. Het Koninkrijk der hemelen komt niet met uiterlijk gewaad. Het Koninkrijk der hemelen is geen klachtenburo en ook geen dogmacentrum, maar een Koninkrijk waarin de armen van geest zich mogen verblijden in de God van hun verheuging.

Verblijd u te allen tijd, armen van geest, want uw Maker is uw Man, HEERE der heerscharen is Zijn Naam.

Op Hem kunt u het wagen, voor tijd en eeuwigheid beiden. Op Zijn bevel zal straks de hemel oprollen als een doek. Dan zal Hij de bokken stellen aan Zijn linkerhand en de armen van geest aan Zijn rechterhand. Dan zal Hij u toeroepen, arme van geest: *"Komt, gij gezegenden Mijns Vaders! beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld."*

"Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen"

O, zalige toekomst, blij vooruitzicht, om straks ontwaakt Zijn lof te ontvouwen, Hem in gerechtigheid te aanschouwen en verzadigd te worden met Zijn Goddelijk beeld.

Hier leeft de Kerk op het jawoord van Christus, straks leidt men haar in staatsie, uit haar woning, in kleding, rijkgestikt, tot haren Koning,

als de roep zal klinken: 'de Bruidegom komt, gaat uit Hem tegemoet.' Dan zullen de armen van geest hun lampen vullen met olie des Geestes, om met Hem in te gaan in de bruiloft des Lams. Zalig zijn zij, die geroepen zijn tot de Bruiloft des Lams.

O, geliefden, dat Koninkrijk zal nooit meer hen weggenomen worden, want het is een bestendig Koninkrijk en een onbeweeglijk Koninkrijk. Het is een Koninkrijk waarin niemand meer zal zeggen 'ik ben ziek'.

In dat Koninkrijk zal het zoogkind zich vermaken over het hol van een adder en een gespeend kind zal zijn hand uitsteken in de kuil van een basilisk. Daar zullen zij Gods knechten met hun zaad, zij die Zijn Naam beminnen erfelijk wonen.

Op deze aarde heeft de Kerk geen plaats en geen stad ter woning, maar straks zal God hun Woning zijn en het Lam haar Kaars. De stad Gods, het nieuwe Jeruzalem dat boven is, behoeft geen zon noch maan, dat zij in dezelve zouden schijnen; want de heerlijkheid Gods heeft haar verlicht, en het Lam is haar Kaars.

O, geliefden, vanwaar komt gij en waar reist gij henen?

Er zijn slechts twee wegen zegt den Heer', Orpa koos voor zich den brede, Ruth de smalle, God ter eer.

Op de brede weg lopen wij allen van nature, maar die op de smalle weg lopen, zijn door de Deur der schapen ingegaan, op rechtsgronden door rechtspraak en vrijspraak. Op de smalle weg des levens reizen de armen van geest dikwijls met het hoofd naar beneden, maar als zij door de hemelpoort in de stad zijn ingegaan, dan zullen zij voor eeuwig het hoofd omhoog heffen en de eerkroon dragen, nee, die zullen zij werpen aan de voeten van het Lam, omdat Hij het heeft gedaan. Christus heeft het alleen gedaan, Hij heeft alles gedaan, Hij heeft het volmaakt gedaan. Voor wie? Voor Zichzelf? Nee, voor de armen van geest.

"Zalig zijn de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen."

Ze delen al in het Koninkrijk zodra zij wedergeboren en met God verzoend worden, maar ze zijn van eeuwigheid erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus. Gods volk is nooit begonnen het eigendom van Christus te worden, dat zijn ze van eeuwigheid, maar zolang zij niet gerechtvaardigd zijn in de tijd, liggen zij onder de toorn Gods en zijn met de ganse wereld voor God verdoemelijk.

O, het is zo'n mysterie, dat God Zijn volk liefgehad heeft met een eeuwige liefde, maar zolang de uitverkorenen niet met God verzoend

zijn, kan God Zijn liefde aan hen niet kwijt.

Om die reden moest God het Liefste wat Hij had er aan geven, namelijk Zijn geliefde Zoon, opdat Hij de toorn Gods zou dragen en de zonden Zijns volks zou wegdragen in een zee van eeuwige vergetelheid door Zijns Zelfs Offerande.

"Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe", Joh. 3:16.

Bent u enkel wereld, geliefden? Wordt u uzelf gewaar als enkel wereld, met een schreeuw naar een onbekende God in uw ziel? God is nabij de gebrokenen van hart en de verslagen van geest en die voor Zijn Woord beeft.

Hij wacht om genadig te zijn. Wanneer?

Als u nooit meer zalig kunt worden en uzelf hebt afgeschreven en niet anders meer kunt dan het recht Gods billijken, Zijn deugden kussen, omdat u Gods recht hebt lief gekregen, liever dan uw eigen zaligheid. O, als dan de deugd het van het recht wint, als eist zij: 'doodt het kind!' Dan wordt verloren gaan, door God niet toegestaan, omdat God Zijn Eigen Kind eraan gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem geloofd, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.

En dan als en gerechtvaardigde door het leven?

Nee, dat laten we aan de godsdienst over, die zich rijk rekent met een veronderstelde rechtvaardigmaking, maar God houdt Zich over een ellendig en arm volk, die op de Naam des Heeren zullen betrouwen.

De rechtvaardigmaking is een rijkmakende en tegelijk een armmakende daad. Rijk in Christus en arm in zichzelf, want Gods volk wordt niet rechtvaardig gemaakt, maar rechtvaardig verklaard. Daar word je geen vroom mens van, maar een arme van geest, die geheel vleselijk is, verkocht onder de zonde. De volmaaktheid ligt in een Ander, namelijk in Christus. In Hem zijn we volmaakt, zonder enig gebrek.

Je zou er toch vrolijk van worden, geliefden, want als de Kerk volmaakt is in een Ander, dan kan de Kerk het nooit meer verzondigen, ja, wel in de inleving, maar niet feitelijk, want God ziet geen zonden meer in Zijn Jakob en geen overtreding meer in Zijn Israël.

O, wat leven we er toch arm van, maar degenen die zo menigmaal vrezen dat ze er nog eeuwig buiten zullen valen, dat zijn de armen van geest, maar die hoeven toch wezenlijk niet te vrezen. Dat moeten

zij echter steeds weer toegezegd krijgen en het uit de mond van Christus vernemen: *“Vrees niet, gij wormpje Jakobs, gij volkje Israëls! Ik help u, spreekt de HEERE, en uw Verlosser is de Heilige Israëls!”* Jes. 41:14.

“Vrees niet, (o, Israël) want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn”, Jes. 43:1.

“Vrees niet, o Sion! laat uw handen niet slap worden. De HEERE, uw God, is in het midden van u, een Held, Die verlossen zal; Hij zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal zwijgen in Zijn liefde, Hij zal Zich over u verheugen met gejuich”, Zef. 3:16-17.

“Vrees niet; (gij armen van geest) Ik ben de Eerste en de Laatste; en Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels der hel en des doods”, Openb. 1:17-18.

Ja, en dan ligt de Kerk als dood aan Zijn voeten, want armen van geest blijven niet overeind staan als Christus in hun hart verschijnt als de opgestane Levensvorst. De godsdienst wel, o ja, die kunnen rechtop blijven staan als Christus en Dien gekruisigd gepreekt wordt, maar de armen van geest, vallen met hun neus in het stof als Christus nieuwelings tot hun hart van vrede spreekt, o, dan gaat alles breken van binnen. De ervaring van de kracht van Christus' opstanding is ook de kracht van het berouw.

De openbaring van Christus aan de ziel maakt niet zielig, niet sentimenteel, maar klein voor God, omdat Christus Zich vernietigd heeft in onze plaats. O, dan kan de ziel het wonder niet op. Dat is er blijdschap in den hemel over 1 zondaar die zich leeg weent vanwege zoveel kwaad tegen zoveel Goeds.

O, dan zie ik een Petrus naar buiten gaan en bitterlijk wenen, omdat hij gekeken had in de eeuwige liefdesogen van Christus, waarin geen enkel verwijt lag, maar alleen maar zondevernielende liefde. O, armen van geest in ons midden, en waar u zich ook bevindt, laat ons dan tot Hem uitgaan, buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende, want hunner is het Koninkrijk der hemelen. Amen.

Zalig zijn die treuren

tweede zaligspreking

De tekst van onze overdenking kunt u vinden in het Evangelie van Mattheus, daarvan het 5^e hoofdstuk, het 4^e vers, waar staat geschreven: ***“Zalig zijn die treuren; want zij zullen vertroost worden.”***

Geliefden, deze tweede zaligspreking geldt degenen die treuren. U zult echter verstaan dat niet allen die treuren vertroost zullen worden. Dat heeft Christus ook niet bedoeld in deze zaligspreking. De wereld treurt immers ook om het verlies van bezittingen en/of naaste bloedverwanten. Alleen Gods volk treurt op een recht geestelijke wijze.

Zo moet de Bruidskerk van Christus dikwijls treuren, omdat zij de Bruidegom zo menigmaal moet missen, want de bruiloftskinderen kunnen niet treuren als de Bruidegom bij hen is. Als Christus Zijn jongeren Zijn heengaan aankondigt in Johannes 14, dan worden zij ontroerd in hun harten, omdat zij zo gesteld waren op Zijn dadelijke aanwezigheid. Dan treuren zij, want zij hadden alles en iedereen verlaten om Christus' wil en als Christus hen dan ook gaat verlaten, dan moeten zij treuren en klagelijk wenen. Gods kinderen kunnen Christus niet missen, want zij zijn met Hem verbonden door de band der liefde en des geloofs.

En in Johannes 16 zegt de Heere Jezus tot Zijn treurende discipelen: *“Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, dat gij zult schreien, en klagelijk wenen, maar de wereld zal zich verblijden; en gij zult bedroefd zijn, maar uw droefheid zal tot blijdschap worden.”*

Dus de Heere keurt dat treuren van Zijn volk om Zijnentwille niet af, nee, Hij spreekt Zijn volk daarin zalig.

“Zalig zijn die treuren...”

Dat zijn dus de treurenden om Christus' wil.

Gods kinderen treuren niet vanwege de zaligheid die hen uit vrije genade te beurt gevallen is, want daarover zijn ze verblijd, maar omdat ze nog leven in het ondermaanse en God niet kunnen bedoelen

zoals zij wel willen. Dikwijls treuren ze vanwege de heimwee naar God in Christus, om gedurig bij Hem te zijn. Voor dezulken wordt hier een rijke belofte gegeven: *“Zij zullen vertroost worden!”* Waar? Voor Zijn troon en hier beneden!

De triomferende en de strijdende Kerk is één Kerk en is Gode gekocht met Zijn bloed.

Geliefden, gij die treurt om Christus’ wil, zoals de Emmaüsgangers deden, hebt goede moed! De tweede Trooster, de Heilige Geest, zal u troosten met geestelijke zegeningen van boven. Hij zal het uit Christus nemen en het u verkondigen, volk des Heeren. Zonder de vertroosting des Heiligen Geestes zou Gods volk het op deze troosteloze wereld niet uithouden. De zaligheid van de treurenden zullen we in afhankelijkheid des Heeren overdenken, aan de hand van drie gedachten:

1. De reden van de zaligspreking

2. Het doel van de zaligspreking

3. De uitkomst van de zaligspreking

Geliefden, in deze tweede zaligspreking bevestigt Christus de treurenden des geloofs in hun geestelijke staat. Christus richt zich in al de zaligsprekingen tot Zijn discipelen en tot al Gods ware volk. De reden van de zaligsprekingen komen voort uit het welbehagen des Vaders en worden uitgesproken en toegepast door de Zoon en de Heilige Geest.

Gods kinderen zullen de reden van hun zaligheid echter nooit kunnen begrijpen, maar alleen kunnen bewonderen. De oorzaak van hun zaligheid ligt in God Zelf en in Zijn eeuwige raad des Vredes.

Voor al Gods kinderen geldt: *“Voordat er iets van mij begon te leven, was ik al in Gods Boek geschreven.”*

De raad des Vredes was geen zaak tussen God en de mens, maar tussen God de Vader en God de Zoon.

Aan de zaligheid komt geen mens te pas, want het is uit God, door God en tot God.

De wedergeboorte van de uitverkorenen is daarom een onwederstandelijk gevolg van de uitverkiezing. De uitverkiezing staat in het kader van de wil des besluits van God. Alle uitverkorenen worden zeker zalig, omdat God het wil en daarom gebeurt het ook.

Dat is geen misschientje, maar vast en zeker. De wil des besluits van

God kan niemand veranderen, wenden noch keren. En in de wil des besluits van God ligt de zaligheid van Sion verankerd en verzegeld.

De reden van de zaligsprekingen komt voort uit het welbehagen des Vaders en Christus is de Bewerker van de zaligheid, want Zijn Naam is Zaligmaker, dat is, dat Hij Zijn volk zal verlossen van al hun zonden en hen in de tijd zal zalig spreken op grond van Zijn Eigen gerechtigheid.

In de rol des Boeks is van Hem geschreven: *“Zie, Ik kom om Uw wil te doen, O God. Uw Wet is in het binnenste van Mijn ingewand.”*

Christus is krachtens Zijn verworven gerechtigheid gerechtigd om Zijn volk zalig te spreken van al hun zonden. Christus is een volkomen Zaligmaker en het Begin en het Einde voor al Zijn volk. Daarom spreekt Christus Zijn volk ook van dood levend. *“Want gelijk de Vader de doden opwekt en levend maakt, alzo maakt ook de Zoon levend, Die Hij wil”, Joh. 5:21.*

Christus heeft de dood verslonden tot overwinning en al spreekt Christus tot doden, moet de dood wijken en komen doden onwederstandelijk uit hun graf tevoorschijn.

De treurenden die Christus zalig spreekt, zijn zonder onderscheid van dood levend gemaakt, want doden treuren niet zoals Gods kinderen treuren, omdat zij treuren om Christus’ wil.

Treuren volgt op blijdschap, en het gemis volgt op het bezit, niet andersom.

Je kunt nooit iets missen wat je niet hebt bezeten en zo is het ook met het geestelijke treuren van Gods volk, want die treuren, omdat zij deel hebben aan de vertroosting des Heiligen Geestes en als zij die komen te missen, dan blijft er een treurend volk over, dat treurt vanwege dat inwendige bederf der zonden, vanwege het lichaam der zonde, dat altijd een constante stroom van ongerechtigheid produceert.

O, geliefden, als de Wet geestelijk geworden is in ons leven, dan blijft er geen vroom mens meer over, maar dan blijft er een mens over die gans vleselijk is, verkocht onder de zonden.

En daar treurt een kind van God over, want het vlees is enkel vijandschap tegen God.

En toch spreekt Christus Zijn volk zalig in het treuren, niet omdat zij treuren, maar in hun treuren zijn ze zalig, net zoals de armen van geest zalig zijn in hun arm van geest zijn, omdat Christus Zijn geest gegeven heeft voor dezulken, zijn Gods kinderen zalig in hetgeen ze

om Christus' wil zijn.

Dus nog een keer, Christus spreekt Zijn volk niet zalig omdat zij arm van geest zijn, ook niet omdat zij treuren, maar Hij spreekt hen zalig in hun armoede en in hun treuren en dat geldt al de zaligsprekingen.

Treuren en de zaligheid staan niet tegenover elkaar, maar gaan gelijk op. De zaligheid bestaat niet zonder treuren, hoewel er wel treuren bestaat zonder de zaligheid, namelijk de droefheid naar de wereld, want die werkt geen zaligheid, maar de dood. De reden of oorzaak van de zaligsprekingen is dus vrije soevereine genade, vanwege het welbehagen des Vaders en daarin raken Gods kinderen nooit uit gewonderd, want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; niet uit de werken, opdat niemand roeme (Ef. 2:8-9).

Gods volk heeft er de eeuwigheid voor nodig om de oorzaak hunner zaligheid uit te wonderen en God daarvoor eeuwig te loven en te prijzen.

De eerste zaligspreking betreft de armen van geest en de tweede zaligspreking betreft degenen die treuren. De armen van geest zijn degenen die treuren en de treurenden zijn de armen van geest. De zaligsprekingen zijn volledig met elkaar in overeenstemming en betreffen het leven der genade, want het betreft één volk en dat is Gods volk.

Je kunt dus niet zeggen dat de ene zaligspreking op dat kind van God van toepassing is, en de andere zaligspreking op een ander kind van God, want alle zaligsprekingen zijn op al Gods kinderen van toepassing, hoewel het ene kind van God meer vervolgd kan worden dan de ander, maar Gods Woord leert dat allen die godzaliglijk willen leven, vervolgd zullen worden.

Deze leer is een ergernis geworden in de gereformeerde gezindte, met name in de jeugdbonden van de rechtzinnige kerken.

Het vakantiechristendom vreet voort als de kanker, omdat de ergernis van het kruis teniet gedaan wordt in de generale prediking. En dat is dan ook de reden waarom er geen openlijke vervolging is van overheidswege, maar de vervolging in de kerken draait al op volle toeren.

Het vakantiechristendom op het erf der kerk draait ook op volle toeren, want het vrome vlees stelt de genietingen der zonde boven de keuze van Mozes, namelijk om liever met Gods volk kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting der zonde te

hebben.

Gods volk moet door het aardse tranendal naar het paradijs.

Treuren is geen aangenaam onderwerp, indien er geen gelukzaligheid aan vooraf ging en er geen troost achteraan kwam. Treuren staat hier in plaats van *berouw*; het bevat zowel droefheid, als tranen. Het ware geestelijke treuren is een geestelijke wolk waarin God tot Zijn volk overkomt.

De tranen die Gods volk weent om Christus' wil zijn tranen die in Gods fles bewaard worden. Het zijn zalige tranen en Christus spreekt Zijn volk zalig in het treuren, ofwel in het berouw over de zonde. Niet omdat zij berouw hebben, maar in hun berouw, want aan berouw gaat de vergeving der zonden vooraf, voor het eerst en ook steeds opnieuw in de bevestiging ervan. De zaligsprekingen staan in het kader van de bevestigende genade voor God verzoende volk.

De zaligsprekingen bevatten de ware zielestroost voor aangevochten kinderen Gods, die door al de golven en de baren van de bestrijdingen dreigen ten onder te gaan.

Ook de droefheid naar God die een onberouwelijke bekering werkt tot de zaligheid staat in het kader van het ware treuren.

Ik zeg de droefheid naar God, en droefheid naar God is alleen een privilege voor Gods ware volk, want een onverzoend mens kan geen droefheid naar God hebben, omdat de droefheid naar de wereld zijn drijfveer is.

Niet alle droefheid is dus ware droefheid, want Achab treurde om de weigering van Naboth zijn wijngaard te bezitten, maar die droefheid van Achab is duivelse droefheid en een wereldse droefheid en de droefheid der wereld werkt de dood.

De ware treurigheid heeft namelijk een voorwerp, namelijk de zonde. Een kind van God treurt zowel over de erf- en dadelijke zonde. Gods volk treurt over haar eigen zonde en die van anderen.

Wie oprecht berouw heeft, zoekt zijn zonde te vergroten. Saul, daarentegen, probeerde zijn zonde te vergoelijken.

Als Christus Zich aan de zee van Tiberias aan de Discipelen openbaart, dan zegt Petrus: "Heere, ga uit van mij, want ik men een zondig mens." Dat bedoelde Petrus niet letterlijk, maar vanuit een diep zondebesef. Petrus was Christus zo onwaardig geworden, dat hij toty deze belijdenis komt en daarin streeft hij alle discipelen voorbij in evangelisch berouw.

Je hebt ook mensen die door Gods oordelen hun tranen eruit persen,

zoals mensen die op een pijnbank liggen, maar van dien aard was Kaïns berouw ook. Bij Kaïn woog de straf over de zonde zwaarder dan de gruwelijkheid der zonde zelf.

Je kunt over de gevolgen der zonden treuren, maar dat is maar wenen om een lekke emmer.

Tot de schreiende schare Jeruzalem's dochters zei Christus: "Weent niet over Mij, maar over uzelf!"

Die dochters van Jeruzalem weenden over de gevolgen der zonde, maar niet over de zonde zelf, dus niet over zichzelf.

Gods volk heeft tijd te kort om zich leeg te wenen over het lijk dat Adam heet, maar de huichelaars wenen uit angst voor de straf, om van de gevolgen der zonden verlost te worden.

Gods volk is het niet te doen om de hemel te verdienen, noch te hel te ontlopen, maar om de vrede met God, want het voorwerp des geloofs is niet de hel, noch de hemel, maar God in Christus alleen.

"Scheurt uw hart en niet uw klederen", maar Achab scheurde zijn klederen en niet zijn hart. Hij bekleedde zich met een zak, maar niet met berouw. Hij boog zijn hoofd als een riet, maar zijn hard bleef van steen.

Ja, in de hel wordt er wat af geweend, maar ten spijt van de tranen der verdoemden blijft de hel een onuitblusselijk vuur. In de hel wordt geweend en God gelasterd.

De tranen die in Gods fles vergaard worden, komen als vanzelf voort uit een gebroken hart en een verslagen geest.

God heeft de vrijwillige offerande lief en dat geldt ook voor de ware zieletranen van Gods treurende volk.

Faraó wenste slechts van de gevolgen der zonde verlost te worden, maar ondertussen verhardde hij zijn hart. Hij wilde van de plagen verlost worden, maar zijn hart bleef in vijandschap tegen God.

Dus alle droefheid en treurigheid is nog niet uit het geloof dat door de liefde is werkende. Zonder geloof kunnen we God niet behagen, ook al treuren we de ganse dag om allerlei oorzaak.

Gods volk treurt echter niet alsof zij zonder hoop is, want ware zieletranen zijn geloofstranen.

Evangelische droefheid over de zonde, gaat gepaard met het haten van de zonde. Salomo zegt: *"De vreze des HEEREN is, te haten het kwade, de hovaardigheid, en den hoogmoed, en den kwaden weg; Ik haat ook den mond der verkeerdheden", Spr. 8:13.*

Gods volk treurt niet allen over de zonde als zonde, maar zij bekeert

zich ook van de zonde. Niet met behulp van genade, maar door de genade in Christus alleen. Christus is de enige Zondevernieler en zonder Hem kunnen we niets doen, ook niet tegen de zonde strijden. De strijd tegen de zonde gaat altijd gepaard met berouw over de zonde, en berouw over de zonde is een vrucht van de gemeenschap met Christus.

Dus als u wettig tegen de zonde wilt strijden, dan moet u gemeenschap zoeken met Christus, want de vrucht van de gemeenschap met Christus is evangelisch berouw en dat is de kracht der heiligmaking.

Heiligmaking komt niet tot stand door aan de oproep tot heiligmaking gehoor te geven, nee, heiligmaking geschiedt uitsluitend door de Geest der heiligmaking, die Gods volk gegeven is, en niet door ingestorte krachten, waarmee Rome haar onderdanen en refo-bijwijken van voorziet, om door het "doe dat" der Wet op de Jakobs ladder te vorderen ten hemel, tenminste in hun verbeelding, maar het einde van dat alles is de dood.

Gods volk treurt niet alleen om het inwendig bederf vanwege het lichaam der zonde en des doods, maar ook en niet in het minst vanwege de afwezigheid van Christus, zoals Maria weende in de hof van Gethsemané, vanwege de droefheid en het gemis naar Christus.

Zo treurt ook de Bruid uit het Hooglied vanwege haar gemis naar de Bruidegom, toen die van haar was geweken.

"Mijn Liefste was geweken, Hij was doorgestaan", dat is een heilige droefheid, die voortkomt uit het geloof dat door de liefde is werkende. Het treuren over het verlies van Gods gunst is de beste weg tot herstel en verkrijging van Gods gunst. In die weg zal uw droefheid tot blijdschap worden, volk des Heeren, want door de droefheid wordt het hart gebeterd.

Het ware geestelijke treuren zal de ziel ook tot bidden bewegen en aan de Heere doen kleven, gelijk een gordel kleeft aan de lendenen eens mans.

De ware geestelijke droefheid keurt Gods wegen goed, en ook Zijn kastijdingen, hoewel als zij tegenwoordig zijn, geen zaak van vreugde zijn, maar achteraf zal de begenadigde ziel het voor de Heere belijden: *"Het is goed voor mij verdrukt te zijn geweest, opdat ik Uw Goddelijk recht zou leren."*

Gods ware volk weent niet alleen om eigen afmakingen, maar ook van anderen, van land en volk.

Lot in Sodom kwelde zijn rechtvaardige ziel dag bij dag bij het zien van zoveel ongerechtigheid.

Wie zou niet wenen over de massa van dwalingen in de kerken die in onze dagen de vormen van een groothandel lijkt aan te nemen. Het verdragen van de dwalingen geven de mensen de vrijheid tot zondigen.

Ik vrees dat het huidige korps leraars Israëls niets van een Goddelijke roeping afweet, laat staan dat zij bevindelijk afweten van de dood van de oude mens en de opstanding van de nieuwe mens in Christus door een weg van recht.

De verbondsbreuken die in de kerken geslagen zijn, zijn geestelijke hoererij en men weigert de tucht aan te nemen.

En geestelijke hoererij is erger dan echtbreuk in een wettig huwelijk tussen een man een vrouw.

De echtbreuken vermenigvuldigen ook in onze kringen, zonder dat de tucht in werking treedt. Mannen die anders dan om hoererij van hun vrouw scheiden, moeten onder de tucht gezet worden en dienen van het Heilig Avondmaal te worden geweerd.

Ik ben wel mensen tegengekomen die hun vrome mond tegen mijn schrijven opzetten, maar die nu van hun vrouw gescheiden zijn, vanwege de slaande hand Gods.

Predikanten die de tucht niet durven handhaven zijn op zijn best gesproken Eli-geesten, maar totaal onvruchtbaar in de kerk, omdat God niet meer tot dezulken spreekt.

Je kunt hier en daar nog wel een rechtzinnige preek horen, maar je moet er eens op letten of dominees bij God vandaan preken of een geleerd lesje ophoesten.

Sommige oudvaders en Gods gestorven kinderen hadden de gave der profetie, niet buiten Gods Woord om, maar die konden vertellen wat God zou gaan doen en dat kwam ook uit, maar in onze dagen heeft men niets meer te vertellen, omdat God niet meer spreekt, ook niet tot het gros dominees.

Wie zou niet wenen over de verdeeldheid onder de kinderen Sions; de muggenzifterij wordt gaande erger en het oordeel zal zo vreselijk wezen, dat het schip van Jona in de storm erbij in het niet zal vallen.

Velen van Gods kinderen drijven op de eerste bekering en zijn als een Jehu aan het ijveren, doch zonder geheiligd verstand.

Het ware treuren over de zonden van land en volk, kan alleen plaatsvinden als wij als een Habakuk de wacht des Heeren

waarnemen. Predikanten dienen een antwoord bij God vandaan te kunnen geven als hen gevraagd wordt: “Wachter wat is er van de nacht?”

Aan valse Hananja's -die de breuk op het lichtst genezen- ontbreekt het niet in onze dagen en dat komt duidelijk tot uiting in arminiaanse bewegingen zoals HeartCry en andere jongerenorganisaties. Aan dit soort ontwikkelingen zijn de kerken zwaar debet. De eer is weggevoerd. Wie zou niet wenen?

Och, wie zal met zijn vinger durven wijzen zonder de hand in eigen boezem te steken? Maar als het gaat over de ere Gods, welk kind van God zou dan durven zwijgen?

Of zijn er bijna geen kinderen Gods meer, omdat er zoveel gezwezen wordt?

Achter al dat zwijgen van de kerken en hun voorgangers zit lijfsbehoud, en dat zwijgen is puur wettisch.

Als je echt berouw mag beoefenen als vrucht van de vernieuwde zondevergeving, dan kan het niet bestaan dat je publieke zonden op het erf der kerk tolereert en daarover het zwijgen toe doet. De valse verdraagzaamheid in onze dagen is gemeengoed geworden, en sommigen geven de valse verdraagzaamheid zelfs het stempel gereformeerd, terwijl ze omtrent het getuigenis van Jezus zo onverdraagzaam zijn als de schorpioenen.

We moeten wel een onderscheid maken tussen de verwereldlijking in de kerk en de zonden van de wereld. Tegen de wereldgelijkvormigheid in de kerk mag nooit verdraagzaamheid de drijfveer wezen om de lieve vrede te bewaren, want dan koestert men een valse vrede.

Ik zou de predikanten niet de kost willen geven die zich schuldig maken aan valse verdraagzaamheid. Degenen die op het erf der kerk valse verdraagzaamheid aan de dag leggen, zijn altijd opmerkelijk onverdraagzaam tegen degenen die bij God vandaan van Christus en Dien gekruisigd getuigen.

De treurende kinderen Sions wensen niet anders te weten dan Jezus Christus en Dien gekruisigd en daarom worden zij zo gehaat, omdat zij de ergernis van het kruis preken. De ergernis van het kruis wordt alleen en uitsluitend gepreikt door de treurende kinderen Sions, omdat zij in de troost van het kruis van Christus delen. En de troost waarin de treurende kinderen Sions delen is een ergernis voor de godsdienstige Joden in onze dagen en een dwaasheid voor de

universitaire godgeleerdheid.

De ergernis van het kruis is totaal teniet gedaan op en onder de kansels.

Er is echter niets nieuws onder de zon. Het kruis van Christus is in de refo-gelederen wezensvreemd geworden.

Velen preken wel Christus, maar weinigen Christus en Dien gekruisigd. Het lijden om Christus' heeft in de huidige prediking absoluut geen plaats meer en als het genoemd wordt, dan ontbreekt de praktijk ten enenmale.

De enkelingen die lijden omwille van het kruis van Christus, worden zwaar verdacht gemaakt, ook door zogenaamde bevindelijk gereformeerde predikanten, die soms wel over het lijden om Christus' wil preken, maar zelf in hun kerkelijke leuningstoel kunnen blijven zitten, omdat zij zelf geen kennis hebben aan het lijden om Christus' wil.

Gods Woord predikt ons Christus en Dien gekruisigd, en daarom is er voor de zonden geen excuus. Daarom is er voor het onbekeerd zijn geen excuus.

Dan is er alleen nog maar reden om te wenen vanwege onze bittere vijandschap jegens een gewillige Christus, want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, de zonden hen niet toerekenende.

Geliefden, als je door ongeloof daadwerkelijk verloren gaat, loop je over de ingewanden van Gods barmhartigheid naar de hel. Als je op zo'n grote zaligheid geen acht slaat, en de ergernis van het kruis teniet doet, dan zal het kruis van Christus je kop vermorzelen, omdat je niet heb gewild dat Hij Koning over je zijn zou.

Als Gods fles niet met tranen van berouw en tranen der liefde gevuld wordt, dan zal Hij Zijn fiool met toorn vervullen en Zijn gramschap uitstorten over dit ongelovig geslacht.

Wel, daar is alle reden voor en ik geloof dat Gods oordelen niet meer af te bidden zijn. Als de maat vol gezondigd moet worden, is Gods oordeel vast besloten.

Ik geloof dat kerkelijke Nederland absoluut niet beseft welk wraakwaard boven haar hoofd hangt. Ik geloof zelfs dat vele kinderen Gods niet beseffen welke ontzettende rampen zij te wachten staan, omdat zij niet in de bressen wensen te staan omwille van eigen behoud, naam en eer.

Als Eli zijn goddeloze zonen nog niet eens zuur aanzag en de tucht

niet handhaafde, dan is het oordeel Gods vast besloten en dan wordt de ark, die van Gods gunst getuigde, weggevoerd en de zonen van Eli gedood. Dan roept de vrouw van Phinehas in haar uiterste barensweeën uit: "Ikabod, de eer is weggevoerd." Niet vanwege de dood van Hofni en Phinehas, maar vanwege de wegvoering van de Arke Gods.

En weet u wat het grootste oordeel is in onze dagen, geliefden, dat het oordeel niet eens als een oordeel ingeleefd en ervaren wordt, en dat is de oorzaak dat men Ikabod gewoon Hersteld Hervormd durft te noemen, om over de rest van de Afscheiding maar niet te spreken. Het is alles Ikabod wat de kerkklok slaat.

En de hogepriester Eli viel er nog mee aan Gods kant op laatst van zijn leven, maar nu houdt het korps dominees elkaar de handen boven het hoofd en gaan tegenover het levende Kind voorbij, dat dodelijk gewond langs het kerkenpad ligt en treurt en weent over de geslagen breuken.

Sinds de verwerping van Kohlbrugge door de kerk is Christus definitief buiten de kerk der Reformatie gegooid en dat oordeel heeft zich voltrokken in de komst van een valse kerk de PKN en in de stichting van een valse Naboth-kerk, alias de HHK, die van de PKN-Achab de dertig zilverlingen in ontvangst genomen heeft, om de erve der vaderen lafhartig te verkopen. Er zijn blijkbaar nog niet eens Eli's in die kerk, want geen dominee komt ermee in de schuld. Nee, ze weiden liever zichzelf dan zich te bekommeren over de verstrooide schapen die tot het kleine kuddeke van Christus behoren.

"Want zij zoeken allen het hunne, niet hetgeen van Christus Jezus is", Filip. 2:21.

Gods ware volk treurt en weent echter over de breuk van land en volk, met en klagelijk schreien tot God, en in dat treuren wordt zij zalig gesproken.

"Zalig zijn die treuren, want zij zullen vertroost worden."

Ja, zij zullen eeuwig vertroost worden met de enige Troost, beide in leven en sterven en dan zal hun treuren tot blijdschap worden, want zij zullen de Koning zien in Zijn schoonheid.

O, hoe zalig is dat volk dat naar Zijn klanken hoort!

Er zijn weinig treurenden in onze dagen die vertroost zullen worden met de enige Troost beiden in leven en sterven. Anders zou er veel meer enigheid des Geestes zijn.

Ik hoorde onlangs nog een dominee zeggen dat Gods volk altijd al

verdeeld is geweest. Ziet u, men beschouwt de verdeeldheid van Gods volk als normaal, maar dat zijn Eli-geesten die dat beweren. Dezulken merken het gebed eens rechtvaardige als drinkenschap aan, zoals Eli veronderstelde met de biddende Hanna. Hanna de door Peninna geplaagde en gehate vrouw van Elkana was een recht treurende ziel. Ze begeerde een kind van de Heere. Hanna begeerde een kind te baren voor God en Zijn zaak. Hanna's gebed is verhoord geworden, en dat kind, de kleine Samuel, werd geboren om wedergeboren te worden en in Gods wijngaard te dienen als profeet. Recht treurende zielen zullen vertroost worden in hun gewezen, want hun gebed is in Christus een welriekende reuk voor God. Zal Hij, die het gepiep van de jonge zwaluwen en het gekir van de jonge duifjes hoort, de stem des geweens niet horen van Zijn treurende volk? *“Zal God dan geen recht doen Zijn uitverkorenen, die dag en nacht tot Hem roepen, hoewel Hij lankmoedig is over hen? Ik zeg u, dat Hij hun haastelijk recht doen zal”, Luk. 18:7-8.*

Treuren gaat dus voor de troost en degenen die geen treuren hebben geleerd, zullen ook niet vertroost worden. Christus spreekt geen mensen zalig die niet treuren over de zonden, want als je de vrucht van de vergeving der zonden mist, namelijk het berouw, dan mis je ook de vergeving der zonden zelf. Aan hun vruchten zult gij ze kennen. In dat kader staan ook de zaligsprekingen, maar nogmaals, Gods volk wordt niet zalig gesproken omdat zij vrucht dragen, nee, maar zij worden zalig gesproken in het dragen van vrucht, omdat hun vrucht in Christus gevonden wordt, dus aan de Boom. Is de Boom goed, dan is de vrucht ook goed. Als we inge-ent zijn in de Levensboom, Christus, dan dragen we vrucht uit Christus, maar de ranken dragen de wijnstok niet, nee, de Wijnstok draagt de ranken en wat doet een rank aan zijn vruchten?

De Antinomianen, of wetsbestrijders, roemen wel over de troost, maar van het treuren vanwege de zonde willen zij niet weten. Gods ware volk treurt niet alleen vanwege de zonde tegen de heilige Wet Gods, maar ook en bovenal vanwege hun zonden tegen het heilig Evangelie.

Zondigen tegen de liefde dat is zo bitter, geliefden, nog bitterder dan de dood. Gods volk wordt de zonde zat, en krijgen een walg van zichzelf.

Het ware geestelijke treuren is een vrucht uit Christus, want Christus heeft ook getreurd en geweend zoals niemand getreurd en geweend

heeft. Hij weende over Jeruzalem dat in ongeloof bleef volharden. Christus was bedroefd tot de dood toe, om Zijn volk een eeuwige blijdschap te bezorgen.

Het ware geestelijke treuren is een vrucht aan de groene Boom en daarom dragen de takken vrucht. Van de takken geldt: Die op Zijn tijd met vruchten is beladen, wel sierlijk pronkt met onverwelkte bladen.”

Ja, en die vruchten ziet Gods volk zelf niet, nee, wat zij houden hun treuren niet voor treuren, tenzij Christus hen zalig spreekt in hun gewezen en tot hun ziel zegt: “Ik ben uw Heil alleen.”

O, geliefden, er zijn er velen in onze dagen die met een traantje en een bekommernisje de hemel denken aan te doen, maar weet u wat het ware treuren is?

Dat is bitterlijk bedroefd zijn vanwege het totaal vleselijk zijn, verkocht onder de zonden, uitroepende: *“Wie zal mij verlossen van het lichaam der zonde en des doods?”*

Niet dat dat een onbekende zaak is voor Gods verzoende volk, want daarvoor danken zij God in Christus, maar dat lichaam der zonden doet niets dan zondigen en daar zucht Gods volk over, want de zonden zijn een last geworden en de vreze des Heeren een lust.

En hoewel Gods kinderen vergeven zijn voor verleden, heden en toekomst, wenen zij zich dikwijls leeg vanwege dat inwendige bederf, die inwonende zonden, die de Heilige Geest zo dikwijls bedroeven.

O, en het zijn de zonden die een scheiding teweeg brengen tussen God en de ziel, en dat na ontvangen genade en daarom treurt Gods volk zo menigmaal, want daarvan zijn ze zelf de oorzaak. O, en dan zijn het de goedertierenheden des Heeren dat we nog niet vernield zijn en dat Zijn barmhartigheden nog geen einde hebben genomen.

En in dat treuren worden de kinderen Sions zalig gesproken, en dat is de troost die op het treuren volgt. Niet vanwege hun treuren, maar vanwege Christus die bedroefd is geweest tot de dood toe, om Zijn volk tot een enige Troost te zijn, beiden in leven en in sterven.

O, de treurenden Sions, weent niet, u zal gegeven worden, sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid en een gewaad des lofs voor een benauwde geest. Uw treuren zal tot blijdschap worden en uw wenen tot lachen.

Als Johannes op Patmos ziet op het verzegelde Boek en niemand waardig bevonden werd om zijn zegelen te verbreken, dan moet Johannes zeer wenen. Maar in dat wenen krijgt Johannes huisbezoek van een hemeling, die Johannes een boodschap van Godswegen moet

overbrengen: *“Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit den stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijn zeven zegelen open te breken”, Openb. 5:5.*

Treurenden Sions, hoort des HEEREN Woord, gij, die voor Zijn Woord heeft! Uw broeders, die u haten, die u verre afzonderen, om Mijns Naams wil, zeggen: Dat de HEERE heerlijk worde! Doch Hij zal verschijnen tot ulieder vreugde, zij daarentegen zullen beschaamd worden (Jes. 66:5).

We zullen er eerst een versje van zingen, en wel uit de 71^e Psalm, daarvan het 9^e zangvers.

*Doe hen beschaamd staan en bezwijken,
Wier woede mij bestrijdt,
Wier haat mijn rust benijdt;
Doe hen met smaad en schande wijken,
Die tegen mij zich sterken,
En mijne ramp bewerken.*

“Zalig zijn die treuren, want zij zullen vertroost worden.”

De treurenden zullen verstroost worden, op een middellijke of onmiddellijke wijze, maar altijd wel door Woord en Geest.

Gods kinderen worden vertroost met en door het Voorwerp des geloofs, namelijk Christus. Christus is de eerste Trooster en de Heilige Geest is de tweede Trooster, Die het uit Christus nemen zal om het de Kerk te verkondigen, hetgeen Christus tot de ziel gesproken heeft tot rechtvaardigmaking.

Met de zaligsprekingen worden Gods kinderen bevestigd in hun zalige staat voor God. Het zijn de vertroosting van Christus die de Heilige Geest aanwendt om de treurenden Sions te troosten.

De wezenlijke troost die Christus bedoelt in de tweede zaligspreking, is, dat de zonden van al Gods volk vergeven zijn. Dat moet ook geprekt worden. Gods volk wordt keer op keer bevestigd dat hun zonden vergeven zijn. Niet worden, zoals de Afscheiding erover spreekt, nee, ZIJN.

In de vergeving der zonden delen al Gods kinderen bewust door het geloof. Dat feit moet ook in de prediking doorklinken.

“Troost, troost Mijn volk, zal ulieder God zeggen. Spreekt naar het hart van Jeruzalem, en roept haar toe, dat haar strijd vervuld is, dat haar

ongerechtigheid verzoend is, dat zij van de hand des HEEREN dubbel ontvangen heeft voor al haar zonden”, Jes. 40:1-2.

De treurenden in de tweede zaligspreking betreft dus Gods verzoende volk in Christus en dat zij en zij alleen vertroost zullen worden met de Enige Troost, beiden in leven en sterven.

De troost voor de levende Kerk is geen zakdoekje voor geplengde tranen, nee, het is een fundamentele troost, namelijk de vergeving der zonden. De treurende kinderen Sions zullen vertroost worden met de vergeving der zonden in bevestigende zin, omdat zij erfgenamen zijn van die troost en mede-erfgenamen van Christus.

Er is veel troost dat niet verder reikt dan een doekje voor het bloeden, maar de troost waarmee de treurende kinderen Sions vertroost zullen worden is zaligmakend en eeuwigdurend.

Het is een beloofde troost, maar ook een ervaren troost, een bevindelijke troost, een geloofstroost. Troost staat tegenover aanvechting, bestrijding maar ook tegenover het lichaam der zonde. De vertroosting van de kinderen Gods is een tegenwicht voor het geheel vleselijk zijn, verkocht onder de zonde. De vertroosting die Paulus ontving nadat hij driemaal gebeden had om van die slaande engel des satans verlost te zijn, was de genade des Heeren. Paulus moest het doen met hetgeen de Heere tot hem zei: *“Mijn genade is u genoeg, want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.”*

En daar kon Paulus het mee doen, voor tijd en eeuwigheid beiden.

O, Gods volk moet het zo menigmaal van de zonde verliezen, en dan komen zij weer op de zeef van de duivel, maar zij worden vertroost met het feit dat zij niet meer onder de Wet, maar onder de genade en dat de zonde over hen niet heersen zal.

De zonden maken wel een scheiding tussen God en de ziel, en daarover treuren de kinderen Sions diep. Gods volk zou de zonden wel willen doden, maar de vertroosting is, dat de zonden gedood en veroordeeld ZIJN in de dood van Christus.

O, hoe menigmaal moet Gods volk inleven dat zij enkel zonde is, maar de vertroosting die er tegenover staat, ja, die hen geheel overdekt, is, de mantel der gerechtigheid van Christus.

En als Gods volk somtijds door zwakheid in de zonde vallen, dan moet zij aan Gods genade niet vertwijfelen, nog in de zonde blijven liggen, maar de toevlucht nemen tot Christus, om door Hem te worden aangeraakt, tot reiniging des harten, want gij zijt gewassen, gij zijt rein, vanwege de vrijspraak, waarmee Christus Zijn volk heeft

vrijgemaakt.

Maar er is weinig of geen behoeftig volk meer in onze dagen en dan is er ook geen behoefte aan de ware troost. Gods volk vermaakt zich met de afgoden en de godsdienst en sommigen moeten in eenzaamheid hun weg gaan waar geen weg schijnt te zijn.

Ik heb genoeg meelopers en bijlopers gehad, maar ik kan ze op een hand tellen met wie we een zakje zout hebben kunnen eten. De meeste van Gods volk leven overdadiglijk en geven niets, maar dan ook niets om hun broeders in de verdrukking en in de beproeving. Vandaag ben je hun favorieten en morgen ben je niet meer van tel, want dan heeft men weer andere afgoden.

Maar geliefden, ik zoek geen contacten, ik zoek geen favorieten, ik zoek gemeenschap der heiligen. Of zijn er geen heiligen meer? Ik moet de Heere zo menigmaal vragen: Heere, waar is toch Uw volk onder het kruis? Ze zijn er nog, maar de westerse kerken zijn overgegeven, er is hier bijna geen werk meer te doen in Gods wijngaard, want iedereen is al bekeerd in eigen oog, en onbekeerde mensen kom je bijna niet meer tegen.

“Wat is er meer aan Mijn wijngaard te doen”, zegt den Heere. *“Waarom heb Ik verwacht, dat hij goede druiven voortbrengen zou, en hij heeft stinkende druiven voortgebracht?” Jes. 5:4.*

Ik vrees dat die oude Schotse dominee Peden van het Covenant gelijk krijgt, met zijn profetie, dat er in Europa geen vierkante kilometer zal zijn waar geen lijken liggen.

God moet wel met een bloedig oordeel komen, want als predikanten het Ikabod-oordeel niet meer als een oordeel ervaren, dan is het erger dan in Eli's dagen, toen de ark was weggevoerd. Toen werd het oordeel nog gevoeld, de schuld ingeleefd en de zonden beweend. Toen was er nog een Kerk dat onder het oordeel kwam te bukken en God gerechtigheid toeschreef.

Maar nu? Het is allemaal sentimentele poppenkast op het kerkelijke erf en men is in de uitbreiding van Gods Koninkrijk niet meer geïnteresseerd. Uitwendig loopt de kerkelijke organisatie als een trein, maar de kostelijke kinderen Sions, die in het verleden tegen fijn goud geschat werden, worden nu gerekend aan de aarden flessen gelijk.

Ik weet niet meer wat ik in het westen nog moet doen. Als de Heere me niet meer te spreken gaf, zat ik hier als een stomme hond die niet bassen kan.

Waar hoor je nog van de wonderen des Allerhoogsten?

De kerken hebben Gods Voorzienigheid monddood gemaakt en de huidige geestelijkheid weet er ook niet meer uit te preken.

“En de dochter van Sion is overgebleven als een hutje in den wijngaard, als een nachthutje in den komkommerhof, als een belegerde stad”, Jes. 1:8. Dat zijn de treurenden die treuren over de breuk van land en volk. Over de verdeeldheid en de kilheid van Gods kinderen onderling. De dochter van Sion treurt, omdat velen niet recht wandelen naar de waarheid van het Evangelie en de ergernis van het kruis teniet doen.

Soms denk je een kind van God aan te treffen, maar meestal is het een zeepbel godsdienst, die bij het minste prikje uit elkaar klappt.

En de dochter Sions treurt in de eenzaamheid, zittende in de kloof der steenrotsen, door elk onteerd. De dochter Sions moet de voetstappen drukken van Christus. En al Zijn bekenden stonden van verre, toen Hij het kruis droeg naar de vloekheuvel Golgotha.

Van die gangen weet men in onze dagen niet meer. Ik kom ze tenminste niet tegen en ik heb duizenden contacten, maar ik hoor er niets van. Iedereen heeft het goed, maar bij de vraag onder welk kruis men gaat, staat de wagen stil.

Ja, ellende genoeg, die heeft en ziek been, en een ander heeft een ziek bed, maar degenen die onder het kruis van Christus hun weg gaan, moet je met een lampje zoeken.

Dominees gaan met 60 jaar met emeritaat, terwijl Boston op zijn sterfbed de luikjes van zijn deur opende en tot het samengestroomde volk preekte.

Dominee Peden heeft zijn ganse leven moeten vluchten over de bergen en de dalen, om uit de handen van zijn achtervolgers te blijven, maar het huidige predikantenleger weet van deze dingen niets meer af, en bij de minste tegenstand slaan ze door ale stoppen heen en krijgen een burn-out. Allemaal barstende hoogmoed, mensen. God maakt geen overspannen mensen, laat staan dominees met een burn-out. Dat zijn allemaal welvaartsziekten van de 21^e eeuw.

Echte geroepen knechten van God krijgen geen burn-out en die blijven ook preken tot hun dood toe en zaaien niet onder de doornen, maar zetten hun hart op de kudde.

Tenminste, zo was het in vroeger tijden, maar het huurlingenleger dat nu de kansels beklimt, heeft niets meer te vertellen bij God

vandaan. Beetje dogmatiseren, beetje systematiseren, maar waar zijn de treurenden, waar de armen van geest in de ware betekenis van de zaligsprekingen?

Ze zijn er nog en ik heb ze ook wel gekend, maar in onze dagen zou ik er bijna niet een meer aan durven wijzen, omdat degenen die zich voor waar uitgeven, geen gestempeld pad meer hebben en de waarheid niet herkauwen gelijk de reine dieren des velds.

De treurenden uit de zaligspreking, stempelen hun pad door hun treuren, door hun wenen, ook van blijdschap, door hun herkauwen van de Waarheid, door hun gemeenschapsleven met God in Christus.

De treurenden zullen vertroost worden, omdat ze met God verzoend zijn, erfgenamen des hemels zijn, en in de enige Troost delen, beide in leven en sterven.

Geliefden, bent u al een treurende Sions? Bent u ooit vertroost geworden met de Verstroosting Israëls, zoals de oude Simeon die verwachtte?

Paulus keek er ook naar uit dat de vertroosting in Christus gevonden werd in de gemeenten. Hij zegt: *“Indien er dan enige vertroosting is in Christus”,* niet veel, maar enige. Het gaat niet om veel troos, maar om de enige Troost.

De apostel vervolgt: *“Indien er enige troost is der liefde, indien er enige gemeenschap is des Geestes, indien er enige innerlijke bewegingen en ontfermingen zijn”,* ja, wat dan Paulus?

Nou, zegt hij, *“als er maar enige vertroosting is, enige liefde in Christus”, “zo vervult mijn blijdschap, dat gij moogt eensgezind zijn, dezelfde liefde hebbende, van één gemoed en van één gevoelen zijnde.”* (Filip. 2:1-2).

Ja, daar zag den apostel naar uit, naar eensgezindheid onder de broeders. Niet een eensgezindheid ten koste van de waarheid, nee, want Paulus zegt er wat bij, namelijk ‘dezelfde liefde hebbende, van één gemoed en van één gevoelen zijnde’.

Eenheid ten koste van de waarheid, ten koste van de ere Gods is de ware eenheid niet, maar valse verdraagzaamheid.

De treurende kinderen Sions hebben de waarheid lief, ja, zij hebben liever een heilige oorlog dan een valse vrede. De treurende kinderen Sions is geen zielig volkje, welnee, het zijn de helden onder de banier van Koning Jezus, die in den krijg geduchte daden doen.

Die geloofshelden zijn er in het verleden wel geweest. Denk maar aan Luther, die als een onverschrokken geloofsheld naar Worms ging, al

stonden hem daar ook zoveel duivels te wachten als pannen op de daken. John Knox die het hart van Maria de bloedige teisterde, vanwege zijn onverschrokken godsvrucht en vastberadenheid.

Dominee Peden, de held van het Schotse Covenant, die zijn achtervolgers in het aangezicht tartte en het roomse beest op zijn grondvesten deed schudden. De Waldenzen, die tot de laatste kogel gevochten hebben, omwille van de waarheid van het Evangelie en letterlijk geen millimeter grond prijsgaven aan het roomse Antichrist.

In onze dagen staan er bijna alleen maar pantoffelhelden op de kansel en ook in de politiek. Je zou er misselijk van worden van al die viswijverij. Er zijn in onze dagen geen geloofshelden meer, zoals we die in vroeger dagen hebben gekend. Niemand durft er in onze dagen nog in de bressen te staan, noch op het kerkelijke erf, waarin de breuken vermenigvuldigen, noch in de politiek, waarin de zogenaamde ‘christelijke politiek’ heult met de antichristelijke machten.

O, als de godzalige Rutherford de huidige godgeleerdheid eens kon gadeslaan, zou hij donderen van heilige verontwaardiging, vanwege al die valse leringen en angsthazerij, waarin geen ware liefde is, want in de ware liefde is geen vrees.

De treurende kinderen Sions zijn dan ook de beste verdedigers van de Waarheid, want zij treuren als de Waarheid tekort gedaan wordt, of in een valse zin verdraaid wordt. Maar zij treuren niet lijdelijk met een boekje in een hoekje, nee, zij staan als Habakuk op de wachttorens om de wacht des Heeren waar te nemen, en om het volk te waarschuwen voor de geestelijke boosheden in de lucht.

De strijd tegen vlees en bloed is mij vreemd, maar ik heb wel een last, en die heb ik mezelf niet aangepreest, nog mezelf opgelegd, maar die heeft de Heere mij gegeven. Maar Hij heeft mij ook een geopende deur gegeven, die niemand sluiten kan, ikzelf ook niet, want anders had die deur allang weer op slot gezeten.

O, geliefden, het was als de bliksem, zo krachtig, door Woord en Geest en het is ook meermalen békrachtigd en dat is nodig gebleken, want anders had ik de strijd allang opgegeven. Maar God gaat door en ik mag volgen, soms zo onwillig als Jona, maar mijn onwilligheid doet heel niet mee, mensen, want God is sterker dan mijn tegenstrevigheid en soms mag het ook met innige blijdschap vanwege de vertroosting des Heiligen Geestes, en dan gaat het als vanzelf,

hoewel de weg dikwijls gepaard gaat met treuren en wenen, vanwege de verlatingen des Heeren, maar de roeping van Christus die echoot nog na in mijn hart en is soms als een vuur in mijn binnenste. Ja, en dan moet er gezegd worden wat er gezegd moet worden, hoe mensen er ook over denken, of over lasteren, dat deert me niet, want de Koning vangt alle klappen op, want Hij is mij een Schild, in 't strijdperk van dit leven.

O, zalige treurende kinderen Sions, gij zult vertroost worden, want onze Koning is van Israels God gegeven. Amen.

Zalig zijn de zachtmoedigen derde zaligspreking

De tekst van onze overdenking kunt u vinden in het heilig Evangelie van Mattheus, daarvan het 5^e hoofdstuk, het 5^e vers, waar staat geschreven: ***“Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen het aardrijk beërven.”***

Gemeente, aan de orde der behandeling is nu de derde zaligspreking, die Christus uitgesproken heeft tijdens de bergrede en deze zaligspreking betreft de zachtmoedigen. Alleen Christus kan zeggen: *“Leert van Mij dat IK zachtmoedig ben en nederig van hart.”*

De zachtmoedigen in de derde zaligspreking worden zalig gesproken op grond van de zachtmoedigheid van Christus. Christus is geestelijk zachtmoedig en Hij alleen en als wij in Christus zijn, delen we in de zachtmoedigheid van Christus. *“Leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben. Leert van Mij dat Ik het ben en u niet. Ik ben het voor u!”*

De zachtmoedigheid van Christus is plaatsbekledende en borggerechtigde zachtmoedigheid.

En als we in Christus zijn, worden wij in het beeld Gods hersteld, namelijk in de rechtvaardige zachtmoedigheid van Christus. De zachtmoedigheid van Christus is ook een rechtvaardige zachtmoedigheid.

We overdenken in afhankelijkheid des Heeren:

- 1. De naam der zachtmoedigen***
- 2. De genade der zachtmoedigen***
- 3. De erfenis der zachtmoedigen***

Geliefden, in deze derde zaligspreking worden de discipelen van Christus bij hun naam genoemd, zoals ook in de eerste en de tweede zaligspreking. Hier worden zij de zachtmoedigen genoemd, niet omdat ze dat zijn, maar omdat zij zo heten.

“Maar nu, alzo zegt de HEERE, uw Schepper, o Jakob! en uw

Formeerder, o Israël! vrees niet, want Ik heb u verlost; Ik heb u bij uw naam geroepen, gij zijt Mijn. Wanneer gij zult gaan door het water, Ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstromen; wanneer gij door het vuur zult gaan, zult gij niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken. Want Ik ben de HEERE, uw God, de Heilige Israëls, uw Heiland”, Jes. 43:1-3.

God roept de Zijnen bij hun naam en zij kennen Zijn stem en zij volgen Hem, maar de stem der huurlingen zullen zij geenszins volgen. Geliefden, bent u weleens bij uw naam geroepen? Hebt u uw naam weleens in Gods Woord gelezen? Als Gods Woord u gaat lezen, dan krijgt u eerst uw naam in Adam te verstaan, namelijk Legio. Bent u zo weleens voor de dag gekomen, geliefden? Is uw adamsbestaan weleens van de daken verkondigd door de prediking des Woords, of kunt u altijd de toepassing voor een ander maken en zelf buiten schot blijven?

Als dat zo is, zult u nooit iets verstaan van de zaligsprekingen, want om zalig gesproken te worden, moet je van je rampzaligheid overtuigd wezen.

Het gaat in de derde zaligspreking echter niet over zachtmoedigheid, maar over de zachtmoedigen. Daar heb je de Kerk, dat zijn de zachtmoedigen en die worden zo genoemd, omdat zij als ranken deel uitmaken van de ware Wijnstok, die volmaakt zachtmoedig is. Christus spreekt de zachtmoedigen zalig op grond van Zijn eigen zachtmoedigheid.

De mens van nature verstaat van de ware zachtmoedigheid in Christus niets. De mens van nature denkt namelijk in kwaliteitsbegrippen en karaktereigenschappen. Maar de ware geestelijke zachtmoedigheid heeft met kwaliteitsbegrippen en karaktereigenschappen niets van doen. Een mens met een zachtmoedig karakter is aangenaam in de omgang, maar dat wordt met de zachtmoedigen in de derde zaligspreking niet bedoeld. Christus heeft hier geen zachtmoedige karakters op het oog, nee, Hij bedoelt de zachtmoedigen in Christus, die Hij niet zalig spreekt vanwege hun zachtmoedigheid, maar **in** de zachtmoedigheid in Christus. De ware zachtmoedigheid als vrucht is een geloofszachtmoedigheid en geloofszachtmoedigheid is gegrond op de gerechtigheid van Christus.

Al Gods kinderen zijn zachtmoedig IN Christus, omdat zij als zodanig in het beeld Gods hersteld zijn door de toegerekende gerechtigheid

van Christus. Gods kinderen worden de zachtmoedigen genaamd, dat is niet een of andere vrome eigenschap, maar hun status in Christus. Simson de geloofsheld, was met al zijn bovennatuurlijke krachten en geweld, een zachtmoedige in Christus, want hij heeft uit zwakheid krachten gekregen en gaf Gode de eer van Zijn overwinningen op de Filistijnen.

Johannes de Doper die de Farizeeën aansprak met ‘adder en gebroedsel’, was een zachtmoedige in Christus, want hij droeg het beeld van Zijn Meester, Wien hij niet waardig was Zijn schoenriemen te ontbinden.

Dus Gods kinderen worden zachtmoedigen genaamd, omdat zij die zalige status in Christus hebben. En in die staat worden zij in de zaligheid bevestigd. Al Gods kinderen worden de zachtmoedigen genaamd en dragen ook vrucht, omdat de Boom waarin zij ge-ent zijn, zachtmoedig is en daarom dragen zij ook zachtmoedige vrucht, want uw vrucht -zeg Christus- worde in Mij gevonden.

U ziet, dat geestelijke zachtmoedigheid geen relatie heeft met natuurlijke zachtmoedigheid, maar het wordt er wel veel voor gehouden. Als je de naam der zachtmoedigen niet draagt, ben je ook van de vruchten der zachtmoedigheid ontbloot. De boom wordt aan zijn vruchten gekend en het is niet mogelijk dat als we in Christus geplant zijn, we geen vruchten van geloof en bekering voortbrengen. Geestelijke zachtmoedigheid staat tegenover vijandschap en opmerkelijk is dat onbekeerde mensen met een zachtmoedig karakter dikwijls bittere vijanden van Christus zijn.

Ik heb een tante gehad en dat mens was de vriendelijkheid zelve. Je kon -om zo te zeggen- over haar heenlopen. Ze stond voor iedereen klaar. Ze sprak nooit kwaad over haar naaste. Nooit heb ik haar een onvertogen woord horen zeggen. Ze gaf een ieder het zijne. Zij klaagde nooit over haar toestand, hoewel ze aan een slechte gezondheid leed. Veel leed is haar door anderen berokkend, maar ze zou nooit een kwaad woord over haar plagers spreken, alleen maar goed. Vroeger was ze bij ons thuis de oppas in huis en ze was zo innemend vriendelijk voor mij dat de tranen mij soms in de ogen sprongen. Als er één mens op grond van goede werken en natuurlijke zachtmoedigheid de hemel kon verdienen, zou mijn tante het geweest zijn! Kortom, ze had een uniek en zeer zachtmoedig karakter, die ik nog nooit bij één kerkmens ben tegengekomen, zelfs niet bij Gods volk. Toch was die tante van mij vrijzinnig onbekeerd en een bittere

vijand van Christus. En in haar onbekeerlijkheid is ze ook gestorven. In onze dagen heerst de dwaling om goede karaktereigenschappen te plaatsen in het kader van de wedergeboorte, maar de beste karaktereigenschappen van een onbekeerd mens zijn slechts blinkende zonden voor God, want zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen.

Daarentegen zijn de ware zachtmoedigen in Christus dikwijls niet zo hanteerbaar als menigeen wel wenst, maar de ware zachtmoedigen staan an Gods kant en niet meer aan hun eigen kant, dus niet aan de kant van het vlees, hoewel ze wel totaal vleselijk zijn, verkocht onder de zonden.

De zachtmoedigen die Christus bedoelt in de zaligspreking, zijn gerechtvaardigde kinderen Gods die zachtmoedig zijn door de toerekening van de zachtmoedigheid van Christus. Gods kinderen delen in al de heilsweldaden van Christus en daarin zijn ze zalig.

De zachtmoedigen die Christus zalig spreekt, worden in de zaligsprekingen niet voor het eerst zalig gesproken, maar in hun zalige staat in Christus bevestigd.

Zoals we ook in de eerste twee zaligsprekingen hebben gezien, spreekt Christus niemand zalig op grond van enige kenmerken en zelfs niet op grond van genadekenmerken, maar op grond van hetgeen Gods volk in Christus is.

In Christus is Gods volk arm van geest, treurend en zachtmoedig.

Velen doen zich zachtmoedig voor, maar je moet dezulken maar eens op hun vrome tenen trappen, dan barst er een adder uit. Mozes werd de zachtmoedigste man op aarde genoemd, maar zelfs de zachtmoedige Mozes werd boos op het volk en ongehoorzaam aan het bevel des Heere, toen hij van boosheid met zijn staf op de rots sloeg, terwijl de Heere had bevolen om slechts te spreken om water voor het volk te verkrijgen uit de rotsen.

Dus als die zogenaamde zachtmoedige refo-padvinders die de berg Sion denken te beklimmen met hun heiligheidskrukken, zullen een toornige Mozes op hun weg vinden met een hoog opgeheven stenen tafel der Wet, waarmee hij al die zachtmoedige koppen snellen zal, en al die bergbeklimmers in hun eigen gekozen afgrond zal doen storten. Ja, ik kwam eens een man tegen, die wilde een fluweel-zachte zending beginnen op een woeste weg, maar op die woeste weg, zo zei ik hem, lopen alleen maar leeuwen en beren, die alleen door Simson in hun baard gegrepen en verslagen kunnen worden. Ik zei tegen die man: ik

zie u al de benen uit uw lijf rennen bij het gegrom van de eerste de beste bergleeuw en Simson zal u grijzend nastaren.

Ja, om zending te bedrijven moet je zachtmoedig zijn, niet van karakter, maar van geest. Zachtmoedig van geest zijn alleen degenen die in Christus gerechtvaardigd zijn en geroepen tot Zijn dienst. Jona was een zachtmoedige zendeling, want in Ninevé preekte hij 40 dagen vertraging van de toekomstende toorn van God.

Ja, dus Jona had ondanks zijn oordeelsprediking een zachtmoedige boodschap voor de heidenstad Ninevé, want God had die goddeloze stad ook in 1 klap van de aardbodem kunnen vegen.

O, geliefden, als je jezelf als zo'n goddeloze Nineviet voor God en de mensen gewaar geworden bent, dan wordt het een wonder als je 's morgens je ogen nog mag opslaan in de tijd, want als je de hel verdiend hebt, dan wordt alles een wonder.

Dus geliefden, over de ware zachtmoedigheid bestaat er zoveel misverstand en dwalingen, dat we wel een serie preken over deze derde zaligspreking kunnen houden, en dan zullen we nog niet aan een einde komen.

Zachtmoedigheid staat tegenover hoogmoed en hoogmoedig zijn we van nature allemaal, want we zijn met onze diepe val in Adam in de hoogte gevallen en hebben God naar kroon en troon gestoken, om als God te willen zijn. En na ontvangen genade blijft er altijd nog wel een wortel van hoogmoed in je binnenzak achter, volk van God, want er is er maar Een zachtmoedig en dat is Christus. *"Leert van Mij dat IK het ben."* Ja, en Hij is het dan ook alleen. Toch noemt Christus Zijn volk 'de zachtmoedigen' en spreekt hen als zodanig zalig. *"Zalig zijn de zachtmoedigen..."*

Christus spreekt Zijn volk zachtmoedig en zalig, omdat ze zachtmoedig zijn in Hem en Zijn beeld dragen. De Psalmist zegt: *"Uw zachtmoedigheid heeft mij groot gemaakt"*, Ps. 18:35b, namelijk overvloedig in de genade.

In de tweede plaats dragen de zachtmoedigen in Christus ook de vruchten der zachtmoedigheid. Geestelijke vruchten der zachtmoedigheid komen niet voort uit de menselijke wil, maar van de Heilige Geest. *"De vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid"*, Gal. 5:22.

Met deze vruchten worden Gods kinderen bekleed, dat is overkleed. *“Zijt met ootmoedigheid **bekleed**”*, dat is overkleed zijn met de ootmoedigheid van Christus en overkleed zijn met de zachtmoedigheid van Christus.

Dus de zachtmoedigen die Christus zalig spreekt zijn bekleed met de zachtmoedigheid van Christus.

Het onderscheid tussen mensen met een natuurlijke zachtmoedigheid en de zachtmoedigen die Christus zalig spreekt, is fundamenteel en er ligt dan ook een eeuwigheid tussen de natuurlijke zachtmoedigheid en geestelijke zachtmoedigheid.

De fouten die er in de kerken massaal gemaakt worden is bijvoorbeeld bij een ambtsdragersverkiezing, dat men kiest op grond van zachtmoedige karaktereigenschappen en niet op grond van geestelijke zachtmoedigheid.

Een natuurlijk zachtmoedig mens is niet meer als een duivel, terwijl een geestelijk zachtmoedig mens een kind Gods is.

Geestelijke zachtmoedigheid is niet louter de vriendelijke meneer of mevrouw uithangen, nee, geestelijke zachtmoedigheid is in de eerste plaats gericht op God. Een geestelijk zachtmoedig mens vertrouwt alleen op de Heere en keurt Zijn beleid in alles goed. Bij een geestelijk zachtmoedig mens staat God op de eerste plaats.

Dat is de reden dat de zachtmoedigen die Christus zalig spreekt en in hun zalige staat bevestigt, zo gehaat worden, omdat zij de zachtmoedigen de waarheid liefhebben en zich keren tegen alle valse leraars en valse leringen.

De zachtmoedigen in Christus zijn echt geen zielige mensen, die bij elke bedreiging gaan liggen voor de mens. Er bestaat dan ook ontzagelijke onkunde over de zaligsprekingen. Christus heeft het in de zaligsprekingen totaal niet over kenmerken, noch natuurlijke, noch geestelijke, maar over hetgeen Gods kinderen in Christus zijn, namelijk gerechtvaardigd, geheiligd en dezulken noemt God Zijn ellendige en arme volk, dat op de Naam des Heeren haar betrouwen stelt. Hij noemt ze bij hun naam, namelijk de armen van geest, de treurenden en de zachtmoedigen.

Christus noemt niet hun kenmerken op, maar Hij noemt ze bij hun naam, en die naam hebben ze ontvangen op grond van die witte keursteen, waarop de namen van Gods kinderen staan geschreven.

“Zalig zijn de zachtmoedigen.”

Gods kinderen hebben in Christus een nieuwe naam ontvangen en

daarom worden zij de zachtmoedigen genoemd, de armen van geest en de treurende kinderen Sions.

En in die hoedanigheid, in die zalige staat, bevestigt Christus Zijn volk in de zaligheid.

En wiens beeld je draagt, zo gedraag je je ook. Dat is ook zo bij de kinderen Gods; ze worden niet alleen armen van geest en zachtmoedig enz. genoemd, maar ze zijn ook arm van geest en zachtmoedig, omdat ze het beeld van Christus dragen.

En omdat Gods kinderen het beeld van Christus dragen, dragen zij ook de vruchten van Christus, namelijk lijdzaamheid, oprechtheid, vriendelijkheid, ootmoedigheid, voorzichtigheid, verdraagzaamheid, barmhartigheid, nederigheid en zachtmoedigheid.

Dat zijn de eigenschappen van Christus als Lam Gods. Dat de zonde der wereld wegdraagt. Maar Gods kinderen dragen ook het beeld van Christus als zijnde de Leeuw uit Juda's stam. Christus is ook rechtvaardig, heilig, strijdvaardig, doorbrekend, afsnijdend, bestraffend, vermanend, vlijmscherp separerend, oordelend en veroordelend op grond van de waarheid, ja, Hij is de Waarheid Zelf.

Dus de zachtmoedigen in Christus dragen ook het beeld van hun Meester in Zijn hoedanigheid van de leeuw uit Juda's stam. Christus is niet alleen het Lam Gods dat ter slachting geleid is geworden; Hij is ook de Leeuw uit Juda's stam die de rechten van Zijn Vader verheerlijkt en aan het recht Gods tot de laatste tittel en jota heeft genoeggedaan.

Welnu, die eigenschappen kunnen we ook bij Gods volk herkennen. Als de Waarheid in het geding is, dan staan de zachtmoedigen op om hun stem te verheffen met macht tegen de valse leraars en hun dwalingen.

Ja, als ze hun broeders zien zondigen, dan zijn ze verplicht om hen te wederstaan in hun aangezicht, nog wel in aller tegenwoordigheid.

U ziet dus geliefden, dat het in de zaligsprekingen niet gaat om allerlei aangename kenmerken, die de mens zo gaarne wil horen, maar dat het gaat om hetgeen Gods volk in Christus is, en dat zij ook de vruchten van Christus dragen en juist daarom wordt Gods ware volk gehaat. Gods eerlijkgemaakte kinderen doen nooit water in de wijn als de waarheid van het Evangelie in het geding is.

Dat gebeurt echter vandaag de dag op het kerkelijke erf op grote schaal. Overal schreeuwt men om eenheid en er is een digitale rondzendbrief in omloop die reeds ondertekend is door rijp en groen

anti-christelijk en ik zag op die eenheidslijst van de Antichrist ook de naam van dr. W. van Vlastuin (HHK) prijken, zonder dat daarbij de tucht in werking treedt.

Ik heb niets meer met de huidige gereformeerdheid, want het is zo vals politiek geworden als de duivel zelf.

En de duivel kan zich ook heel zachtmoedig voordoen, o ja, dan komt hij op kousenvoeten als een engel des lichtst om de massa te verleiden met valse leringen die zo echt lijken, dat de kerkelijke massa en zelfs het gros dominees er massaal intrappen, omdat de onderscheiden kennis ten enenmale gemist wordt.

We hebben de ziekelijke Calvijncultus gehad en de refo-media doet er alles aan om die calvijnafgoderij te kerstenen, maar er is geen dominee die zijn stem tegen deze afgoderij heeft verheft. En het staat te vrezen dat al die stomme honden die niet bassen kunnen, het aardrijk niet zullen beërven met de zachtmoedigen, want de zachtmoedigen in Christus zijn erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus en zijn ook geroepen om de werken Gods te vertellen, de wacht des Heeren waar te nemen en de ere Gods in Christus te verhogen door het geloofsgetuigenis, waartoe de Heere de zachtmoedigen een geopende deur geven zal.

En als ik u moet vertellen door welke beproevingen en rampen de zachtmoedigen in Christus heen moeten, dan zal geen mens in zijn natuurlijke staat jaloers worden op de weg der zachtmoedigen, want de beproeving des geloofs is een hel voor het godsdienstige vlees.

Ja, bij natuurlijke zachtmoedigheid voelt de mens zich wel gevleid, maar bij de zachtmoedigheid van Christus houdt geen mens het van nature bij uit, want de zachtmoedigheid van Christus is dermate vleesdodend, dat een godsdienstig mens de voorkeur geeft aan een Evangelie zonder het kruis.

Terwijl de zachtmoedigen onderworpen zijn aan het lijden om Christus' wil, viert de godsdienst feest met het afgodsbeeld van Calvijn. Arme, arme godsdienst!

"De zachtmoedigen daarentegen zullen de aarde erfelijk bezitten, en zich verlustigen over groten vrede", Ps. 37:11.

De rijke jongeling die Christus als 'goede Meester' aansprak, verkoos liever de genieting van zijn vrome zonden te behouden, dan al zijn godsdienst te verkopen en Jezus op de weg te volgen. Die rijke jongeling was een erfgenaam der hel en geen erfgenaam van het aardrijk.

De zachtmoedigen die Christus zalig spreekt, zijn wettige erfgenamen van Gods Koninkrijk en alleen erfgenamen erven het aardrijk, waarop gerechtigheid wonen zal.

Maar die erfenis wordt aan deze zijde van het graf zo hels bestreden, dat de zachtmoedigen dikwijls dreigen te bezwijken. En dat is de reden dat Christus hen in de zaligsprekingen komt te versterken en hen in hun zalige staat bevestigt. *"Zalig zijn de zachtmoedigen."*

Dan krijgen de zachtmoedigen weer moed om in de krijg geduchte daden te doen en daarin zijn ze zo moedig als een jonge leeuw. Niet overmoedig, maar zachtmoedig. Overmoedig is het tegenovergestelde van zachtmoedig. Overmoedig is vleselijk, maar zachtmoedig is geestelijk, geestelijk moedig met voorzichtigheid. De zachtmoedigen in Christus zijn voorzichtig als de slangen en oprecht gelijk de duiven, tenminste als ze op hun plaats zijn.

De zachtmoedigen zijn ook wel eens, ja, dikwijls van hun plaats, maar hoewel David dikwijls van zijn plaats was en grove zonden heeft bedreven, bleef hij toch de man naar Gods hart. Zo blijven de zachtmoedigen, ondanks hun zonden en hun afmakingen, de zachtmoedigen die Christus zalig spreekt.

In de derde zaligspreking ligt dan ook dezelfde troost als andere zaligsprekingen en al moeten de zachtmoedigen in Christus inleven dat zij in het geheel niet zachtmoedig zijn, dan zijn er nog acht zaligsprekingen over, waarin zij zich kunnen herkennen. Om die reden heeft Christus negen zaligsprekingen uitgesproken, want als de armen van geest zich niet als armen van geest waarnemen, dan vinden zij toch troost in de zaligsprekingen, omdat zij wel ervaren dat zij vervolgd worden om der gerechtigheid wil en daarin zalig gesproken worden.

Christus richt zich in de zaligsprekingen tot Zijn discipelen, en de vurige Petrus wordt dus -net als Johannes- gerekend tot de zachtmoedigen, die het aardrijk erfelijk zullen bezitten.

Karaktertrekken hebben hier niets mee te maken, maar in de huidige kerken wordt je uitsluitend gemeten aan je gedrag. Ben je vurig van geest, dan ben je bijvoorbeeld afgeschreven en kom je voor het ambt niet in aanmerking.

Vandaar dat Petrus dan ook nooit door de toenmalige gevestigde kerk is uitgezonden, maar geheel buiten de kerk om door Christus Zelf en dat gold alle discipelen, behalve Judas, de verrader.

Voor de zachtmoedigen in Christus is geen plaats in de kerkelijke

herberg en dat gold in de eerste plaats Christus, Die volmaakt zachtmoedig was en nederig van hart, maar voor Hem was geen plaats in de kerkelijke herberg, want de kerken zoeken napraters en jaknikkers, maar niet de Mens die van Zichzelf getuigde: *“Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven”*, want voor waarheid en oprechtheid is in de kerken nooit plaats geweest.

Als je voor het ambt in aanmerking wil komen, moet je je als een huichelaar gedragen en als een kameleon bewegen, dan zit je in no-time in de kerkenraadsbank, maar de zachtmoedigen worden angstvallig geweerd, omdat zij oprecht gemaakt zijn en niet kunnen zwijgen als er bedrog of kerkpolitiek in het spel is.

Zachtmoedigen in ons midden, ja, ik geloof dat ze er zijn, hebt goede moed, want de Koning spreekt u zalig en wees mannelijk, sta vast, niet op eigen benen, maar op de benen van de Heere Jezus. Immers, *“de HEERE houdt de zachtmoedigen staande, maar de goddelozen vernedert Hij, tot de aarde toe”*, Ps. 147:6.

Geestelijk zachtmoedig zijn we niet van nature, alleen door toerekening. Als Christus tot Zijn discipelen zegt: *“Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart en gij zult rust vinden voor uw zielen.”* Dan vinden zij rust voor hun zielen, omdat Christus zachtmoedig en nederig van hart is, in hun plaats. Als Hij het is voor mij, want moet ik dan nog doen? Zachtmoedig zijn? Nee, want dat is mijn naam en je naam zegt wie je bent. Waarom wordt gij een christen genaamd? Omdat ik naar Christus vernoemd ben door toerekening en door eigening. Christus heeft Zijn Kerk geëigend en daarom spreekt Hij de Zijnen aan met zachtmoedigen.

Zijn spreken is de taal naar het hart van Jeruzalem, want als rebellen in zichzelf zachtmoedig genaamd worden, dan zou je hart barsten van de liefde, vanwege de liefde van Christus voor een rebel der hel.

Als Christus in je hart van vrede spreekt, dan maakt Zijn spreken zachtmoedig en nederig van hart. Christus noemt Zijn volk niet alleen zachtmoedig, maar Hij spreekt en kijkt ook Zijn volk zachtmoedig.

Dat zien we zo treffend bij de vloekende en eedzwerende Petrus in de zaal van Kajafas, toen Christus hem aankeek zonder verwijt met eeuwige liefdesogen. Die hartverbrekende blik van Christus maakt Petrus zachtmoedig en nederig van hart en dan gaat hij naar buiten om bitterlijk te wenen over de hardigheid zijns harten en dan weent hij ook van innige blijdschap vanwege de dierbare zachtmoedigheid van Christus jegens hem.

Zachtmoedigheid als vrucht van Christus' zachtmoedigheid leer je alleen in die wegen, namelijk als je niets anders over hebt dan een verzondigd leven en Christus Zich nieuwelings aan je openbaart, als de enige volmaakte Zachtmoedige en dan geeft Hij ook een blik in Zijn Middelaarshart, zodat je het moet uitwenen vanwege Zijn onbegrijpelijke liefde en trouw voor zo'n trouweloze hoop.

Ja, en dat herhaalt zich in het genadeleven, maar niet zodanig dat we het weten voor de volgende keer, nee, want steeds als Christus Zich nieuwelings openbaart, wordt het wonder des te groter en des te onbegrijpelijker. De zaligsprekingen baren aanbiddelijke verwondering en verwonderlijke aanbidding onder de zachtmoedigen, die zich zo dikwijls moeten waarnemen als verloochnaars van Zijn Naam en als afgodendienaars in zichzelf.

O, geliefden, kom tot Gods heiligdom en lever uzelf uit als een ter dood veroordeelde, strafwaardig en helwaardig. Hij zal u de scepter der genade toereiken, want de straf die ons de vrede aanbrengt was op Hem, die zachtmoedig is en nederig van hart. En door Zijn striemen zijn de goddelozen waarvoor Christus te Zijner tijd gestorven is, zachtmoedig in Hem.

Gij, die tobt met uw harde hart, komt tot Zijn heiligdom. U hoeft geen zachtmoedigheid mee te brengen, want de zachtmoedigheid van Christus is genoegzaam om verharderen van hart te breken, hen een nieuwe naam te geven, die niemand kent dan die hem ontvangt, en hen met de vruchten der zachtmoedigheid te bekleden.

Christus is de Schat in de akker en Hij laat Zich vinden door degenen die uitgezocht zijn en als een vondeling langs de weg liggen te sterven. Christus komt heden u voorbij, en biedt u Zijne vriendschap aan, ja, Hij neemt verloren schapen op Zijn schouder, want Hij zal dragen en redden, ja tot de grijze ouderdom zal Hij dezelfde voor u zijn.

O, geliefden, Christus is nog zachtmoediger dan Mozes, want Mozes werd driftig toen het volk met gebalde vuisten water eiste, maar Christus heeft Zijn mond niet opengedaan toen Hij geslagen werd in het huis van Zijn liefhebbers. De zachtmoedigheid van Christus is als olie op de wonden van een verloren ziel, ook na ontvangen genade.

“De HEERE heeft een welgevallen aan Zijn volk; Hij zal de zachtmoedigen versieren met heil”, Ps. 149:4.

De zaligspreking is een blijde boodschap voor de zachtmoedigen, want als zij door droefheid kwijnen, worden zij steeds Zijn hulp

gewaar, ja, ook in zielsbenauwdheid en gevaar.

“Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen het aardrijk beërven.”

De erfenis der zachtmoedigen is een nieuwe hemel en een nieuwe aarde waarop gerechtigheid woont. De hemel is Christus en de aarde is des HEEREN, mitsgaders haar volheid, de wereld, en die daarin wonen (Ps. 24:21). In de nieuwe hemel en op de nieuwe aarde zal alles wat adem heeft, den Heere loven. De zachtmoedigen zullen de aarde erfelijk bezitten, nog heerlijker als Adam voor de val, want aldaar zal geen nacht meer zijn, vanwege de Zonne der gerechtigheid die nooit onder zal gaan.

Op deze wereld zijn de zachtmoedigen vreemdelingen, het uitschot dezer wereld, terwijl zij de wettige erfgenamen zijn om het aardrijk erfelijke te bezitten. Dat geldt ook al voor deze wereld, ook daarvan zijn Gods kinderen de wettige bezitters in Christus, want de aarde is des Heeren en Christus trouwt in gemeenschap van goederen.

Door de wedergeboorte wordt de mens erfbezitter van hetgeen van Christus is, krachtens het kinderrecht des verbonds, waarvan Christus het hoofd is. Christus is ook de Testamentmaker van de erfenis en Hij heeft Zijn testament aan de zachtmoedigen vermaakt, zodat de buit van het overwonnen land de zachtmoedigen in de hand zal vallen, schoon niet mee uitgetogen.

De zachtmoedigen zijn dus bezitters in de belofte en die belofte zal heerlijk vervuld worden als de nieuwe hemel en de nieuwe aarde een feit zal zijn. Op deze aarde moeten Gods kinderen menigmaal verhuizen, vanwege de vervolging waaraan zij bloot staan en die hen ook beloofd is, want alleen die godzaliglijk leven, zullen vervolgd worden.

En dat is het lot der zachtmoedigen. Veel wederwaardighêên, veel rampen zijn des vromen lot, maar uit die alleen redt hen God; Hij is hun Heil alleen.

De erfenis die hen ten deel zal vallen, maakt alle bitter zoet, want de erfenis is niet een kale lege aarde, maar een aarde waarop gerechtigheid wonen zal, dus waar Christus zal heersen en van zee tot zee regeren zal.

De zachtmoedigen zullen niet alleen de bewoners zijn van de nieuwe aarde, maar zij zullen ook de stedehouders van Christus zijn, oordelende de twaalf geslachten Israëls. Ja, zij zullen de wereld oordelen in gerechtigheid en alle volken in rechtmatigheid.

Hier gaan de zachtmoedigen onder het kruis, maar straks zullen het pilaren zijn in Gods tempel, die nimmer weggenomen zullen worden. “De zachtmoedigen zijn het, die uit de grote verdrukking komen; en zij hebben hun lange klederen gewassen, en hebben hun lange klederen wit gemaakt in het bloed des Lams. Daarom zijn zij voor den troon van God, en dienen Hem dag en nacht in Zijn tempel; en Die op den troon zit, zal hen overschaduwen. Zij zullen niet meer hongeren, en zullen niet meer dorsten, en de zon zal op hen niet vallen, noch enige hitte. Want het Lam, Dat in het midden des troons is, zal hen weiden, en zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteynen der wateren; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen.” (Openb. 7:14-17).

O, geliefden, is de erfenis u al ten deel gevallen? Dat kan alleen in de weg van verlies aan eigen krachten, wil en verstand, ja, in het verlies van de oude mens, want de oude mens wordt nooit een erfgenaam des hemels, dat is alleen voor de nieuwe mens in Christus weggelegd. En om een nieuwe mens in Christus te worden, geliefden, moet u een erfwachter der hel inleven, zoals Levi, de tollenaar, als een erfwachter der hel in het voorportaal der hel, in het tolhuis, zijn straf zat in te wachten en het vonnis des doods in zijn leden had, vanwege dat vervloekte tollenaarsbestaan die hij in Adam door eigen schuld opgelopen en moed- en vrijwillig ingeroepen had.

O, en toen kwam er een Man het tolhuis en hellehuis van Levi voorbij en zei hem in zijn bloede: “Leef, ja, leef en volg Mij, want gij zult Mijn getuige zijn, omdat Ik u heb uitverkoren van voor de grondlegging der wereld. Daartoe zal Ik Mijn bloed storten tot een losprijs uwer ziel en gij de naam van Sions kinderen dragen.” O, toen is Levi als een goddeloze tollenaar met God verzoend geworden en heeft hij een nieuwe naam ontvangen en is onder de zachtmoedigen in Christus gerekend en toegevoegd.

Wat heeft Levi aan zijn zaligheid gedaan? Immers niks; hij heeft alles gedaan om verloren te gaan en daarvan was Levi zich heel goed bewust, maar hij kon maar 1 ding, zich al dieper de hel in zondigen, en hij had geen helper. Zo vindt Christus de goddelozen, waarvoor Hij te Zijner tijd gestorven is, want die en die alleen zijn het voorwerp van Zijn opzoekende zondaarsliefde.

Geliefden, moet u een erfwachter van de hel inleven en dat rechtvaardig door eigen schuld? Dit is de weg, wandel in dezelve, want Christus heeft Zich op Golgotha laten hangen tussen

erfwachters van de hel, om hellelingen met God te verzoenen en hemelingen van hen te maken.

Op grond van het borgtochtelijke werk van Christus viel het Paradijs Gods de moordenaar ten deel en het nieuwe Paradijs omvat niet alleen een nieuwe hemel, maar ook een nieuwe aarde, waarop God zal zijn Alles en in allen.

O, geliefden, zoek geen paradijs op aarde, gedenk te sterven en schik u, o Israëel, om uw God te ontmoeten. U kunt heden nog met God verzoend worden, maar als straks de laatste uitverkorene zal zijn toegebracht, zal zalig worden niet meer mogelijk zijn en dan zult u voor de voeten van Christus, de Zachtmoedige, doodgeslagen worden en dan zullen de zachtmoedigen des lands u werpen in de poel die brandt van vuur en sulfer.

Op de nieuwe aarde zullen geen onverzoende mensen wonen, want daarop zal enkel gerechtigheid wonen en de zachtmoedigen zullen vreugde op vreugde hebben in den HEERE; en de behoeftigen onder de mensen zullen zich in den Heilige Israëls verheugen (Jes. 29:19).

O, nooddruftigen in ons midden, veracht Zijn goedheid niet. Nooit zal Hij Zijn gevangenen begeven.

We zullen er eerst van zingen, uit 69^e Psalm, daarvan het 13^e zangvers.

*Dat zal den HEER' veel aangenamer zijn
Dan os of var, die hunnen klauw verdelen.
De blijdschap zal het hart der vromen strelen,
Als zij mij zien verlost van smart en pijn.
Gij die God zoekt in al uw zielsverdriet,
Houdt aan, grijpt moed, uw hart zal vrolijk leven;
Nooddruftigen veracht Zijn goedheid niet;
Nooit zal Hij Zijn gevangenen begeven.*

Geliefden, de zachtmoedigen zullen het aardrijk beërven en in vrede bezitten. Dat geldt ook voor dit tijdelijke leven *in de belofte*. De zachtmoedigen zijn in Christus mede-eigenaars van de wereld en ze zullen hier de rechten Gods genieten, namelijk voedsel, deksel en gemeenschap. Ik heb nooit gezien de rechtvaardige verlaten, noch zijn zaad zoekende brood. Straks zal de belofte dat de zachtmoedigen de aarde zullen beërven volmaakt vervuld worden als God een

nieuwe hemel en een nieuwe aarde scheppen zal. Op deze aarde die vergaan zal zijn Gods kinderen zwervers die zich nergens thuis voelen, want zij zoeken een stad ter woning, een stad die fundamenteen heeft, Wiens Kunstenaar en Bouwmeester God is.

Ach, wat kan het toch ver weg zijn in de bevinding der zaken. We moeten er steeds weer bij gebracht worden door Woord en Geest, en dat gebeurt hier ook met de zaligsprekingen.

Christus brengt Zijn volk erbij en Hij houdt Zijn volk erbij, want het Koninkrijk der hemelen is nabij gekomen. Nabij u is het Woord in uw mond en in uw hart.

Och ja, dat kan ik zo menigmaal voor een ander geloven, maar voor mezelf? Niet dat de zaligheid een misschientje is, o nee, maar Gods Koninkrijk zoeken we dikwijls waar die niet te vinden is. Daarom naar het Woord, tot het Woord van onze God, want Nabij u is het Woord. Christus laat Zich vinden in het Woord, want het Woord is een levend Woord. Als wij dat zo niet ervaren, is dat niet omdat het Woord niet levend is, maar omdat wij dood zijn.

Het Woord des Heeren is altijd levend, of u dat ervaart of niet, gelooft of niet, u zal er vroeg of laat allemaal getuigen van zijn dat het Woord levend is, krachtig is, ja, dat het Woord dwars door de ziel gaat, zowel in de veroordeling en verdoeming der Wet, als in de vrijspraak des Evangelies. Als we straks voor de rechterstoel van Christus staan, dan zal het Woord spreken, dan zal Christus spreken en daarvan zal elk mens getuige van zijn, hetzij tot zijn eeuwig afgrijzen, hetzij tot zijn eeuwige zaligheid.

Gods volk wordt echter al in de tijd zalig gesproken en in hun zalige staat bevestigd en daarvan zijn de zaligsprekingen een levend bewijs. En de vrucht die daaruit voortkomt is onderwerping aan het Woord, want de zachtmoedigen in Christus zijn lijdzame bezitters der zaligheid. Belijders die niet buigen onder het gezag van het Woord, behoren niet tot de zachtmoedigen die Christus hier in hun staat bevestigt. Ook predikanten die zich niet laten corrigeren als zij dwalen in bepaalde leerstukken, behoren niet tot de zachtmoedigen, want de zachtmoedigen onderwerpen zich gewillig aan de wil van God en aan het Woord der Waarheid. Dat gaat niet altijd zonder strijd, want de strijd tussen het vlees en de Geest houdt niet op aan deze zijde van het graf, maar de zachtmoedigen wensen wel gewillig te buigen onder Gods gezag en zich te onderwerpen aan Zijn Woord. Nu kan het zijn dat Gods kinderen, hoewel zij allemaal tot de

zachtmoedigen gerekend worden, zich tegen de wil van God verheffen voor een tijd, maar dat brengt geen verandering teweeg in hun zalige staat voor God.

Toen Jona met God twistte over de bekering van de Ninevieten en zijn boosheid liet blijken: “Billijk is mijn toorn ontstoken”, behoorde Jona tot de zachtmoedigen die Christus zalig spreekt, hoewel hij op dat moment de zachtmoedigheid van Christus niet in beoefening heeft.

Jona heeft echter nooit gedwaald in de leer, alleen in zijn gedrag, maar Gods volk wordt niet gerechtvaardigd om hun gedrag, want dan zou er niet eentje in de hemel komen, maar op grond van het gedrag en de volmaakte gehoorzaamheid van Christus.

Ik wil dit feit dubbel onderstrepen, want in onze dagen overheerst de gedragstheologie en dan wordt Rachel verdoemd om haar wangedrag en de rijke jongeling zalig gesproken om zijn gemaakte vroomheid. Maar zo is het niet.

Als de bijbelheiligen naar hun gedrag zijn geoordeeld, dan is er niet eentje in de hemel, want dan is Abraham een leugenaar gebleken, Izak een vleselijke lekkerbek, Jakob een bedrieger en Noach lag als een naakte dronkelap in zijn tent; Simson bij Delila, David bij Bathseba, en dan hoor ik Job en Jeremia hun geboortedag vervloeken en Petrus hoor ik Christus verloochenen met vloeken en eedzwering, en ja, waar zal ik dan beginnen en waar eindigen?

Maar zij allen hebben door het geloof geleefd en zijn in het geloof gestorven, omdat zij de gerechtigheid van Christus deelachtig waren en een biddende en dankende Hogepriester in de hemel hebben, die altijd bidt voor de Zijnen, ook als zij van hun plaats zijn.

O, geliefden, er is geen gerechtigheid dan die van Christus en Zijn gerechtigheid redt van de dood en doet de zachtmoedigen erven in de erfenis der heiligen in het licht.

We hebben gesproken over de naam van de zachtmoedigen; over de genade van de zachtmoedigen en over de erfenis der zachtmoedigen. Maar geliefden, zijn we er al bij gerekend, bij die zachtmoedigen, door Goddelijke toerekening? De Heere zal de zachtmoedigen leiden in het recht, en Hij zal den zachtmoedigen Zijn weg leren (Ps. 25:9). De zachtmoedigen hebben en kinderrecht en kinderen worden geleid en geoefend in het effen recht en de wegen des Heeren.

Gods wegen gaan dikwijls door duisterten dalen, want de Heere heeft Zijn volk geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden thuiskomst. Gods weg is in de zee, Zijn pad in grote wateren en Zijn

voetstappen worden niet bekend. Maar Hij zal Zijn volk zeker leiden door deze aardse woestijn, naar erfgoed hierboven, naar ‘t Vaderlijk huis. Gods wegen zijn onbegrijpelijk, zielsvernederend, kastijdend, want dien de Heere liefheeft, kastijdt Hij, en Hij geselt een iegelijke zoon, die Hij aanneemt. Maar als gij zonder kastijding bent, zo zijt gij dan bastaarden, en geen zonen.

De zachtmoedigen worden gekastijd tot hun nut, opdat ze vruchten der zachtmoedigheid zouden dragen, want Christus zegt tot Zijn discipelen: *“Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat gij veel vrucht draagt; en gij zult Mijn discipelen zijn”*, Joh. 15:8.

En om vrucht te dragen moeten we sterven, want *“indien het tarwegraan in de aarde niet valt, en sterft, zo blijft hetzelfde alleen; maar indien het sterft, zo brengt het veel vrucht voort”*, Joh. 12:24.

Dat slaat ten eerste op Christus. Hij moest sterven om tot een Rantsoen te wezen voor velen. Christus is het geestelijke tarwegraan dat gestorven is en een menigte van zaligheid heeft teweeg gebracht.

O, geliefden, zoek gebouwd te worden op de Rots der eeuwen. Zoek gerechtvaardigd te worden door die ene Rechtaardige, in Wien de Vader Zijn welbehagen heeft. Zoek gezaligd te worden door de Zaligmaker der wereld, Die geen zonde gedaan heeft, en er is geen bedrog in Zijn mond gevonden; Die, als Hij gescholden werd, niet wedschold, en als Hij leed, niet dreigde; maar gaf het over aan Dien, Die rechtvaardiglijk oordeelt (1 Pet. 2:23-24).

En de zachtmoedigen zijn ertoe geroepen om Christus na te volgen, dewijl ook Christus voor ons geleden heeft, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij Zijn voetstappen zoudt navolgen.

O, dan moge de bede van de Bruid uit het Hooglied wel vermenigvuldigen: *“Trek ons, dan zullen wij U nalopen”*, want in ons is geen kracht en zonder Hem kunnen wij niets doen.

Christus weet wat maaksel Zijn volk is, namelijk dat zij stof zijn, maar Hij heeft erop gerekend en een uitgewerkte zaligheid bereid voor uitgewerkte zondaren en dezulken zullen het aardrijk erfelijke bezitten, schoon niet mee uitgetogen.

O, geliefden, het is een kostelijke erfenis, die Vorst Immanuel Zijn volk heeft nagelaten. Hij vermaakt Zijn bezit en Zijn bestaan aan Zijn kinderen, want Christus trouwt met Zijn Bruid in gemeenschap van goederen. Zijn bruid ontvangt de buit van ‘t overwonnen land en Christus neemt al de zonden van verleden heden en toekomst van Zijn Bruid voor Zijn rekening, want er is betaald, het is volbracht.

De buit van 't overwonnen land, viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet mee uitgetogen, o, en dan mag de Bruid weleens in verwondering uitroepen: *“De snoeren zijn mij in liefelijke plaatsen gevallen; ja, een schone erfenis is mij geworden”, Ps. 16:6.*

“Zalig zijn de zachtmoedigen; want zij zullen het aardrijk beërven.”

O, dat volk zal straks rijk verzadigd worden, ten dis geleid, want zij zijn geroepen tot de Bruiloft des Lams. Zalig zijn zij die geroepen zijn tot het Avondmaal van de Bruiloft des Lams. Dat zijn de zachtmoedigen, de armen van geest, de treurenden, de barmhartigen, de vervolgden, het ellendige en arme volk Gods, dat op de Naam des Heeren betrouwen zal.

Zij zullen rijk verzadigd worden op het Avondmaal van de Bruiloft des Lams, want Christus heeft Zijn Bruid een bruiloft bereid, om Zijn reine Bruid voor te stellen voor Zijn Vader.

Daar zullen alle hemelingen zingen: *“Laat ons blijde zijn, en vreugde bedrijven, en Hem de heerlijkheid geven; want de bruiloft des Lams is gekomen, en Zijn vrouw heeft zichzelf bereid”, Openb. 19:7.*

Ja, de Bruid van Christus heeft zichzelf bereid, zichzelf voorbereid, want dit aardse leven is slechts een voorbereiding op het eeuwige leven en zo gij geleefd hebt, zo zult ge ook eeuwig leven. Hebt ge hir uit Christus geleefd, zult ge ook eeuwig met Hem leven.

Maar, geliefden, als u hier God en de mammon gediend hebt en u hebt u niet bekeerd van uw boze werken, zult ge straks de eeuwige rampzaligheid delen met de duivel en de verdoemden. Maar die hier met tranen zaaien, zullen met gejuich maaien, namelijk in Christus, en Christus zal Zijn Bruidskerk voorstellen aan de Vader: *“Zie ik, en de kinderen die Gij Mij gegeven hebt, ze zijn allen de Uwe.”*

O, wat heeft bereid degenen die Hem liefhebben, dat is met geen pen te beschrijven en in woorden niet uit te drukken. Dan zal alleen bewonderd worden en daar zal de eeuwigheid niet te kort voor wezen, want daar zal eeuwige blijdschap op hun hoofden wezen. De zachtmoedigen zijn een erfdeel geworden in Christus, omdat zij in Hem verordineerd zijn, opdat zij zouden zijn tot prijs Zijner heerlijkheid, zij, die eerst in Christus gehoopt hebben. In Welken ook gij zijt -zegt den apostel- nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt; in Welken gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met den Heiligen Geest der belofte; Die het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregene verlossing, tot prijs Zijner heerlijkheid. Amen.

Zalig zijn die honger en dorsten

vierde zaligspreking

Gemeente, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in het heilig Evangelie van Mattheus, het vijfde hoofdstuk, daarvan het zesde vers, waar staat geschreven: ***“Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid; want zij zullen verzadigd worden.”***

Geliefden, deze morgen is aan de orde van behandeling de vierde zaligspreking die de Heere Jezus heeft uitgesproken tijdens de bergrede tot Zijn discipelen, dus tot de levende Kerk, maar degenen die bitterlijk bedroefd zijn en een schuldeiser hebben, en zich er niets dan buiten luisteren kunnen, moeten het hoofd niet moedeloos laten zakken, want er is hoop voor hopelozen, raad voor radelozen, hemels manna voor hellelingen, gerechtigheid voor criminelen en zaligheid voor verdoemden, want God heeft een Lam besteld, Wiens offer genoegzaam is om rampzaligen zalig te maken en zondaren Zijn heil te doen zien.

Deze vierde zaligspreking heeft een diepe verborgenheid, hetgeen ik tijdens de overdenking mocht inzien. En in afhankelijkheid des Heeren zullen we trachten u het een en ander aan te tonen aan de hand van vijf punten:

- 1. De hongerigen en de dorstigen in Christus***
- 2. De hongerigen en dorstigen onder de Wet***
- 3. Het honger en dorsten naar de gerechtigheid van Christus***
- 4. Het honger en dorsten naar de gerechtigheid van God***
- 5. De verzadiging waarmee Christus de hongerigen en dorstigen verzadigen zal***

De vorige keer hebben we gezegd dat Christus de Zijnen in de eerste en derde zaligspreking bij hun naam noemt, namelijk bij hun nieuwe naam die niemand kent dan die hem ontvangt. Gods kinderen zijn niet alleen arm van geest, ze zijn niet alleen zachtmoedig, maar ze worden de armen van geest en de zachtmoedigen genoemd, omdat ze

naar Christus vernoemd zijn.

In de tweede en vierde zaligspreekings zegt Christus ook welke hoedanigheden Zijn discipelen hebben, namelijk dat zij treuren, hongeren en dorsten.

De armen van geest treuren vanwege het lichaam der zonde en omdat zij God niet kunnen bedoelen zoals zij wel willen. Dat geldt ook voor de zachtmoedigen en voor degenen die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid.

Juist omdat Gods kinderen treuren vanwege het lichaam der zonde, dus omdat zij nog inwonende zijn in het lichaam der zonde, treuren zij, hongeren en dorsten zij naar de gerechtigheid.

Degenen die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid dat zijn degenen die in Christus gerechtvaardigd zijn, want zij hebben gesmaakt dat de Heere goed is en Zijn barmhartigheid onendig. Gods kinderen hogeren en dorsten naar de gerechtigheid en dat is er een bewijs van dat zij leven, want een dode hongert en dorst niet naar de gerechtigheid, maar naar de ongerechtigheid. Een geestelijk dode leeft in de zonde, niet in Christus.

Zijn we ons al eens zo gewaar geworden, geliefden, geestelijk dood in zonden en misdaden, want dat is de realiteit krachtens onze gevallen staat in ons bondshoofd Adam.

U hoeft geen proces te ondergaan om dat te geloven, want Gods Woord leert dat het zo is en Gods Woord is de Waarheid.

Als we niet geloven dat we van nature dood zijn in zonde en misdaden, houden we God voor een leugenaar.

En als we het geloven is het niet mogelijk om daarin te berusten, want de dag des oordeels nadert met rasse schreden en wie zal met een open schuld voor God kunnen verschijnen, Die buiten Christus een verterend Vuur is en een eeuwige Gloed waarbij niemand wonen kan.

Als we aan deze zijde van het graf niet gehongerd en gedorst hebben naar de gerechtigheid van Christus, maar gehongerd en gedorst hebben naar de zonde, dan zullen we in de hel eeuwig verzadigd worden met de wraak van God, met de toorn van God en met een legio van duivelen en de vlammen der hel.

O, geliefden, u kunt niet de tijd nemen om met God verzoend te worden, dat moet heden geschieden, want dat kan geen uitstel lijden.

Heden, indien gij Zijn stemme hoort, verhard u niet, maar laat u leiden, laat u zich heden met God verzoenen.

Als een mens leeft van zijn eigengerechtigheid, dan hongert en dorst hij naar eigen roem en eer, maar Gods kinderen zijn wedergeboren, uit God geboren, van boven geboren en als we uit God geboren zijn, dan hongeren en dorsten we naar God, de God des levens.

En we hebben het opgezongen: gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also dorst mijn ziel tot u, o God. Mijn ziel dorst naar de levende God.

Waarom?

Omdat zij gegeten hebben van het Brood des levens en gedronken hebben uit de Fontein des levende waters.

En degenen die eens gegeten hebben van het levende Brood en gedronken hebben uit de Fontein des levende waters, die hongeren en dorsten naar meer geestelijke eten en drinken.

Geestelijk hongeren en dorsten is alleen mogelijk als we gegeten hebben van het Brood des levens en als we gedronken hebben uit de Bron des levende waters, dus als we levend gemaakt zijn in Christus en met God verzoend zijn.

Hongeren en dorsten naar de gerechtigheid staat in het kader van de opwas in Christus.

Er is een opwas in Christus.

Er zijn kinderen, jongelingen en vaders in Christus, waarvan geschreven staat dat zij in Christus met God verzoend zijn. Door de inspiratie des Heiligen Geestes schrijft de apostel Johannes: *“Ik schrijf u, kinderkens, want de zonden zijn u vergeven om Zijns Naams wil.”*

Dus zodra een ziel wordt wedergeboren is hij met God verzoend in Christus. De jongste in de genade is met God verzoend en kent Christus als zijn schuldovernemende Borg. De jongste in de genade kent ook de Vader als zijn verzoend Vader in Christus. Hoor maar: *“Ik schrijf u, kinderen, want gij hebt den Vader gekend.”*

Dat komt helemaal overeen met hetgeen Christus zegt in het Hoge priesterlijke gebed: *“En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt.”*

Dus degenen die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, zijn de levende kinderen Gods, waarvan geschreven staat dat zij de Zoon hebben: *“Die den Zoon heeft, die heeft het leven; die den Zoon van God niet heeft, die heeft het leven niet”, 1 Joh. 5:12.*

Onlangs werd mij nog een vraag gesteld om in te gaan op de prediking van ds. J. Van Haaren (GG) die stelde dat bij pas

wedergeboren zielen nog geen plaats voor Christus is.

Op dat soort vragen ben ik reeds uitgebreid ingegaan en de prediking die de kennis van Christus scheidt van de wedergeboorte is ronduit godslasterlijk.

De kinderen en zuigelingen in Christus kennen Christus door het geloof en worden van Hem gekend, gelijk Christus Zelf zegt: *“Ik ken de Mijnen en wordt van de mijnen gekend.”*

Daartoe behoren ook de kleinen die in Christus geloven. Zij honger en dorsten naar Christus, omdat zij in Hem geloven. Alleen degenen die in Christus geloven, honger en dorsten naar Hem.

Christus is immers het levende Brood dat uit de hemel is nedergedaald en Hij is ook de Fontein des levende waters. Gods kinderen leven omdat Christus leeft voor hen, en in hen, gelijk den apostel getuigt: *“Ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij.”*

“Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid.”

Christus spreekt Zijn volk niet zalig omdat zij honger en dosten naar Zijn gerechtigheid, nee, Hij bevestigt de Zijnen in hun zalige staat en daarom honger en dorsten zij naar de gerechtigheid.

Ik heb de zaligsprekingen van Thomas Watson ooit gelezen, maar ik ben hevig geschrokken van de roomse uitleg die Watson aan de zaligsprekingen geeft. Watson grond de zaligsprekingen meer op de kenmerken dan op de Zaligmaker zelf. Dat doen ook vele predikers in onze dagen, met name Paul Washer die bewierookt wordt door de arminiaanse stichting HeartCry. Vandaar dat HeartCry ook met Watson schermt.

Maar de kenmerkenprediking die geheel gebaseerd is op een valse wedergeboorteleer heerst ook in de Afscheiding en in welke kerk eigenlijk niet, want alles wat kerk heet en zich kerk noemt is nu afgescheiden.

Dat betekent dat men zich ook massaal afgescheiden heeft van de leer en de bevinding van de rechtvaardiging van de goddeloze.

Als de kenmerken van de wedergeboorte overheersen, dan is de prediking niet christocentrisch, maar menscentrisch. Dan gaat het om de kenmerken, maar niet om Christus. Daar gaat een stank vanuit, want met de bekeerde mens ben je zo klaar, want die is vleselijk, verkocht onder de zonde.

Nou, wat moet je daarmee?

Gods ware volk is zichzelf meer dan zat en hebben een walg aan zichzelf, maar van Christus krijgen zij nooit genoeg en naar Hem

honger en dorsten zij, want Zijn vlees is waarlijk spijs en Zijn bloed is waarlijk drank.

Hebt u weleens van Christus gegeten, geliefden? Hebt u Zijn bloed weleens gedronken?

Bent u weleens verzadigd geweest met het vette van Zijn paleis? Bent u weleens verzadigd geweest zoals Naftali verzadigd was van de goedgunstigheid, en vervuld was van den zegen des HEEREN?

David zegt in een van zijn Psalmen: *“De zachtmoedigen zullen eten en verzadigd worden; zij zullen den HEERE prijzen, die Hem zoeken; ulieder hart zal in eeuwigheid leven”, Ps. 22:27.*

Ja, David was ook een hongerende en dorstende ziel, hongerend en dorsten naar de gerechtigheid des Heeren. Hij zegt: *“Eén ding heb ik van den HEERE begeerd, dat zal ik zoeken: dat ik al de dagen mijns levens mocht wonen in het huis des HEEREN, om de liefelijkheid des HEEREN te aanschouwen, en te onderzoeken in Zijn tempel”, Ps. 27:4.*

De liefelijkheid des HEEREN is in Christus geopenbaard en wie zal die zoeken dan alleen degenen die door en in Hem gevonden zijn?

Gods volk zijn vondelingen en vondelingen worden zuigelingen en zuigelingen zullen verzadigd worden aan de borsten der vertroosting van het Evangelie van vrije genade.

Ja, vondelingen worden zuigelingen en zuigelingen worden kinderen en kinderen worden jongelingen en jongelingen worden vaders en vaders worden weer kinderen, want op de leerschool van Koning Jezus wordt van je van groter kleiner en van kleiner tot nul en niks, opdat Christus Alles zij en in allen. Nullen en nieten wil Hij vervullen, maar die steunen op 's mans benen, wil God geen hulp en heil verlenen.

Dus om te honger en te dorsten naar de gerechtigheid, moet je ongerechtigheid verzoend wezen en dan moet je volstrekt gerechtigheid voor God zijn.

Hoe word je gerechtigheid voor God?

Door honger en dorsten?

Nee, geliefden, dat is er de vrucht van, maar gerechtigheid voor God word je alleen door toerekening. Door de toegerekende gerechtigheid van Christus is Gods volk gerechtigheid voor God, omdat ze bekleed zijn met de mantel van Zijn gerechtigheid. *“Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardig Gods in Hem”, 2 Kor. 5:21.*

Ja, en zo ziet God Zijn volk, als rechtvaardigen in de Rechtvaardige. En

rechtvaardigen zoeken ook rechtvaardigheid, die zoeken gerechtigheid, omdat dat hun nieuwe hoedanigheid is in Christus. En krachtens die zalige hoedanigheid in Christus, spreekt Christus de hongerigen en de dorstigen naar de gerechtigheid zalig en bevestigt hen in hun zalige staat.

“Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid.”

Er is maar één gerechtigheid die redt van de dood, en dat is de gerechtigheid van Christus. Staat ook al in het Oude Testament: *“Goed doet geen nut ten dage der verbolgenheid; maar de gerechtigheid redt van den dood”*, Spr. 11:14.

Er is echter een slag belijders in onze dagen die leven kunnen van de honger en van de dorst, terwijl zij Christus niet kennen. Dat zijn de zogenaamde ‘bekommerden’ die bij hopen zalig gesproken worden in onze dagen vanaf de rechtzinnige kansels.

Maar dat zal toch een ontdekking zijn, geliefden, als je altijd gemeend hebt dat je als een arm zieltje voor God kon verschijnen zonder de kennis aan de vergeving der zonden en zonder de toegerekende gerechtigheid van Christus in de toepassing, maar dan zal blijken dat de Heere je nooit gekend heeft, en dan is het voor eeuwig te laat.

De dwaze maagden konden leven van hun nederige christelijke levensstijl, maar zij misten de olie des Geestes en zij vonden de deur des hemels gesloten en Christus bleek hen niet te kennen.

De hongerigen en de dorstigen die Christus zalig spreekt hebben olie des Geestes in hun lampen en zij gaan de Bruidegom tegemoet. Zij hongeren en dorsten naar Zijn aanwezigheid, naar Zijn gerechtigheid, juist omdat Hij Zich aan hen geopenbaard heeft, als de Opstanding en het Leven.

De hongerigen en dorstigen in de zaligspreking van onze overdenking, zijn niet de dorstigen die bij monde van de profeet Jesaja worden genodigd tot de wateren van vrije genade. De zaligsprekingen staat niet in het kader van het aanbod van vrije genade, maar in het kader van de genade zelf.

Er zijn twee soorten hongerigen en dorstigen.

1. De hongerigen en dorstigen naar de zonden

2. De hongerigen en dorstigen naar de gerechtigheid

De eerste groep is dood in zonde en misdaden en de tweede groep is levendgemaakt in Christus.

Degenen die hongeren en dorstigen naar de gerechtigheid kunnen we echter onderverdelen in hongerigen en dorstigen naar de gerechtigheid Gods, krachtens de trekking des Vaders en de hongerigen en dorstigen in Christus naar de gerechtigheid van Christus.

Deze vierde zaligspreking kunnen we dus betrekken op twee soorten van hongerigen en dorstigen naar de gerechtigheid.

Deze zaligspreking kunnen we dus betrekken op Gods verzoende volk in Christus, want Christus richt Zich in de zaligsprekingen tot Zijn discipelen.

En hoewel de zaligsprekingen beslist niet in het kader staan van het aanbod van vrije genade, ook de vierde zaligspreking niet, kunnen we de vierde zaligspreking wel plaatsen in het kader van de rechtvaardiging van de goddeloze.

In het kader van het ontdekkend werk des Geestes en de bediening des doods, is er een volk dat getrokken wordt door de trekking des Vaders met touwen der liefde. De trekking des Vaders leidt tot de wedergeboorte, maar is de wedergeboorte zelf niet.

God zal de uitverkorenen echter tot Christus trekken met smeking en geweent, want niemand kan tot Christus komen, tenzij de Vader hem trekke, en dezulken zullen worden opgewekt uit hun doodsslaap door Christus. Die opwekking ten uiterste dage kan ook geschieden door de vierde zaligspreking, want de doden die Christus zalig spreekt in het kader van de rechtvaardigmaking, dorsten ook naar gerechtigheid, namelijk naar de gerechtigheid Gods, echter nog niet naar de gerechtigheid van Christus.

Ik weet niet of u mij verstaat, maar als God een zondaar in het gericht betreft, dan veroorzaakt de trekkende liefde des Vaders een dorst naar de gerechtigheid Gods. Dat zijn dus ook hongerigen en dorstigen naar de gerechtigheid, namelijk naar de gerechtigheid Gods.

Die zielen die in zichzelf verdoemd zijn, krijgen namelijk een betrekking op God, en op de gerechtigheid Gods, maar de gerechtigheid Gods buiten Christus redt niet van de dood en is dus niet zaligmakend, maar verdoemend.

Toch krijgen de waarlijk ontdekte zielen een betrekking op de gerechtigheid Gods, een liefde tot het recht Gods, maar Christus is voor hun zielsogen nog verborgen en ze zijn onverzoend, hoewel ontwaakt door de Wet.

Ik weet dat ik voor vele belijders onbekende taal spreek, mar het is bijbeltaal en ik heb het Woord te preken en me niet aan te passen aan de onkunde van het Refodom.

Als u deze taal niet verstaat, vraag dan den Heere om verstand met Goddelijke licht bestraalt. Het is echter geen wiskunde, want een kind in de genade verstaat deze taal, want de kleinen en de groten zullen allen van God geleerd zijn. Maar we bepalen u eerst bij degenen die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid Gods en dat zijn zielen die nog niet wedergeboren zijn.

U zegt: Hoe kan en dode dorsten naar gerechtigheid?

Ik stel u een andere vraag: Hoe kon Kaïn met God spreken, aangezien hij dood was in zonde en misdaden?

De gemene werkingen des Geestes kan een onwedergeboren mens ook ondervinden. Een dood mens kan zelfs smaak in Gods Woord hebben, de hemelse gaven smaken, de heilige Geest in en zeker opzicht deelachtig zijn, maar desondanks toch niet wedergeboren.

Zo ondervinden de uitverkorenen, voordat zij wedergeboren worden, de trekking des Vaders. Zij worden ontwaakt door de Wet en van hun verloren staat overtuigd. De ontwaking der Wet is absoluut niet de levendmaking. Nee, want door de Wet is de kennis der zonde. En dat geschiedt in de fase van overtuiging en overtuiging is nog geen overbuiging. Overtuiging is wettisch en overbuiging is zaligmakend.

Recht overtuigde zielen lopen met het oordeel in hun ziel over de aarde, in de woestijn van hun bestaan, waar niemand lavenis kan krijgen.

Geliefden, zijn er nog zielen die het oordeel der verdoemenis in hun leden voelen en zich alleen maar buiten de zaligheid en de zaligsprekingen van Christus kunnen luisteren?

O, geliefden, God is een God Die de goddelozen rechtvaardigt en Christus spreekt de hongerigen en dorstigen naar de gerechtigheid Gods ook zalig, namelijk tot rechtvaardigmaking, tot hun eeuwige bevrijding uit het gevangenhuis van de satan; tot hun eeuwige verlossing uit het diensthuis der zonde; ja, tot vergeving der zonden en tot het kinschap Gods.

U ziet, dat de vierde zaligspreking betrekking heeft op de verzoenden in Christus, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid van Christus, maar ook op degenen die hongeren en dorsten naar een rechtvaardig God, al zou Hij hen ook verdoemen.

Degenen die hongeren en dorsten naar een rechtvaardig God,

krachtens de trekking des Vaders, zijn met hun hongeren en dorsten beslist niet wedergeboren, want zij hongeren en dorsten nog niet naar de gerechtigheid van Christus. Zij hongeren en dorsten wel naar gerechtigheid, maar nog niet in zaligmakende zin, want dat kan alleen in Christus.

Welnu, degenen die hongeren en dorsten naar God in betrekking tot Zijn Wezen, in betrekking tot Zijn deugden, in betrekking tot Zijn recht, dat zijn de goddelozen die Christus hier rechtvaardig en zalig verklaart. Ik spreek hier niet algemeen, maar in het kader van de toepassing, in het kader van de rechtvaardigmaking.

Het wil dus niet zeggen dat de vierde zaligspreking algemeen van toepassing is op allen die een betrekking hebben gekregen op het recht van God, nee, want dan zouden diegenen met een betrekking op God krachtens de trekking des Vaders zalig zijn, terwijl zij nog niet wedergeboren zijn.

De vierde zaligspreking moet metterdaad toegepast worden en dan is er sprake van de rechtvaardiging van de goddeloze, die een betrekking hebben op het recht Gods, die der Wet gestorven zijn, die hun vonnis hebben aanvaard en de kracht van deze zaligspreking ondervinden tot hun rechtvaardigmaking.

Er zijn dus tweeërlei mensen die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, namelijk degenen die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid van Christus, omdat zij in Christus rechtvaardigd zijn, en degenen die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid Gods, omdat zij een betrekking op een onbekende God gekregen hebben, krachtens de trekking des Vaders. Die trekking des Vaders gaat voor de inleving echter niet op Christus aan, maar op de hel aan, want degenen die getrokken worden zijn allen ter dood veroordeeld door de Wet en hebben het vonnis des doods in hun leden.

Toch worden degenen die in de fase verkeren van de trekkende liefde des Vaders op een verborgen manier ondersteund door de vruchtelijke bediening van het Evangelie. De vruchtelijke bediening van het Evangelie is echter niet zaligmakend, wel ondersteunend voor een verloren ziel, die zich enkel de verdoemenis kan eigenen. Misschien spreek ik een vreemde taal voor u, maar in Gods Woord zijn deze zaken klaar en helder geopenbaard. *“Niemand kan tot Mij komen -zegt Christus- tenzij de Vader Die Mij gezonden heeft, hem trekke. En Ik zal hem opwekken ten uiterste dage.”*

De trekking des Vaders is geen zaligmakende voorbereiding tot de

wedergeboorte, want buiten de wedergeboorte in Christus is er geen geestelijk leven, hoewel God op volmaakte wijze weet wie Hij trekt. De trekking des Vaders gaat aan de wedergeboorte vooraf en die trekking gaat gepaard met de bediening des doods, die van de Wet. En als de boog van Gods recht gespannen wordt, zijn er zielen die de zwaarddood sterven, maar er zijn ook zielen die de hongerdood moeten sterven en dat is een lange stervensweg, waarin de oude mens uiteindelijk de laatste adem uitblaast in het werkverbond, gekomen zijnde aan het einde van de Wet, om dan door de opwekking des Zoons te ademen in het genadeverbond.

Wet en Evangelie zijn zuiver onderscheiden, maar werken wel tegelijkertijd in een door de Wet vervloekte zondaar. Dat noemen we de gemene werkingen des Geestes, maar de gemene werkingen des Geestes zijn nog niet zaligmakend. Er zijn mensen die de gemene werking des Geestes ervaren hebben en toch voor eeuwig verloren zijn gegaan en zullen gaan. De dwaze maagden zijn nooit verder gekomen dan de gemene werkingen des Geestes en dat kan heel ver gaan. Mensen kunnen heel veel aan gemene werkingen des Geestes ervaren hebben, terwijl Gods volk het soms met 1 belofte in Christus hun leven moeten doen. Maar beter 1 woord van zaligheid uit de mond van Christus gehoord, dan een kruiwagen aan bevindingen die nooit tot de zaligmakende kennis der Waarheid geleid hebben.

Er moet dus een opwekking uit de doden plaatsvinden en die opwekking geschiedt door Christus. De opwekking uit de geestelijke doodstaat, geschiedt door de stem van de Zoon van God. *“De doden zullen horen, de stem van de Zoon van God en die ze gehoord hebben, zullen leven.”*

De wedergeboorte komt niet enkel tot stand door de werkingen des Geestes, nee, de Heere spreekt Zijn volk uit het graf des doods en dan leven ze door Zijn Geest. Daartoe kunnen ook de tweede en de vierde zaligspreking dienen.

Als de tweede en de vierde zaligspreking door Christus aangewend worden tot rechtvaardigmaking van de goddelozen, die een betrekking op de gerechtigheid Gods, dus op het recht Gods, hebben gekregen, dan worden zij op het spreken van Christus als doden uit hun graf opgewekt. Degenen die Zijn stem gehoord hebben met oren des geloofs, zullen leven. De tweede en de vierde zaligspreking kunnen dus ook de rechtvaardigmaking betreffen van verloren zondaren in de toepassing, maar in de eerste plaats worden Gods

verzoende kinderen door de zaligsprekingen bevestigd in hun zalige staat voor God.

We hebben gezegd dat er zielen zijn die de zwaarddood sterven en dat er zielen zijn die de hongerdood sterven. Dat sterven staat in het kader van Galaten 2:19: *“Ik ben door de Wet der Wet gestorven.”*

Het gaat niet om het strevensproces, maar om het gestorven zijn van de oude mens. De een ondervindt een langere stervensweg dan de ander. Het gaat niet om de lengte van het stervensproces onder de Wet, maar om het gestorven zijn, om de dood van de oude mens, want is de oude mens gestorven, dan kunnen we Gode leven, ofwel dan volgt de opstanding uit de geestelijke dood.

Het lijkt op een wat systematische uitleg, maar we moeten de leer feitelijke en zuiver stellen, anders gaan we aan de dwalingen ten onder.

En over deze zaak, namelijk het punt der wedergeboorte en de zaken die eraan vooraf gaan en er op volgen, is wel zoveel verwarring in de gereformeerde gelederen, dat velen door de veelheid aan onzuivere bomen het ware bos niet meer zien.

Ik kan echter geen licht scheppen in de geestelijke duisternis, want ik ben zelf enkel duisternis, maar het Licht schijnt in de duisternis en het Licht is Christus. Dat hebben we te verkondigen, maar de duisternis zelf heeft het niet begrepen en zal het nooit begrijpen en verstaan, want duisternis zelf wordt nooit licht en vlees wordt nooit Geest en het vlees wordt nooit bekeerd. Het lichaam der zonde is een last, een lijk, dat afgelegd moet worden om verzadigd te kunnen worden van het Leven en het Licht dat van Zijn Aangezicht straalt.

Geliefden, we hebben gesproken over tweeërlei hongerigen en dorstigen, namelijk in Christus en over de hongerigen en dorstigen naar het recht Gods de in de weg der ontdekking. We hebben gesproken over tweeërlei gerechtigheid, namelijk de gerechtigheid van Christus en de gerechtigheid Gods. En nu zijn we gekomen aan ons laatste punt, namelijk de verzadiging waarmee Christus de hongerigen en de dorstigen naar de gerechtigheid zal verzadigen.

“Zalig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden.”

Waaruit bestaat de verzadiging waarmee Christus Zijn volk verzadigen zal? De verzadiging die hier wordt genoemd, betreft Christus Zelf. Hij zal Zijn volk verzadigen met Zichzelf, want Christus is het Leven en alleen het Leven kan de ziel verzadigen. De volkomen

verzadiging met Christus zal niet aan deze zijde van het graf geschieden, hoewel Gods volk wel een volkomen Zaligmaker heeft. Maar om verzadigd te worden met Christus, zullen we het lichaam der zonde moeten afleggen. *“Want dit verderfelijke moet onverderfelijkheid aandoen, en dit sterfelijke moet onsterfelijkheid aandoen”, 1 Kor. 15:53.* Waarom?

Om volkomen verzadigd te worden met het Beeld Gods en het Beeld Gods is Christus. Christus is het Beeld van de Goddelijke Zelfstandigheid en in dat Beeld worden de uitverkorenen hersteld door de wedergeboorte.

En met dat Goddelijke Beeld zullen degenen die hier gehongerd en gedorst hebben naar de gerechtigheid van Christus, volkomen verzadigd worden als zij tot heerlijkheid verhoogd zullen worden. Daar mag de levende Kerk weleens van zingen als zij op die heerlijke toekomst een geloofsblik mag hebben, dan zingen zij in God verblijd, aan Hem gewijd, van ‘s Heeren wegen.

*Maar (blij vooruitzicht dat mij streelt!)
Ik zal, ontwaakt, Uw lof ontvouwen,
U in gerechtigheid aanschouwen,
Verzadigd met Uw Godd'lijk beeld.*

Geliefden, om God in gerechtigheid te kunnen aanschouwen, moeten we onze ongerechtigheid verzoend krijgen aan deze zijde van het graf. Om God in gerechtigheid te aanschouwen, zullen we de gerechtigheid van Christus deelachtig moeten zijn in de toerekening. De gerechtigheid van Christus is geen inklevende gerechtigheid, zoals Rome leert, maar een toegerekende gerechtigheid. Als we God in gerechtigheid zullen aanschouwen, zijn we in de tijd bekleed geworden met de mantel der gerechtigheid van Christus.

Als Christus ons bekleed met de mantel van Zijn gerechtigheid, zijn we naakte en verdoemelijke zondaren voor God geworden. God rukt eerst je adamskleedje van je lijf, want Christus bekleedt alleen naakte en verloren zondaren met Zijn gerechtigheid.

Over die bekleding van Christus' gerechtigheid wordt veel te horizontaal gedacht in onze dagen. Het geloof wordt vreselijk overgeaccentueerd, alsof het geloof de gerechtigheid van Christus is, maar zo is het beslist niet. Het geloof is slechts een middel om de gerechtigheid van Christus deelachtig te worden, maar het geloof is

de gerechtigheid zelf niet.

Ook de honger en de dorst naar de enige gerechtigheid die voor God geldt, geven geen enkele verzadiging die Christus de hongerigen en de dorstigen naar de gerechtigheid belooft. Gods kinderen honger en dorsten naar de gerechtigheid op grond van de belofte die hen door Christus is toegezegd. De vervulling van die belofte geldt al voor het leven der genade aan deze zijde van het graf, want Gods volk kan van de honger en dorst niet leven. Als Christus je Leven is, sta je naar de gemeenschap met Hem.

“Uw toezegging heeft mij levend gemaakt”, zegt de Psalmist en dat bestrijkt het hele leven der genade. De inspraak van Christus in de ziel, doet de levende Kerk herleven. Zo komen ze ook tot leven als Christus de Zijnen vrijspreekt voor het Aangezicht Zijns Vaders. Op Zijn stem komt de Kerk tot leven en op Zijn spreken worden ze ook in het leven gehouden. Daartoe dienen ook de zaligsprekingen. Het zijn levende beloften van de levende Christus en op grond van Zijn beloften, of zaligsprekingen, steunt de Kerk op haar Liefste in de woestijn van dit leven.

Hoe dood Gods volk zich ook gewaar neemt, zij zullen leven, want Christus leeft en daarom leeft de Kerk.

En omdat Christus leeft, zullen degenen die honger en dorsten naar de gerechtigheid verzadigd worden met het Brood des Levens dat uit de hemel nedergedaald is tot in de helse krochten van ‘s mensen bestaan.

O, geliefden, Christus bevindt Zich op de bodem van de put van uw verlorenheid. Zoek hem niet in de lucht, maar in de diepte van uw bestaan. Hij heeft Zijn eeuwige armen onder uw hel doorgeschoven, verloren ziel in ons midden, en Hij heeft op u gerekend, namelijk dat gij stof zijt, vlees en enkel zonde. Christus is tot zonde gemaakt, opdat gij zoudt zijn, rechtvaardigheid Gods in Hem. Daartoe moet de mens van dood levend gemaakt worden, van onrechtvaardig rechtvaardig verklaard worden. Van een helleling een kind Gods genaamd worden, want vijanden worden met God verzoend door de dood Zijns Zoons. Zelig zijn die honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden. Verzadigd als met vet en smeer. Met vette tarwe wil Hij u spijzen, kind des Heeren en kronen met Zijn gunstbewijzen.

Ja, dat heeft de Heere eens in mijn hart gedrukt, toen ik van alle kant, geweldig werd aangerand door de reformatische geestelijkheid,

wat u kunt vinden in het 7^e vers uit de 147^e Psalm, dat we met elkaar zullen zingen.

*Hij wil in gunst uw heil bewerken,
De grendels uwer poorten sterken,
En zegent in uw land uw kind'ren;
Hij doet geen krijg uw wasdom hind'ren;
Hij deelt den liefelijken vrede,
Zelfs aan Uw verste grenzen, mede;
Met vette tarw' wil Hij u spijzen,
En kronen met Zijn gunstbewijzen.*

Ja, zelfs aan de verste grenzen, tot aan het uiterste der aarde, zullen we die vrede mogen verkondigen, die alle verstand te boven gaat. Het is een liefelijke vrede, die de wildste volkeren in lammeren van Christus zullen veranderen. En daartoe heeft de Heere mij een geopende deur gegeven, een krachtige deur geopend, die niemand sluiten kan, want geen krijg zal mijn wasdom in Christus kunnen verhinderen, al heeft Demas mij verlaten, dat zal mijn wasdom in Christus niet in de weg staan. Want met vette tarwe zal Christus de Zijnen spijzen en kronen met Zijn gunstbewijzen. Daar moet ik het van hebben en daar moeten al Gods kinderen het van hebben, want bij mij is het niet. Bij ons is enkel verkeerdheid. Niet ons, niet ons o, Heere, maar Uw Naam zij eeuwig ere.

Geliefden, deelt u reeds en de liefelijke vrede van Christus op grond van recht? Bent u rees gekroond met Zijn gunstbewijzen in Christus? Als dat zo is, zult u hongeren en dorsten naar Christus, om meer in Hem bevestigd te worden, om meer van Hem verzadigd te worden.

Ach, het kan zo ver weg zijn in het leven der genade, dat Gods kinderen niet hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, omdat ze eigengerechtigheid voor gerechtigheid houden. O, wat gaat er dan een stank vanuit, dan leven dezulken met de beren in het bos van eigengerechtigheid.

Ja, als je jezelf als een eikenboom der gerechtigheid voordoet en je doet je voor als een uitlegger van geestelijke knopen om bij de mensen in het gevele te komen, dan is er maar een geneesmiddel, namelijk dat God je er naakt bij zet en de bladeren van eigengerechtigheid van je lijf ruikt, want God duldt geen ootmoedig kleedje onder het kleed van de gerechtigheid van Christus. God duldt

ook geen nederig vroom kleedje óver het kleed van de gerechtigheid van Christus. God duldt ook geen vriendelijk kleedje naast het kleed van de gerechtigheid van Christus.

Christus hongerde en dorste om de wil des Vaders te doen, waaraan Hij ook volkomen gehoorzaamd heeft met Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. En door Zijn volkomen gehoorzaamheid heeft Hij een volkomen gerechtigheid verworven om Zijn volk rechtvaardigheid Gods te doen zijn.

Er is geen enkele goede eigenschap die naast Christus bestaat. Er is geen enkele vriendelijkheid die met de vriendschap van Christus kan wedijveren en enige waarde heeft. Er bestaat geen enkele liefde, die naast de liefde van Christus kan bestaan. Er bestaat geen enkele zachtmoedigheid, dan alleen de zachtmoedigheid van Christus. Gods volk wordt met de zachtmoedigheid en nederigheid van Christus bekleed. Gods kinderen worden ook met het hongeren en dorsten van Christus bedeed. Toen Hij naar het lichaam hongerde bij de Jakobsbron werd Hij verzadigd met het doen van de wil des Vaders, in de bekering van die Samaritaanse hoer. Die Samaritaanse hoer is erachter gekomen dat een mens bij brood alleen niet zal leven, maar bij alle Woord dat uit de Mond Gods uitgaat. En de Mond Gods is Christus. Door die Mond werd zij zaliggesproken en toen kreeg zij ook een mond om Zijn lof te vertellen. *“Komt, ziet een Mens, Die mij gezegd heeft, alles wat ik gedaan heb, is Deze niet de Christus?”*

Ja, en toen liepen al die vrijzinnige inwoners van Sichar op Jezus aan, omdat zij deel uitmaakten van de velden die wit zijn om te oogsten.

O, hoe kan het dan bestaan, dat 99,9 % van de huidige predikanten op 1 grote refo-kluit zitten en niet uitgaan naar de velden die wit zijn om te oogsten?

We leven als in de dagen van de Babylonische spraakverwarring. Zelfs Gods volk verstaat elkaar niet meer, omdat de meesten vrolijk en prachtig leven, zoals de rijke man vrolijk en prachtig leefde en zich om de arme Lazarus niet in het minst bekommerde. De liefde van velen zal verkouden en dat oordeel treft ook een deel van Gods volk, omdat zij zich als een Demas gedragen. Ja, als Jeschurun vet wordt, slaat hij achteruit, en velen van Gods volk leven onafhankelijk van God, omdat zij zich tot de nek verzekerd hebben en ook de broeders niet opzoeken die al eenzaam hun weg gaan in de wijngaard des Heeren.

Als de Heere je geroepen heeft tot Zijn dienst, moet je op een

eenmansweg rekenen, want er kunnen er geen twee met elkaar lopen, omdat velen gedreven worden door afgunst en wettische ijver en het licht in huns broeders ogen hem niet gunnen.

Johannes zat alleen op Patmos en hij vaarde er geestelijk wel bij. Door lijden geheilgd zal de Kerk vruchten dragen, want als het zaad in de aarde niet valt en sterft, blijft het alleen en zal het geen vruchten dragen.

Dat is niet het sterven der Wet waarvan Paulus melding maakt in Galaten 2:19, maar het sterven aan je vruchtbaarheid in het kader van de 2^e bekering, opdat Christus je enige Bekering zou zijn. En Hij alleen breekt uit in menigte, want Hij alleen is de Doorbreker, die aan de spitse treedt en Zijn volk in alles is voorgegaan.

Ja, je hebt van die Jehu-ijveraars, zoals de leden van de opwekkingsbeweging “Voorwaarts Christenstrijders”, maar ik heb weleens aan de veteranen van die beweging gevraagd in hoeverre ze vooruitgang geboekt hebben in hun strijd. Ja, en toen kwam de aap uit de mouw, want de vloot van het leger Voorwaarts Christenstrijders is bij gebrek aan wind niet eens uitgevaren. En toen de wind begon op te steken en de boten begonnen los te breken, zat de bemanning reeds thuis bij moeder de vrouw.

Ja, en aan vruchten inzamelen is men nooit toegekomen, want bij gebrek aan regen zijn al die wonderbomen verdord en met bladeren pronken is geen eer te behalen, dus heeft de beweging zichzelf opgeheven en de leden huns weegs gegaan.

Hoe meer organisaties op het kerkelijk erf, des te meer verwarring en des te minder vrucht, want om de kool en de geit tegelijk te sparen, moet je Christus verloochen en dan houd je de vloek over.

Christus zegt tot de Zijnen nooit voorwaarts, maar “Volg Mij” en daarom zijn de hongerigen en de dorstigen helden in de strijd, want als Christus de Zijnen in alles voorgaat, is de overwinning verzekerd, omdat Hij de Overwinnaar is over de duivel, de dood en het graf en in Hem zijn we meer dan overwinnaar, *want deze God is onze God; Hij is ons deel, ons zalig lot, door tijd noch eeuwigheid te scheiden; ter dood toe zal Hij ons geleiden.*

Ja, en als je daarvan mag getuigen onder de refo-massa, dan knarsen er velen met hun tanden, maar dat kan heel gevaarlijk zijn, want als een giftige slang op zijn tong bijt gaat ‘ie dood, maar als je een levende vis onder water houdt, daar sterft ‘ie niet van.

Gods volk is onsterfelijk in Christus, hoewel sterfelijk naar het vlees. Zij honger en dorsten naar de volmaaktheid, waartoe zij door Christus Jezus gegrepen zijn.

Gods volk hongert en dorst naar de gerechtigheid, niet omdat zij aan de gerechtigheid van Christus vreemdeling zijn, nee, zij honger en dorsten naar de gerechtigheid, omdat herschapen en hersteld zijn in het Beeld Gods en dat Beeld willen zij gelijkvormig zijn, maar ze worden dikwijls het tegendeel gewaar en daarom honger en dorsten zij des te meer naar de gerechtigheid, en dat is een stervend leven, want van de honger en dorst doet sterven, maar dat is de weg, om de volle verzadiging in Christus te erven.

In de hemel is er geen honger en dorsten meer, want daar zullen Gods kinderen niet meer honger en dorsten, en zullen niet meer dorsten, en de zon zal op hen niet vallen, noch enige hitte, want hun Ontfermer zal ze leiden, en Hij zal hen aan de springaders der wateren zachtjes leiden.

O, geliefden, het beste komt nog voor degen die hier honger en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden. Overeenkomstig de zaligsprekingen zegt Christus op een andere plaats, in het Lukas-evangelie, hoofdstuk 6, vers 21, tot 26: hetgeen we u voorlezen: *“Zalig zijt gij, die nu hongert; want gij zult verzadigd worden. Zalig zijt gij, die nu weent; want gij zult lachen. Zalig zijt gij, wanneer u de mensen haten, en wanneer zij u afscheiden, en smaden, en uw naam als kwaad verwerpen, om des Zoons des mensen wil. Verblijdt u in dien dag, en zijt vrolijk; want, ziet, uw loon is groot in den hemel; want hun vaders deden desgelijks den profeten. Maar wee u, gij rijken, want gij hebt uw troost weg. Wee u, die verzadigd zijt, want gij zult honger. Wee u, die nu lacht, want gij zult treuren en wenen. Wee u, wanneer al de mensen wel van u spreken, want hun vaders deden desgelijks den valse profeten”, Lukas 6:21-26.*

Dus het is van tweeën één, of we treuren, honger en dorsten vanwege ons aandeel in Christus aan deze zijde van het graf, óf we beelden ons een ingebeelde hemel en een overwinningsevenen in en gaan breed lachend onze weg, rijk en verrijkt zijnde en aan geens dings gebrek. Ja, als alle mensen wel van je spreken mag je wel vrezen met duizend vrezen. De breed-ge-eerde en hooggewaardeerde kamerjongers, Van der Vlies en Van der Staaij mogen zich wel ernstig zorgen maken, want Christus hadden ze nog geen dag in de tweede kamer geduld, laat staan 10.000 kamerdagen die Van der Vlies op zijn

naam heeft staan.

Gods ware volk houdt het aan het hof van farao niet uit en zij verkiezen liever met Mozes met het volk Gods kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genieting van eer en aanzien te hebben, ofwel de genieting der zonden.

Je moet maar rekenen, geliefden, als je werkelijk hongeren en dorsten mag naar de gerechtigheid, dan je door iedereen gehaat zal worden, want het pad der gerechtigheid is zo scherp als een scheermes, en dat pad wordt als de pest gemeden in de kerken en ook in de politiek, want dat pad is de kerkmassa te nauw. De smalle weg is een onbegaanbaar pad voor de godsdienst, want die plaats is hen te nauw, zodat zij roepen: 'wijk van mij, dat ik wonen moge.'

En de hemel is voor een onbekeerd mens een hel, want daar wordt God verheerlijkt, voor eeuwig en altoos.

'Zalig zijn die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden.'

Gods volk is zalig in hetgeen ze in Christus is, dus niet omdat zij hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, maar omdat zij Gods kinderen genaamd worden. Gods volk moet hier met tranen zaaien, honger en dorst ontberen, lijden en rampen ondergaan, ja, zij gaan door eer en oneer, door kwaad gerucht en goed gerucht; als verleiders, en nochtans waarachtigen; als onbekenden, en nochtans bekend; als stervenden, en ziet, wij leven; als getuchtigd, en niet gedood; als droevig zijnde, doch altijd blijde; als arm, doch velen rijk makende; als niets hebbende, en nochtans alles bezittende (2 Kor. 6:8-10).

De bezittende klasse zal echter bedrogen uitkomen, maar Gods volk zal met gejuich maaien, omdat zij met tranen gezaaid hebben.

Wat een dag zal dat toch wezen, geliefden, als de schoven Christi worden binnengehaald in de schuur der hemelse gewesten. Daar zullen zij, Gods knechten met hun zaad; zij die Zijn Naam beminnen erfelijk wonen.

We moeten weer eindigen, straks gaat de kerk nooit meer uit.

Degenen die zich hier in de kerk vervelen, hebben geen hoop en verwachting op de eeuwige sabbath. Gods volk wenst het weleens dat de kerk nooit meer uit zal gaan, omdat zij daarop verwachting hebben gekregen.

Hebt u er reeds gegronde hoop op gekregen, geliefden, op de eeuwige zaligheid? Geen onzekere hoop, geen zichtbare hoop die gezien

wordt, is geen hoop; want hetgeen iemand ziet, waarom zal hij het ook hopen?

Nee, de hoop die wij bedoelen is een geloofshoop in Christus. Gods volk heeft geloofsverwachting, een uitzicht en een inzicht in die zalige toekomst die is weggelegd voor degenen die God vrezen.

O, zalig dat volk dat naar Zijn klanken hoort, dat hongert en dorst naar de gerechtigheid, want die zullen in het licht van Zijn aangezicht wandelen en verzadigd en doorsidderd worden met de Heilige Geest. Dan zal die blijdschap onbepaald door het licht dat van Zijn aanzicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen.

En om de zaligheid in heerlijkheid uit te leven, geliefden moet je hier je rampzaligheid inleven en op de zonden kauwen, om liever uit het lichaam uit te wonen, dan in het lichaam in te wonen. Paulus wenste ontbonden te worden en met Christus te zijn, maar hij was gewillig om de raad Gods uit te dienen tot stichting van de broederen en daarvoor nog een ogenblik in het vlees te blijven.

Elke mens moet de raad Gods uitdienen, in Zijn gunst of onder de toelating, maar ieder mens moet de raad Gods uitdienen. Degenen die de raad Gods mogen uitdienen in Gods gunst, zijn zalig in het uitdienen van de raad Gods, want alle dingen moeten medewerken ten goede in het leven van degenen die naar Gods voornemen geroepen zijn tot het Avondmaal van de Bruiloft des Lams, zowel de groten als de kleinen.

Er zal geen klauw gemist worden en het zal een schare zijn die niemand tellen kan. Zij zullen komen uit het oosten en het westen, uit het zuiden en het oosten, ja, uit alle geslachten, talen en volken. En het zal zijn één Herder en één kudde. En het Lam Zelf zal hen weiden en zij zullen verzadigd worden met de lekkernijen van 's Konings tafel, ja, door de Koning Zelf, want het Lam, Dat in het midden des troons is, zal hen weiden, en zal hun een Leidsman zijn tot levende fonteinen der wateren; en God zal alle tranen van hun ogen afwissen. Amen,

Zalig zijn de barmhartigen

vijfde zaligspreking

Gemeente, de tekst van onze overdenking kunt u vinden in het heilig Evangelie van Mattheus, het vijfde hoofdstuk, daarvan het zevende vers, waar staat geschreven: ***“Zalig zijn de barmhartigen; want hun zal barmhartigheid geschieden.”***

Geliefden, deze avond is aan de orde van behandeling de vijfde zaligspreking, die de barmhartigen betreft. En het is zeer noodzakelijk dat deze zaligspreking aan de orde is, want in onze dagen heerst er een subtiele geest van onbarmhartigheid, in gezin, kerk en staat.

Ik spreek generaal, want ook in onze dagen zijn er nog barmhartigen die Christus hier in hun zalige staat bevestigt, maar juist dezulken worden in onze dagen genegeerd en afgezonderd onder de doden. Want op de barmhartigheid God zit niemand te wachten, omdat de mens van nature de grootste vijand van God is en van genade niet leven wil. God heeft Zijn barmhartigheid in Christus geopenbaard voor verloren Adamskinderen, maar ondanks dit feit, komt de mens niet in beweging om barmhartigheid bij God te verkrijgen, want voor de barmhartigheid God moet de mens ingewonnen en overwonnen worden.

In afhankelijkheid des Heeren overdenken we in vier gedachten:

- 1. De oorsprong der barmhartigheid***
- 2. De aard van de barmhartigheid***
- 3. De vruchten der barmhartigheid***
- 4. Het loon der barmhartigheid***

Geliefden, in deze vijfde zaligspreking worden al Gods kinderen opnieuw bij hun naam genoemd, niet één uitgezonderd. *“Zalig zijn de barmhartigen.”*

Christus noemt hen zalig, omdat zij uit de Vader der barmhartigheid

geboren zijn en die uit de God der barmhartigheid geboren is en in Zijn Beeld hersteld is, draagt de naam van de barmhartige God en in die zalige staat worden de barmhartigen bevestigd.

U zult zeggen: Als al Gods kinderen de naam barmhartig dragen, waarom zijn ze in onze dagen dan zo verdeeld als de beenderen aan het graf?

Ja, je kunt een naam hebben die klinkt als een klok, maar dat betekent niet dat je die naam altijd eer aan doet. Zo is het ook met ware christenen. Ze dragen de naam van Christus, maar zo gedragen ze zich niet altijd. Christus rekent Zijn volk niet zalig op grond van hun gedrag, want dan kwam er niet één in de hemel, maar op grond van Zijn gehoorzaamheid aan hen toegerekend.

En wat die verdeeldheid betreft, dat komt, omdat er velen van Gods volk betoverd zijn door ingeslopen valse leraren en zich vergapen aan de 17e eeuwse theologie van de Nadere Reformatie.

Dat is de situatie van vandaag. Die betoverde houding heeft tal van scheuringen in de geestelijke stammen Israëls teweeg gebracht en velen van Gods volk leven als een Eli, die de gemeenschap met God verloor, omdat hij niet getrouw was in de dienst des Heeren. Het gevolg was dat de ark -de bediening der verzoening- werd weggevoerd, zijn zonen gedood en het oordeel van kracht werd.

We zien dat meermalen in het Oude Testament, bijv. als de Efraimieten Jeftha, de strijdbare held, tegenstaan en niet mee ten strijde trekken in de oorlog tegen de Ammonieten, maar wel de buit op willen strijken en Jeftha willen doden uit pure afgunst. Dan ontsteekt de toorn des Heeren tegen de Efraimieten en er worden duizenden Efraimieten bij de veren van de Jordaan gedood.

Zo is het ook de stam van Benjamin vergaan, toen de Benjamieten een schandelijke daad gepleegd hadden met de bijwijf van de Levitische man. U kunt dat lezen in Richteren 19. Als straf op die daad werd bijna heel de stam van Benjamin uitgeroeid en gedood.

De tijd waarin we nu leven, schijnt het dat alle geestelijke stammen Israëls alleen voor zichzelf leven en zich om hun broeders in de strijd niet meer bekommeren. En dat, terwijl zij de naam barmhartig dragen.

Hoewel Christus de Zijnen zalig spreekt, omdat ze naar Zijn Naam genoemd zijn, betekent het niet dat Gods volk zich als een Eli kan gedragen en vrede hebben, laat staan bediening ontvangen in het uitdragen van Gods Woord.

Als Simson zijn ambt als Nazireër Gods verzondigd heeft en zijn ambtelijke geheim prijsgeeft aan een hoer, dan verliest Simson zijn ambtelijke kracht en wordt hij een speelbal van de Filistijnen.

Gods volk zondigt niet goedkoop, ook al dragen zij de naam van barmhartigen in Christus.

Opmerkelijk dat Simson en Petrus wel in hun ambt hersteld worden, maar de hogepriester Eli niet. Eli, die zijn goddeloze zonen niet eens zuur aanzag, brak zijn nek en stierf een plotselinge dood. Eli bedreef namelijk ambtelijke zonden in het nalaten van de tucht en als de sleutels des hemelrijks niet recht gehanteerd worden kan het oordeel niet uitblijven.

De zondige nalatigheid die Eli bedreef, is veel zwaarder aangerekend en door God bezocht dan de zonden van Simson en Petrus.

Maar ondanks zijn grove nalatigheid om de zonden van zijn goddeloze zonen, Hofni en Phinehas niet te straffen, noch te censureren, behoorde ook Eli tot de barmhartigen, die Christus in deze zaligspreking zalig verklaart en ook Eli is barmhartigheid geschied, namelijk in Christus.

Nu heb ik de feitelijke betekenis van de zaligspreking al verklaard, maar we gaan nog geen versje zingen en naar huis, want er ligt in deze zaligspreking nog veel meer verborgen, niet omdat ik die eruit haal, maar omdat God die erin gelegd heeft, zoals genoemd in de punten van onze overdenking. We wensen u eerst te bepalen bij de oorsprong van de barmhartigheid zoals die in de zaligspreking wordt bedoeld.

De Oorsprong van de barmhartigheid is God Zelf.

God is rechtvaardig en barmhartig. Dat zijn twee van de hoofdeigenschappen van God, die Zijn Wezen uitdrukken. Gods volk deelt in beide genoemde eigenschappen, namelijk in Christus, maar de verworpenen delen alleen in de rechtvaardigheid Gods buiten Christus en voor dezulken is God een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij Wie niemand wonen kan.

O, geliefden, maak er haast mee om God te kennen in Zijn oneindige barmhartigheid, want Zijn barmhartigheid is zaligheid.

God is alleen barmhartig in Christus en daarin is God soeverein, want Hij is rechtvaardig barmhartig.

God zei tot Mozes: *“Ik zal Mij ontfermen, diens Ik Mij ontferm, en zal barmhartig zijn, dien Ik barmhartig ben”*, Rom. 9:15.

God kan echter ook zondaren verharden en daarin is Hij ook

rechtvaardig soeverein. *“Zo ontfermt Hij Zich dan, diens Hij wil, en verhardt, dien Hij wil”*, Rom. 9:18.

Op grond van Gods Woord leren wij zowel de verkiezing als de verwerping. God wordt verheerlijkt, zowel in Zijn verkiezing als in Zijn verwerping, want Paulus zegt: *“Want wij zijn Gode een goede reuk van Christus, in degenen, die zalig worden, en in degenen, die verloren gaan; dezen wel een reuk des doods ten dode; maar genen een reuk des levens ten leven”*, 2 Kor. 2:15-16.

En op een andere plaats zegt Paulus: *“Want indien de bediening der verdoemenis heerlijkheid geweest is, veel meer is de bediening der rechtvaardigheid overvloedig in heerlijkheid”*, 2 Kor. 3:9.

God komt er niet aan te kort, ook niet als het gros van het mensdom verloren gaat, want Hij is de Volzalige in Zichzelf, Die niet nodig heeft om van mensen gediend te worden.

God heeft geen mens nodig tot Zijn eer, maar toch heeft God een welbehagen in de mensen van het welbehagen en daarvan zingen de engelen boven Efratha's velden, en daartoe is Christus gekomen in het vlees, waarvan Gods barmhartigheid de oorzaak is. God is in Zichzelf bewogen over het lot van verloren zondaren.

God is barmhartig, ook al zou er geen mens zalig worden, maar Gods barmhartigheid kan alleen gekend worden in Christus.

In de staat der rechtheid kende Adam een barmhartig en rechtvaardig God, uit oorzaak dat Adam geschapen was in het beeld Gods. In het beeld Gods was Adam beeldrager van Godskennis, gerechtigheid en heiligheid.

De mens was beeldrager Gods, maar door de zondeval zijn we uit het Beeld Gods gevallen, uit Gods gerechtigheid gevallen, uit Zijn barmhartigheid gevallen, in het oordeel gevallen en onder de toorn van God gevallen.

We zijn de God der liefde kwijtgeraakt door onze moedwillige afval van God. God kan Zijn liefde niet meer aan ons kwijt en van nature staan we onder strenge eis van Zijn rechtvaardigheid. God handhaaft Zijn recht in de handhaving van het paradijsvonnis.

Daar komt geen mens onderuit, tenzij de mens een gerechtigheid bezit die overvloediger is dan de gerechtigheid van de Farizeeën, en dat is de gerechtigheid van Christus. God is rechtvaardig en barmhartig, ook in het kader van de uitverkiezing en de verwerping. De barmhartigheid Gods is nooit in strijd met de rechtvaardigheid Gods en andersom ook niet. God is rechtvaardig in de verwerping van

de goddelozen en ook rechtvaardig in het zaligen van zondaren. Gods barmhartigheid is een rechtvaardige barmhartigheid, omdat God genadig is in Christus, de Rechtvaardige. God is barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid, op grond van gerechtigheid, *vastgelegd in de uitverkiezing* en toepasbaar op grond van de gerechtigheid van Christus.

Voor de zondeval was de mens in het Beeld Gods rechtvaardigheid Gods in God. Door de zondeval zijn we ongerechtigheid voor God geworden door de toerekening van Adams val. We kunnen alleen in het beeld Gods hersteld worden door de toegerekende gerechtigheid van Christus, want Christus is tot zonde gemaakt, opdat wij zouden zijn, rechtvaardigheid Gods in Hem.

Op grond van Zijn eigen gerechtigheid spreekt Christus Zijn volk zalig, want God is barmhartig en genadig in Christus en daarom worden Gods kinderen 'de barmhartigen' genoemd, omdat zij naar de barmhartige God vernoemd zijn in Christus.

Vroeger hadden de mensen geen achternaam. Als de vader van het huisgezin Jan heette, dan werd zoon Arie, Arie Janszoon genoemd. Welnu, zo worden Gods kinderen naar God in Christus vernoemd en een christen genaamd. Een christen draagt ook de naam barmhartig, omdat God barmhartig is.

Maar een christen draagt niet alleen de naam barmhartig, hij heeft ook de roeping om barmhartig te zijn jegens de ellendigen en de noodduftigen, die geen helper hebben.

Christus zegt tot Zijn discipelen: *"Weest dan barmhartig, gelijk ook uw Vader barmhartig is"*, Luk. 6:36.

En dat bepaalt ons bij de tweede gedachte, namelijk de aard der barmhartigheid. De aard der barmhartigheid is barmhartigheid, niet voortkomend uit de aard der natuur, maar uit de Vader der Lichten. De barmhartigheid Gods roemt tegen en welverdiend oordeel. Daarom is het ook zo'n wonder als een mens barmhartigheid mag verkrijgen ter bekwamer tijd, want daar heeft hij het niet naar gemaakt, integendeel, de mens van nature doet er alles aan om over de ingewanden van Gods barmhartigheid naar de hel te lopen, want aan de kennis van Zijn wegen heeft de mens geen lust.

Maar God heeft er lust in om zondaren te zaligen en hen in Christus Zijn barmhartigheid te verheerlijken. En als je van Christus bent, ga je ook op Hem lijken.

Gods kinderen ontvangen in Christus Gods eigenschappen, namelijk

rechtvaardigheid en barmhartigheid. Hersteld te zijn in het beeld Gods, betekent ook hersteld te zijn in de eigenschappen Gods.

Gods kinderen zijn in Christus rechtvaardigheid Gods en als ranken van de ware Wijnstok zijn ze ook als zodanig te herkennen.

God is rechtvaardig barmhartig; niet ten koste van Zijn recht en waarheid, maar op grond van Zijn recht en Waarheid, namelijk in Christus, want Christus is het beeld Gods en Hij is ook de Waarheid. En zo de Herder zo Zijn volk.

Gods kinderen zijn -als ze op hun plaats zijn- rechtvaardig barmhartig, echter nooit ten koste van het recht Gods en de Waarheid Gods. God wil barmhartigheid en geen offerande.

Waaraan kan je Gods volk herkennen?

Dat zij tolerant zijn jegens valse religies?

Absoluut niet. Die dat wel leren en praktiseren, zijn valse leraars, of het zijn Eli's die de zonden niet bestraffen, om de kerkelijke kool en de antinomiaanse geit te sparen en zichzelf niet over hebben voor de ere Gods. Barmhartig zijn in de bijbelse zin van het Woord is het tegenovergestelde van humanisme. Humanisme is valse verdraagzaamheid en staat tegenover rechtvaardige barmhartigheid. Gods volk is te herkennen aan de eigenschappen van hun Vader, namelijk rechtvaardigheid en barmhartigheid.

Jona wilde echter rechtvaardiger zijn dan God en Ninevé met de grond gelijk maken, krachtens de wil des bevels van God. In zijn prediking was Jona recht, want zo luidde de wil des bevels van God, namelijk om Ninevé te verwoesten. Maar Jona was het met de wil des besluits van God volstrekt oneens, namelijk dat God barmhartig was voor de Ninevieten, omdat zij zich bekeerden op de prediking van Jona. Die massale bekering op de prediking van Jona was niet de oorzaak van Gods barmhartigheid, maar een gevolg van Gods besluit. Jona was een wetshandhaver, maar zonder barmhartigheid.

Jona gedroeg zich niet als die barmhartige Samaritaan, want hij wenste dat heel Ninevé met de grond gelijk zou gemaakt worden. Als prediker van het recht Gods was hij recht en daarin handelde hij volledig naar de wil van God, maar toen God Zijn bevel om Ninevé te verwoesten introk, op grond van Zijn rechtvaardig besluit om Ninevé te behouden, bleef Jona op zijn strepen staan en plaatste de wil des bevels van God om Ninevé te vernietigen, boven de wil des besluits van God om Ninevé te behouden.

Daarin was Jona farizeïstisch en ver van zijn plaats. God wil

barmhartigheid en geen offerande. God wil wel dat Zijn Wet in absolute zin verkondigd wordt en dat van de eis der Wet geen tittel noch jota zal worden achtergehouden, echter niet om een zondaar te verderven, maar om onze oude mens te doden en plaats te maken voor het Evangelie, omdat God Zijn barmhartigheid in Christus alleen op grond van recht kan toepassen en dat noemt de Bijbel rechtvaardigmaking.

Ik hoor soms mensen puur gevoelsmatig spreken over de wedergeboorte, dus als een gevoelsmatige beleving. En ik zeg niet dat het zonder beleving gaat, zeker niet, maar de wedergeboorte geschiedt altijd door Woord en Geest. De wedergeboorte is niet louter een zalig gevoel, nee, want dat zou de rechtvaardigmaking louter theorie zijn. De doden die Christus tot leven verwekt door Zijn Geest, spreekt Hij van dood levend. Aan de wedergeboorte ligt het spreken van de Zoon ten grondslag. Dat noemen we de inwendige roeping en de inwendige roeping is krachtadig door de Heilige Geest. De krachtadige inwendige roeping wordt ook door een zwak geloof ontvangen. De mate des geloofs doet aan de wedergeboorte niets toe of af. Christus roept doden uit hun zondegraf en dan leven ze, dan geloven ze, omdat Christus spreekt als Machthebbende tot de doden en dan is het onmogelijk dat zij in hun zondegraf blijven liggen. Met de natuurlijke kennis die een mens heeft van God, met welke evangelische kleur die kennis ook verpakt is, zal men tot het leven niet geraken. Die kennis moet te schande worden en de mens moet tot de erkenning komen dat hij verloren ligt, want dan alleen zal de barmhartigheid roemen tegen een welverdiend oordeel.

Ook natuurlijke barmhartigheid heeft geen relatie met de barmhartigheid Gods, ja, is er zelfs mee in strijd. Dat zeg ik niet, dat leert de Schrift, bij monde van de wijze Salomo: *“De rechtvaardige kent het leven van zijn beest; maar de barmhartigheden der goddelozen zijn wreed”*, Spr. 12:10.

Ik acht deze tekst een toetssteen voor de ware barmhartigheid, waarmee de barmhartigen in Christus bekleed zijn. Als iemand zich voor een kind van God uitgeeft, moet je er eens opletten hoe hij met zijn beesten omgaat.

Een duidelijk bijbels voorbeeld treffen wij aan bij Bileam, die zijn ezel aftuigt, terwijl die ezel Bileam het leven redde, omdat die ezel die engel zag staan en Bileam niet.

Ik heb wel koeien gezien bij reformatorische boeren, die er bij liepen

als levende kadavers. Boeren hebben van hun koeien melkfabrieken gemaakt en zolang zij maar de nodige hoeveelheid melk leveren kunnen ze vreten krijgen, maar niet zelden onder omstandigheden die beneden elk peil zijn.

Ook de rituele slachting van geiten door moslims moest verboden worden, want dat is beestachtig en beneden elk peil. Ach, de mens is liefhebber van zichzelf geworden en daaronder moet de dierenwereld hevig lijden.

Elk kind van God heeft zich als een beest voor God leren kennen en daarom is hij ook barmhartig jegens zijn beesten, in de omgang en in de verzorging. Bovendien zijn de dieren ook schepselen Gods en de dierenwereld is door onze val in Adam in de val meegesleurd en aan het verderf onderworpen.

Dus als Salomo zegt dat de rechtvaardige het leven van zijn beesten kent, dan zegt hij dat, omdat een kind van God zichzelf heeft leren kennen in de spiegel van Gods heilige Wet als een groot beest. Hij kent zichzelf en daarom kent hij ook het leven van zijn beesten. Hij kent ook de barmhartigheid Gods in Christus in de toepassing en daarom is hij ook barmhartig jegens zijn beesten.

Maar als hij erbij voegt dat de barmhartigheden der goddelozen wreed zijn, betekent dat alle barmhartigheid buiten Christus verwerpelijk en verdoemelijk is voor God.

Ja, nu zullen er wel velen slikken, maar slikken of stikken, het is de kale en naakte waarheid dat natuurlijke barmhartigheid voor God hetzelfde is als wreedheid. Want de barmhartigheden der goddelozen zijn wreed.

Zal ik u een bijbels voorbeeld geven van natuurlijke barmhartigheid der goddelozen die evenwel wreed was?

Het besluit van Pilatus jegens Christus, den Onschuldige, luidde: “Ik zal Hem kastijden en loslaten.” Die barmhartig klinkende uitspraak van Pilatus was de wreedheid ten top.

De schijnbaar barmhartige Pilatus wast zijn handen in onschuld, maar zijn barmhartigheid was slechts wreedheid en op de dag van Christus’ veroordeling werden Herodes en Pilatus vrienden.

Pilatus toonde zich humanitair jegens Christus, maar zijn humaniteit was slechts verkapte wreedheid en op zekere hoogte. Humanisme is verkapte wreedheid, het is barmhartigheid tot op zekere hoogte en dat is de reinste wreedheid.

Geld geven voor de zending en geen wedergeboren hart voor de

zending hebben, is verkapte wreedheid, want het is een gift tot op zekere hoogte met de nodige zelfbedoeling.

Zo staat het gesteld met de barmhartigheid der goddelozen in de kerk en daarbuiten. Een onbekeerd mens geeft altijd met een bijoormerk, om er zelf beter van de worden. De geldgierigheid is een wortel van alle kwaad, ook onder de vlag van de barmhartigheid.

De ware aard van de ware barmhartigheid is gelegen in Christus, namelijk in Zijn totale zelfverloochening. Christus heeft Zijn Eigen Ik eraan gegeven, en is met Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid vrijwillig en uit eenzijdige liefde te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven.

Dus buiten de toerekening van Christus' barmhartigheid jegens de Zijnen bestaat er geen barmhartigheid die voor God aangenaam is. Vanwege het feit dat Gods kinderen mede-erfgenamen zijn van Christus, reflecteren zij ook het beeld en de eigenschappen van Christus, namelijk rechtvaardigheid, heiligheid, matigheid, zachtmoedigheid, liefde, verdraagzaamheid, weldadigheid, vrijgevigheid, gastvrijheid, enz. en dat alles door de Geest der zachtmoedigheid. De ware barmhartigheid is dus een zelfverloochenende barmhartigheid en daaraan kunnen de ware aard der barmhartigheid herkennen.

Gods ware kinderen zijn gaarne vergevingsgezind jegens hun naaste en hun misdaden, echter nooit ten koste van de waarheid die in Christus is. Ze kunnen hun vijanden vergeven, maar wat Gods kinderen niet kunnen is hun vijanden met God verzoenen. Dat is Gods Eigen werk.

Ook al bedrijft iemand een zonde jegens de Waarheid van het Evangelie, kan ik die zonde niet vergeven, want dan zondigt die persoon niet tegen mij, maar rechtstreeks tegen God en Christus. Die zonden moeten bestraft worden in aller tegenwoordigheid, tenminste, als iemand publiek zondigt. Publieke zonde moeten publiek bestraft worden en verborgen zonden moeten verborgen beweend worden voor God of jegens de naaste.

Toen Petrus te Antiochië met de Joden veinsde, kon Paulus hem om die zonde niet vergeven en dat was ook niet vereist, want Petrus zondigde niet tegen Paulus, maar tegen de Waarheid van het Evangelie en daarom was hij te bestraffen, hetgeen Paulus ook getrouw gedaan heeft.

Gods kinderen en knechten staan in de eerste plaats aan Gods kant.

Ze hebben God lief boven alles en ook hun naaste als zichzelf. Als tegen die orde gezondigd wordt door degenen die binnen zijn, is de bijbelse tucht geboden, hetgeen echter zo jammerlijk achterwege gelaten wordt in onze dagen, omdat vele ambtsdragers de eer van elkander aannemen en zich over de ere Gods niet bekommeren.

Dus onder de dekmantel van barmhartigheid kan heel veel wreedheid schuil gaan. Die onbarmhartige barmhartigheid moet ontdekt worden door een separerende prediking van Wet en Evangelie.

Als Gods geboden in hun absoluteheid gepredikt worden, dan blijft er van de natuurlijke barmhartigheid niet veel meer over dan duivelse wreedheid.

Dat betekent niet dat de natuurlijke barmhartigheid dan maar prijsgegeven moet worden voor openlijke wreedheid, nee, maar ik zeg alleen hoe God tegen natuurlijke barmhartigheid aankijkt en hoe Gods Woord die beoordeelt in het licht van Zijn rechtvaardige barmhartigheid.

En zo hebben wij ook te preken, namelijk hoe God de dingen ziet die ons in Zijn Woord geopenbaard zijn.

Een natuurlijk mens wil altijd barmhartiger als God zijn, omdat natuurlijke barmhartigheid altijd ten koste gaat van de waarheid van het Evangelie. We leven in een tijd van valse verdraagzaamheid en valse eenheid. »En als Gods kinderen daarin mee participeren, dan wordt Gods Naam om hunnentwil gelasterd en de ware godsdienst in diskrediet gebracht. Toen Petrus daarmee in de schuld kwam, ging hij naar buiten om bitterlijk te wenen.

Ik vraag me af of predikanten nog bitterlijk wenen om hun verloochenpraktijken door te participeren met de valse oecumene in onze dagen, aangezien er geen getuigende stem meer gehoord wordt in den lande. De ware aard van de ware barmhartigheid is ten eerste op Gods eer gericht en ten tweede op de naaste gericht.

Jegens de naaste -wie het ook betreft- hebben Gods kinderen barmhartig te zijn, gelijk Christus barmhartig is jegens hen.

De ware aard van de ware barmhartigheid ziet niet op loon, maar handelt belangeloos en volstrekt onpartijdig. Immers, God handelt zonder aanzien des persoons en zo hebben Gods kinderen ook te handelen. Niet als propagandisten, niet als activisten, ook niet als triomfantisten, maar gedreven door de liefde van Christus.

De liefde van Christus is de drijfveer voor de ware barmhartigheid.

“De liefde van Christus dringt ons”, zegt Paulus door de inspiratie des Geestes. En gedreven door de liefde van Christus, zegt hij: *“Wij dat wetende de schrik des Heeren, bewegen mensen tot het geloof.”*

Paulus doet met deze uitspraak geen beroep op de vrije wil van de mens, want die vrije wil bestaat niet. Paulus spreekt met betrekking tot de verschrikkingen van de Wet, die zo dodelijk zijn, dat de mens gebracht wordt aan het einde van de Wet, Christus, tot rechtvaardigheid. Dat bewerkt de Wet niet, want de Wet verwijst niemand naar het Lam Gods, maar de schrik des Heeren doet de ziel ter helle varen en de barmhartigheid Gods doet de ziel daaruit weder opkomen. En vanuit die kennis, die ook Hanna de vrouw van Elkana mocht beoefenen, spreekt de apostel Paulus zijn hoorders toe.

“De HEERE doodt en maakt levend; Hij doet ter helle nederdalen, en Hij doet weder opkomen”, 1 Sam. 2:6.

Ja, zo worden vijanden met God verzoend en dat in een weg van een zalige hellevaart.

En zielen die dat mogen kennen in Christus, zijn uit de ingewanden der barmhartigheid Gods geboren en zullen Sions kinderen genaamd worden.

“Zalig zijn de barmhartigen, want dezulken zal barmhartigheid geschieden.”

Ja, “voor wat hoort wat”, hoor ik de farizeeër voor in de tempel zeggen. Maar die op deze wijze deze zaligspreking verstaan, zijn volbloed onder de Wet en van hun drek niet gewassen, want aan de vruchten kent men de boom.

Daarmee zijn we aan ons vierde punt van overdenking gekomen, namelijk de vruchten der barmhartigheid.

De vruchten der barmhartigheid zijn vruchten des Geestes en de vrucht des Geestes is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, matigheid (Gal. 5:22). Nu is alle vrucht nog geen vrucht des Geestes, ook niet in het leven van de kinderen Gods. We moeten altijd -als het over de vrucht des Geestes gaat- eerst op de Boom letten en dan op de ranken. Bovendien dragen Gods kinderen niet allemaal evenveel vrucht, de één dertig, de ander zestig en weer een ander honderdvoud.

Ach, Gods kinderen leren zichzelf kennen als een onvruchtbare, als eentje die niet gebaard heeft en geen barensnood gehad heeft, noch barmhartigheid beoefend heeft. En dan klagen zij de Heere achterna, vanwege die leegheid van binnen, vanwege dat harde hard, vanwege

dat Godevijandige bestaan. Och, menigmaal vrezen Gods beproefde keurlingen er nog eeuwig buiten te vallen, vanwege die aanhoudende stroom afmakingen, en die nameloze onvruchtbaarheid, de Heere niet te kunnen bedoelen zoals zij wel zouden willen.

Maar de Heere komt dezulken zalig te spreken bij monde van Jesaja: *“Zing vrolijk, gij onvruchtbare, die niet gebaard hebt! maak geschal met vrolijk gezang, en juich, die geen barensnood gehad hebt! want de kinderen der eenzame zijn meer, dan de kinderen der getrouwde, zegt de HEERE”, Jes. 54:1.*

Niet de takken, maar de Boom maakt de wortel der zaak uit, waarvan Job zegt dat de wortel der zaak in hem gevonden werd, ondanks dat de duivel alle vurige pijlen op Job heeft afgeschoten.

Job droeg in zijn beproeving gewenste vrucht, omdat hij een levende rank was van de Ware Wijnstok.

Christus zegt dat we de valse profeten aan hun vruchten zullen kennen. Hij zegt: “Een ieder goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten.”

Hier moet ik ook tegelijk de misleiding van de huidige theologie aanwijzen, die deze woorden van Christus totaal de verkeerd uitleggen en toepassen met de gedragstheologie van het gereformeerde gemenebest.

Christus heeft hier twee bomen voor ogen, namelijk de Boom die het groene Hout genoemd wordt, waarvan de takken enkel vrucht dragen uit Hem. En de boom die het dorre hout genoemd wordt, waarvan de takken enkel blad voortbrengen en geen vrucht, omdat een kwade boom in de grondtaal als een verrotte boom omschreven wordt.

Dus een ieder die uit God geboren is, is ingelijfd in het Groene Hout, en dat is Christus en Christus kan geen kwade vrucht voortbrengen, enkel goede. En ook de vruchten van Christus worden Gods kinderen toegerekend. Gods kinderen ruiken er maar aan, maar aan het doen komen zij nimmer toe, hoewel zij ijverig zijn in goede werken.

Maar die ijver redt hen niet van de dood, daar staat alleen de gerechtigheid van Christus borg voor, waarmee zij geheel bekleedt zijn voor tijd en eeuwigheid beide. Ook het struikelen in de zonde van Gods kinderen is door het bloed van Christus bedekt.

We zullen er eerst en versje van zingen. En wel uit de 32^e Psalm, daarvan het eerste zangvers.

*Welzalig hij wiens zonden zijn vergeven;
Die van de straf voor eeuwig is ontheven;
Wiens wanbedrijf, waardoor hij was bevlekt,
Voor 't heilig oog des HEEREN is bedekt.
Welzalig is de mens wien 't mag gebeuren,
Dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren,
En die, in 't vroom en ongeveinsd gemoed,
Geen snood bedrog, maar blank' oprechtheid voedt.*

Ja, welzalig hij wiens zonden zijn vergeven, want die is niet meer onder de Wet, maar onder de genade en de zonde zullen over hem niet meer heersen. Maar degenen die nog onder de Wet zijn, en wel 'Heere, Heere' kunnen uitroepen, die brengen in het geheel geen vruchten voort, maar enkel bladeren der ongerechtigheid.

Gos volk is tot hinken en zinken ieder ogenblik gereed en wie meent te staan, ziet toe dat hij niet valle. Christus bedekt en bekleedt de Zijnen geheel met de mantel der gerechtigheid, want waar had Noach anders aan moeten komen, toen hij dronken en nakend in zijn tent lag? En Abraham met zijn leugen omtrent Sara? En Simson met zijn hoerenloop? En David met zijn overspel? En Petrus met zijn verloochening van zijn Meester?

Toch waren zij met al hun bedreven kwaad geen kwade bomen, omdat zij ingelijfd waren in de Levensboom, Christus, waaruit zij hun vrucht ontvangen hebben.

"Zijn vrucht is mijn gehemelte zoet", zegt de Bruid uit het Hooglied, want uw vrucht, kind des Heeren, is niet uit u, maar uit Christus gevonden, ofwel uit de Appelboom onder de bomen des wouds.

Dat geldt voor alle vruchten des Geestes, die moeten we in de eerste plaats niet bij een kind van God zoeken, maar aan de Appelboom, Christus, en die vruchten van Christus, die vruchten des Geestes, worden Gods kinderen toegerekend, alsof zij die zelf hadden voortgebracht.

Christus zegt: *"Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet den wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is", Matth. 7:21.*

Welnu, wie heeft de wil des Vaders gedaan op een door God vereiste en volmaakte wijze?

Dat is Christus alleen en de levende Kerk in Hem door toerekening en dat door het geloof. Ondervraag een kind van God niet op zijn

vruchten, want dan zal hij zeggen: "Ik ben een groot beest voor God", maar als je de levende Kerk zou kunnen gadeslaan bij God vandaan, dan zou je het beeld van Christus in hen terugvinden in de vruchten der genade. En wat zijn die vruchten?

Dat zij het alleen van de genade moeten hebben en zich daaraan houden en zich om goed of kwaad niet bekommeren kunnen, want als het daarover gaat bevinden zij zich totaal vleselijk, verkocht onder de zonden en daarom roemen zij in Christus alleen en steunen op Zijn genade. En daarin doen zij juist de wil des Vaders, namelijk om zich geheel en al op Christus te verlaten, en Hem te volgen waar Hij ook heengaat.

Ja, je hebt mensen die zeggen dat zij zich geheel op Christus verlaten, maar hem toch niet volgen door eer en oneer, door kwaad gerucht en goed gerucht, over bezaaide en onbezaaide wegen, kortom aan rijke jongelingen die hun eigen godsdienst breien, hebben we in onze dagen geen gebrek, maar die volgen Jezus niet op de weg, hoe barmhartig en humaan zij zich ook kunnen voordoen.

Gods wil betrachten is de Wet Gods voor waarachtig houden en de heilige Wet Gods voor eigen hart en leven te bewaren in de Ark, onder het verzoendeksel, dat met bloed der verzoening besprengd is, met het dierbaar bloed van Christus dat betere dingen spreekt dan het bloed van Abel. Dan kunnen de vruchten der barmhartigheid niet uitblijven, want daar zorgt de Geest der heiligmaking voor, opdat de Kerk veel vruchten zou voortbrengen die Gode welbehaaglijk zijn, hoewel zij die zelf niet zien. Ja, zij zien al hun heil en zaligheid in Christus en dat is juist de wil des Vaders, dat Gods kinderen op Christus zien en met al hun noden, ellenden, zonden en benauwdheden zich tot Christus wenden, zichzelf veroordelende, God vrijspreekende en een welbehagen hebben in de straffe hunner ongerechtigheid, want zo wil de Heere het hebben en zo werkt Hij dat ook uit in het leven van de levende Kerk, opdat zijn Naam verheerlijkt worde in Christus, Die de pers alleen getreden heeft en daarin was niemand van de volkeren met Hem.

Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden. En dat laatste bepaalt ons bij het vierde punt van onze overdenking, namelijk het loon der barmhartigheid. Gods kinderen ontvangen loon, niet uit verdienste, maar uit genade. Het loon der barmhartigen is barmhartigheid, want wat iemand zaait, zal hij ook maaïen.

"Want die in zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderfenis maaïen;

maar die in den Geest zaait, zal uit den Geest het eeuwige leven maaïen”, Gal. 6:8.

Gods kinderen heten barmhartigen, en ze ontvangen genade voor genade. Dat is het loon der genade, namelijk genadeloon.

Genadeloon wordt al in deze tijd uitbetaald en wat is dat? zult u zeggen. Dat is voor een dienaar des Woord de vrucht op zijn bediening in de bekering van zondaren. Maar ook persoonlijk zullen de barmhartigen in Christus keer op keer barmhartigheid geschieden, maar altijd wel in een weg van schuld. *“Die zijn overtredingen bedekt, zal niet voorspoedig zijn; maar die ze bekent en laat, zal barmhartigheid verkrijgen”, Spr. 28:13.*

O, geliefden, dat we mochten worden die we al zijn, gelijk die tollenaar achterin de tempel, die zijn hoofd niet durfde opheffen naar de hemel, omdat hij vreesde als een Korach, Dathan en Abiram levend ter helle te varen. Maar hij riep tot God in Zijn ellende: *“Wees mij de zondaar genadig”,* en hij verkreeg terstond barmhartigheid en hij ging gerechtvaardigd naar huis.

Ja, in die zalige hellevaart ligt het behoud van Sion, namelijk van onder eeuwig armen.

Hellevaarders in ons midden. God heeft Zijn eeuwige armen onder uw hel doorgeschoven, in de Borgstelling van Zijn Zoon. Hij is tot zonde gemaakt en ter helle gevaren op Golgotha in uw en mijn plaats. Och, de hel kan verschrikken, maar Christus heeft de sleutels der hel en des doods. Hij doodt en maakt levend, de Heere doet ter helle nederdalen en er weder uit opkomen, want Hij is rechtvaardig en barmhartig en in Christus een ontfermend God en Vader.

“Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden.”

Dat is mogelijk in de God der Barmhartigheid, in de Vader aller vertroosting, Die in Christus zwijgt in Zijn liefde voor hellevaarders en erfwachters der hel, omdat God de prijs der ziele dat rantsoen in Christus verrekend heeft. Christus heeft de Vader een Bruidsschat betaald met Zijn Eigen Bloed en daarom pleit Hij de Zijnen eisende vrij: *“Vader, verlos hem, dat hij in het verderf niet nederdale, Ik heb verzoening gevonden. Spreek hem vrij van zijne gruweldaad, want hier is Mijn bloed dat Ik voor de Mijnen gestort heb en Ik eis de Mijnen vrij op grond van Mijn Eigen gerechtigheid.”*

En ook in de voortdurende voorbidding van Christus voor de Zijnen ligt de zaligheid van Sion verankerd. *“Vader, Ik wil, dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt; opdat zij Mijn heerlijkheid*

mogen aanschouwen, die Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad, voor de grondlegging der wereld”, Joh. 17:24.

O, en die voorbidding van Christus wordt altijd verhoord, want Hij pleit eisende, geheel overeenkomstig de wil des Vaders. *“Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting”, Ps. 2:8.*

O, geliefden, zoek toch met God verzoend te worden, en koop de tijd uit, dewijl de dagen boos zijn en veracht Gods goedheid niet, want het Zijn de goedertierenheden des Heeren die de mens tot bekering leiden, ook al gaat het voor die mens in kwestie door de dood. Echter, geen nood, Christus heeft de dood verslonden tot overwinning en Hij roept de doden tot leven en doet hen ook herleven als zij door droefheid kwijnen, want zij ontvangen genade voor genade.

Volk des Heeren; zoek den Heere in al uw zielsverdriet. Nooit zal Hij zijn gevangenen begeven. Roept Hem aan in de dag der benauwdheid en Hij zal u uithelpen en gij zult Hem eren. *“Zalig zijn de barmhartigen, want hun zal barmhartigheid geschieden”,* omdat God barmhartig is over onbarmhartigen, want zo leert Gods volk zichzelf kennen.

Er is er maar Een barmhartig en dat is Christus!

Geliefden, wees maar onbarmhartig voor jezelf, maar barmhartig voor anderen. Dat kan alleen als we barmhartigen in Christus genaamd worden, want dan zal de Vader aller barmhartigheid u doen delen in de heilsgoederen die we in Christus hebben als wij het eigendom van Christus zijn.

O, geliefden, de mens leeft zijn leven, maar Gods volk leeft Gode en dat door het geloof dat door de liefde is werkende. Dat is niet mijn liefde, maar de liefde van Christus en de liefde van Christus dringt ons om u te manen de Heere te zoeken, nu het nog is de wel-aangename tijd de dag der zaligheid.

De Heere laat Zich vinden door degenen die uitgezocht zijn, maar buiten Jezus niet meer leven kunnen. Geef mij Jezus of ik sterf, want buiten Jezus is geen leven, maar een eeuwig zielsverderf. O, als Christus Zich laat vinden in de hel van uw bestaan, dan komt Hij op uit uw hel en dan wordt Hij uw Hemel.

De Heere Jezus is nog zoekende naar verloren zondaren en Hij vindt ze ook, want Zijn barmhartigheden hebben geen einde, want Hij is de Enige die zoekt en vindt, omdat Zijn Middelaarshart brandt van liefde jegens verloren zondaren. Christus is de Goede Herder die Zijn leven

stelt voor de schapen en hen leidt door deze aardse woestijn, naar 'erfgoed hierboven, naar Vaderlijk huis.

En tot Zijn bedroefde discipelen zegt Christus aan de vooravond van Zijn lijden: *“Uw hart worde niet ontroerd; gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kome Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben”*, Joh. 14:1-3.

In het huis des Vader zijn alle woningen gereserveerd en voorbestemd, want Christus kent de Zijnen en wordt van de Zijnen gekend. Hier zaaien zij zo dikwijls met tranen, maar straks zullen ze met gejuich maaïen, die het zaad draagt, dat men zaaien zal, gaat al gaande en wenende; maar voorzeker zal hij met gejuich wederkomen, dragende zijn schoven.

Christus heeft Zijn Bruid een bruiloft bereid, de bruiloft des Lams. Hier is de Kerk in ondertrouw en rust zij op het ja-woord van Christus. Straks leidt men haar in statie naar haar woning, om de Koning te zien in Zijn schoonheid.

O, geliefden, hier op aarde is het niet en het komt er ook niet. Dit leven is niet meer dan een gestadige dood, maar wie op Christus vertrouwt op Hem alleen, die ziet zich omringt door Zijn weldadighêên. Dat is het loon der barmhartigen en ze ontvangen een vol loon, geen karig loon, maar een vol loon, want den apostel zegt: *“Ziet toe voor uzelfen, dat wij niet verliezen, hetgeen wij gearbeid hebben, maar een vol loon mogen ontvangen.”*

Dat ziet op de kroon der overwinning die de Heere een iegelijk geven zal die volhardt tot het einde. Doch niet door kracht, noch door geweld, maar door 's Heeren Geest. Want de buit van 't overwonnen land, viel zelfs de vrouwen in de hand, schoon niet mee uitgetogen. Christus heeft het loon verdiend, die de Bruid ten deel valt.

Daar komt geen mens aan te pas, ook de barmhartigen in Christus niet, want zij zijn daartoe volstrekt onbekwaam.

De Heere houdt Zich over een ellendig en arm volk dat op de Naam des Heeren betrouwen zal. Zo leven zij van dag tot dag, van uur tot uur, totdat zij mogen overlijden, dat is over het lijden gedragen worden en in de armen van Jezus zullen ontslapen.

O, geliefden, als u hier aan deze zijde van het graf met en in Christus geleefd hebt, zal u barmhartigheid geschieden, en de kroon des

levens ontvangen, om die te werpen aan de voeten van het Lam.

Het loon der barmhartigen is barmhartigheid, omdat Christus de Zijnen voortdurend genadig is en de Zijnen omringt met Zijn goedertierenheid.

Och, Gods kinderen worden de zonden zat, vanwege Gods barmhartigheid keer op keer aan hen bewezen. Hoe onwaardig worden zij dan, hoe onnut, als het de goedertierenheden des Heeren het zijn dat zij niet vernield zijn en dat Zijn barmhartigheden geen einde hebben genomen. O, dat baart wel zo'n verwondering, dat Gods volk een eeuwigheid nodig heeft om dat wonder uit te wonderen. En als zij de hemelpoort binnentreden, zullen zij met de koningin van Scheba uitroepen: *“De helft is mij niet aangezegd.”*

De erfenis der heiligen in het licht zal de barmhartigen ten deel vallen, maar dat zal wel het eeuwige wonder baren.

“Zalig zijn de barmhartigen; want hun zal barmhartigheid geschieden.”

Hoe zalig is dat volk dat Christus hier zalig verklaart, want ze zijn naar Zijn Naam genoemd en kinderen des Allerhoogsten genaamd.

O, geliefden, God wil barmhartigheid en geen offeranden. Hij haar de roof in het brandoffer. *“Brengt niet meer vergeefs offer, het reukwerk is Mij een gruwel; de nieuwe maanden, en sabbatten, en het bijeenroepen der vergaderingen vermag Ik niet, het is ongerechtigheid, zelfs de verbodsdagen”*, Jes. 1:13.

O, al dat zwoegen en slaven onder de Wet der dienstbaarheid, daar komt de mens mee om en dat is een zalig omkomen, als het geschiedt aan deze zijde van het graf, want het einde der Wet is Christus, tot rechtvaardigheid, een iegelijk die gelooft. Christus is niet gekomen rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering. Hij wil barmhartigheid bewijzen aan het onedele, aan hetgeen niets is, want het onedele der wereld, en het verachte heeft God uitverkoren, en hetgeen niets is, opdat Hij hetgeen iets is, te niet zou maken; opdat geen vlees zou roemen voor Hem.

En die verachten om Christus' wil, dat zijn de barmhartigen en dezulken zullen een vol loon ontvangen op grond van de verdienste van Christus. Want, volk des Heeren, armen van geest, treurenden Sions, bedroefden om der bijeenkomst' wil, hoort des Heeren Woord: *“Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing; opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in den Heere”*, 1 Kor. 1:30. Bent u met het Lam tevreden? Dan is God ook met u tevreden. Amen.

Zalig zijn de reinen van hart zesde zaligspreking

Geliefden, de tekst voor de prediking van deze avond kunt u vinden in het Evangelie van Mattheus, daarvan het vijfde hoofdstuk, het achtste vers, waar staat geschreven: ***“Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen God zien.”***

Gemeente, deze avond is de zesde zaligspreking aan de orde van behandeling en in deze zaligspreking worden de reinen van hart door Christus in hun zalige staat voor God bevestigd.

Deze zaligspreking is een verborgenheid, want wie kan zeggen dat hij rein is van hart en vrij van zonden? Dat kan alleen van Christus gezegd worden en daarover gaat het ook in deze zaligspreking, maar ook over degenen die in Christus rein verklaard zijn en de reinen van hart genoemd worden.

Gods volk is gereinigd van al hun zonden van verleden, heden en toekomst, maar daaraan moeten zij altijd weer aan herinnerd worden, zoals we ook hebben opgelezen in het gedeelte van de voetenwassing, hetgeen Christus tegen Zijn discipelen zegt: *“Gij zijt rein om het Woord dat Ik tot ulieden gesproken heb.”*

We hebben gezien dat de zaligsprekingen Gods volk betreffen, hoewel in de vierde zaligspreking een onderscheid gemaakt kan worden tussen degenen die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid van Christus en degenen die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid van God.

Een onbekeerd mens kan niet hongeren en dorsten naar de gerechtigheid van Christus, omdat hij Christus niet kent, maar een ontdekte ziel die een betrekking op God gekregen heeft, in de ontdekking wie God is, namelijk als Schepper van hemel en aarde, hongert en dorst naar de gerechtigheid van zijn Schepper, vanwege de verborgen trekking des Vaders. Zielen die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid van God worden beslist niet zalig gesproken in de vierde zaligspreking, tenzij de vierde zaligspreking staat in het kader van de rechtvaardigmaking, zoals we u reeds hebben

verklaard.

De zaligsprekingen gelden dus uitsluitend Gods verzoende kinderen, en zo moeten we ook de zesde zaligspreking verstaan.

Gods volk wordt ook in deze zaligspreking bij hun naam genoemd, namelijk ‘de reinen van hart’. Ze worden reinen van hart genoemd, omdat ze gereinigd zijn door het dierbaar bloed van Christus en om die reden worden ze hier in hun zalige staat bevestigd.

Dat is geen extra, maar noodzakelijk, want anders zou Gods volk onder de beproevingen des geloofs bezwijken.

De discipelen worden hier bekrachtigd in het geloof en Christus zegt wie ze zijn, namelijk de reinen van hart. En dat is zo’n geweldig troostwoord, geliefden, want Gods kinderen leven in totaal vleselijk te zijn, verkocht onder de zonden. Die inleving is geen tegenstelling met hetgeen Christus hier in deze zaligspreking tot de Zijnen zegt, alleen kunnen Gods kinderen dat vergelijk nooit maken en daarom is het altijd weer zo’n eeuwig Godswonder dat Christus de Zijnen bij hun nieuwe naam noemt, die zij in Christus ontvangen hebben, terwijl zij het tegendeel moeten inleven.

Christus spreekt altijd het tegenovergestelde van hetgeen Gods volk moet inleven en dat maakt altijd het wonder uit voor degenen die zich gewaar worden dat ze het niet zijn. Maar die het niet zijn die zijn het en die het menen zijn, zijn het niet.

Als Gods kinderen inleven geheel vleselijk te zijn, vanwege de geestelijkheid der Wet, dan zijn ze juist rein van hart en degenen die menen als een rijke jongeling de geboden des Heeren te betrachten, die zijn in werkelijkheid onrein en ook in Gods ogen onrein en onder de toorn van God.

O, geliefden, hebt u zich reeds als een onreine voor God leren kennen? Niet een beetje onrein, maar melaats van de hoofdschedel tot de voetzool toe, zoals die tien melaatsen dat waren. Dat hebben we deze morgen overdacht. Maar er werden er negen rein verklaard door de priester in de tempel, terwijl er slechts 1 rein verklaard is geworden door Christus en dat was een Samaritaan.

Bent u weleens een vervloekte melaatse Samaritaan voor God geworden, geliefden? God reinigt enkel gans melaatsen, die alle hoop op zelfbehoud verloren hebben en waar geen kerk nog enige hoop voor heeft.

Christus zoekt uitsluitend verloren zondaren aan de afgrond van hun bestaan, en Hij vindt hen gans hopeloos, gans radeloos en gans

reddeloos liggende op het vlakke des velds, vertreden in hun geboortebloed.

Die mensen hebben geen handen om de aangeboden verlossing aan te nemen, geen voeten om te lopen en geen verstand om te concluderen. Alleen vrije genade kan hen redden van het eeuwige verderf.

Zo vindt Christus Zijn volk in het oordeel van hun bestaan en zo spreekt Hij hen vrij, namelijk als gebonden van de satan, en op Zijn spreken zijn ze gereinigd.

Kijk, als we nog te best zijn om verloren te zijn en te goed om gerechtvaardigd te worden, dan kunnen we Christus wel op onze lippen nemen, zoals ook die negen melaatsen hebben gedaan, maar zolang we niet met Christus gestorven zijn, is er geen zaligheid mogelijk.

Gods Woord leert: "Indien wij met Christus gestorven zijn, zo zullen wij ook met Hem leven."

Dus het leven ligt achter de dood en toch is het sterven met Christus geen voorwaarde waaraan de mens moet voldoen, maar wel de weg waar het doorheen gaat.

Paulus schrijft het sterven met Christus niet als een voorwaarde voor, maar wel als een grond voor het eeuwige leven.

De wijze bouwer groef net zolang, totdat hij op deze rotsgrond stond. Christus is de Schat in de akker en om die schat te vinden moet er gegraven worden, naar de diepte afgestoken worden. Niet als voorwaarde, want die man vond die schat in de akker niet, omdat hij er naar op zoek was, maar door het wonder. En hij verkocht alles wat hij had en kocht dienzelfde akker.

Christus laat Zich echt niet verschalken door mensen die met hun geloof aan komen dragen. Christus laat Zich echt niet verschalken door mensen die zichzelf willen handhaven, zoals de negen melaatsen zichzelf handhaafden, ondanks dat zij door het wonder genezen zijn geworden van hun dodelijke kwaal.

De reinen van hart hebben in het graf van Christus gelegen en dat is een crisis voor het vlees, ja, de dood van de oude mens.

O, geliefden, Christus redt geen oude mens, nee, die moet sterven. Hij redt verloren zondaren in de dood van hun bestaan en geeft hun een nieuwe naam die niemand kent dan die hem ontvangt.

"Zalig zijn de reinen van hart."

Om rein te zijn, moet je gereinigd worden en om een reine van hart genaamd te worden, moet je je onreinheid inleven.

Dus Christus spreekt zijn volk niet zalig op grond van hun gedrag, nee, maar omdat zij rein zijn in Hem Die hen gereinigd heeft.

Om rein te zijn van hart, moet je een nieuw hart hebben, want ons oude hart is vuil en zo hard als een steen. De Heere neemt het stenen hart weg en geeft Zijn volk een vlesens hart. Het stenen hart is het hart van de oude mens en de oude mens wordt nooit bekeerd. Dus als de Heere het hart vernieuwd, sterft de oude mens.

Je kunt alleen gereinigd worden als je geestelijk sterft, want die der Wet gestorven is, die is gerechtvaardigd van de zonde (Rom. 6:7).

Dat geschiedt in de rechtvaardigmaking, dan wordt de ziel gerechtvaardigd van de zonde. De zonden van Adam en de zonden van bedrijf en nalatigheid worden hem niet meer toegerekend, omdat God die Christus toegerekend heeft in zijn plaats. Christus is tot een onreine gemaakt in de toerekening, om Zijn volk te reinigen van alle ongerechtigheid.

Gods volk bevindt zich in het onbeweeglijke Koninkrijk van vrije genade en daar is alles feitelijk, onveranderlijk en eeuwig vast in de eeuwig Onveranderlijke.

De reinen van hart worden nooit meer onreinen genoemd, omdat ze de naam van Sions kinderen dragen.

Christus spreekt de reinen van hart zalig en we hebben de grond daarvan aangewezen, maar de reinen van hart Zijn ook rein van hart, omdat ze een nieuw hart gekregen hebben. Gods volk is met Christus gestorven en die gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonden, maar die gestorven is, is ook der zonden gestorven en hoe zouden dezulken nog in de zonden kunnen leven? Dat is onmogelijk.

Gods volk leeft in de zonden niet meer, omdat ze uit dat territorium onder de Wet zijn gehaald. Als je een vis uit het water haalt en op het droge legt, dan kan zo'n vis niet meer zwemmen. Welnu, zo zijn Gods kinderen uit het water der zonde gehaald en wat zij leven, leven zij Gode. Ze zijn van koninkrijk veranderd en ook van eigenaar. Ze zijn van het werkverbond overgegaan in het genadeverbond.

In het werkverbond regeert de Wet, maar in het genadeverbond regeert Christus. De Wet is door Mozes gegeven, de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden. In het werkverbond moet alles op straffe der drieboudige dood, maar in het genadeverbond mag alles. Alles? Ja, wat Paulus zegt: *"Alle dingen zijn mij geoorloofd, maar alle dingen zijn niet oorbaar; alle dingen zijn mij geoorloofd, maar alle dingen stichten niet"*, 1 Kor. 10:23.

U zegt: Mocht Paulus dan maar doen wat hij wilde?

Ja, en dat deed hij ook, namelijk alles wat de Heere welbehaaglijk was.

U zegt: Maar mag een christen er dan maar oplos zondigen?

Dat is een duivelse vraag, want een waar christen kan er niet op los zondigen. Dat is onmogelijk, want Gods volk is der zonde gestorven en kan in de zonden niet meer leven.

Van nature verkeert de mens onder het werkverbond en dan zondigt hij er zonder onderbreking op los, maar Gods volk onder het genadeverbond kan er niet meer op los zondigen, omdat er geen oude mensen tot het genadeverbond behoren, maar nieuwe schepselen in Christus.

En die nieuwe schepselen in Christus worden hier de reinen van hart genoemd, omdat ze dat in Christus zijn, zonder vlek en zonder rimpel. Gods volk is volmaakt in de Volmaakte.

En hoewel de reinen van hart soms onreine dingen doen, verandert dat hun naam niet en ook hun staat is onveranderlijk in Christus.

“Zalig zijn de reinen van hart.”

Hier ligt niet de nadruk op de reinen van hart, maar op Christus, Die spreekt als Machthebbende, als Zaligmaker en persoonlijke Borg van Zijn volk.

Christus spreekt deze zaligspreking niet in het kader van de rechtvaardigmaking, maar in het kader van het leven der genade, waarin Hij de Zijnen als reinen van hart bevestigt in het allerheiligst geloof.

“Zalig zijn de reinen van hart.”

Dat gold ook voor Abraham toen hij loog voor het aangezicht van koning Abimelech omtrent Sara zijn vrouw.

Dat gold ook voor Noach, toen hij naakt en dronken in zijn tent lag.

Dat gold ook voor Jakob die zijn blinde vader Izak voorloog en zich voor Ezau uitgaf om de eerstgeboortezegen te stelen.

Dat gold ook voor Simson die bij Delila op schoot zijn roes lag uit te slapen.

Dat gold ook voor David, die Uriah liet vermoorden en met Bathseba overspel pleegde.

Dat gold ook voor Petrus, die zijn Meester verloochende op een persoonlijk gerichte vraag van een dienstmaagd.

“Zalig zijn de reinen van hart.”

Al die bijbelheiligen waren rein van hart om het Woord dat Christus

tot hen gesproken had, toen zij van dood levend gemaakt zijn geworden en in Christus met God verzoend.

Hoewel al deze bijbelheiligen in ernstige zonden zijn gevallen, worden zij toch de reinen van hart genoemd, waarvan Christus hier zegt dat zij God zullen zien. Die belofte dat zij God zullen zien is voor de bijbelheiligen reeds in vervulling gegaan en nu staan zij al eeuwen voor de troon te juichen en God groot te maken.

O, geliefden, krijg je er ook geen zin in om God groot te maken? En dat gebeurt hier al aan deze zijde van het graf, want de zaligheid wordt gekend voor Gods troon en hier beneden. Immers, God heeft Zelf gesproken dat Hij Zich een volk geformeerd heeft dat Zijn lof zal verkondigen en de grote werken Gods te vertellen.

O, geliefden, als u aan deze zijde van het graf Gods lof niet verkondigd hebt, dan zult u het in de eeuwigheid ook niet doen. De mens wordt niet bekeerd om zijn bevindingen op te tellen en in de kast te bewaren, maar om zijn mond te openen om te vertellen wie God is voor een slecht mens.

Dat is het werk van de reinen van hart, want des Heeren vrees is rein, zij opent een Fontein, van heil dat nooit vergaat.

Die mensen kunnen hun mond niet houden, ziet u, en dat gaat altijd maar door, hoewel de reinen van hart soms ook met een gesloten mond over de aarde gaan, vanwege de inwendige onreinheid, die er dikwijls ook nog uitkomt.

Ja, Gods volk is soms als een natte hond en een natte hond stinkt, maar als een hond stinkt, dan weet je dat je een hond hebt.

Dus de reinen van hart stinken weleens naar de onreinheid, maar de reinheid van de reinen van hart ligt ook niet in de handen van de reinen, maar in Christus als zijnde hun heiligmaking. Ja, en daar jagen zij naar, omdat zij daartoe van Christus gegrepen zijn, maar meestentijds grijpen zij mis, en dat is ook zo nuttig, want dan gaan ze in Christus alleen roemen, en van zich afwijzen en op Hem wijzen, omdat het bij hen niet te vinden is.

O, geliefden, wat de reinen van hart aan onreinheid moeten inleven, is met geen pen te beschrijven, maar dezulken leven beslist niet in de zonde, want de zonde is hen de dood geworden, omdat Christus hun Leven is.

Toen Christus Zich bukte om de voeten van Zijn discipelen te wassen, weigerde Petrus om door Christus gewassen te worden, omdat Petrus dat een vernedering voor Christus vond. Maar Petrus was

deels nog zo'n vreemdeling van het feit dat Christus niet gekomen is om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven als een Rantsoen voor velen. Petrus verstond ook niet dat de voetenwassing een geestelijke betekenis had en die ook beduidde, maar als hij dat enigszins begint te verstaan, dan wil hij geheel door Christus gewassen worden.

Maar dan wordt Petrus opnieuw vermaand, want Christus zegt: *“Die gewassen is, heeft niet van node, dan de voeten te wassen, maar is geheel rein”, Joh. 13:10.*

De voetenwassing ziet op de dagelijkse reiniging van de deurposten van het hart, maar het hart zelf blijft rein, omdat het hart gereinigd is. Je kunt met een zondagskostuum door het zand lopen en vuile voeten oplopen, maar dan is het niet nodig om je geheel te wassen, maar alleen je voeten te wassen.

Dus de reinen van hart zijn geheel rein en hebben alleen van node om de voeten te wassen. Dat doet de Heere Jezus bij de Zijnen en daar wordt Hij ook niet moe van. Die onbegrijpelijke trouw van Christus en dat Hij Zich vernederd heeft om de voeten van Zijn volk te wassen, doet het hart smelten en met heimwee verlangen naar de plaats waar Christus is en al de heiligen.

O, geliefden, de reinen van hart worden namelijk door de liefde van Christus gedreven en die liefde zoekt de zonden te haten en te laten, maar in dat zoeken lopen Gods kinderen vuile voeten op die door Christus keer op keer gewassen worden.

Gods volk krijgt wisselklederen, omdat zij keer op keer het kleed der rechtvaardigheid vervuilen door de zonden die in hen overgebleven zijn.

Ik zeg het kleed der rechtvaardigheid. Dat is niet het kleed van de gerechtigheid van Christus, maar het onderkleed van een rechtvaardige.

Het kleed van de gerechtigheid van Christus kan niet vervuild worden, want dat is een heilig en geestelijk kleed. Maar het onderkleed, ook wel het fijne lijnwaad genoemd, ofwel de rechtvaardigmakingen der heiligen, moet keer op keer verwisseld worden voor een nieuw fijn lijnwaad, omdat de reinen van hart zichzelf vervuilen en dagelijkse bekering nodig hebben.

Gods volk wordt niet keer op keer gerechtvaardigd, zoals Rome leert, nee, want die gewassen is, is geheel rein, ineens en voor altijd, maar de reinen van hart lopen -in geestelijke zin te verstaan- wel keer op

keer vuile voeten op, die gewassen moeten worden. En die afwassing der voeten ziet op de rechtvaardigmakingen der heiligen, op grond van de rechtvaardigheid, die zij in Christus die zij deelachtig zijn door toerekening.

De reinen van hart worden niet alleen reinen van hart *genoemd*, ze *zijn* ook rein van hart, namelijk gereinigd van hart en dat komt ook openbaar in de vruchten des geloofs, maar de vruchten des geloofs zijn niet te verzelfstandigen en nooit te isoleren van Christus en de gemeenschap met Christus. Dat wordt in onze dagen helaas maar al te veel gedaan, alsof Gods ware volk zonder Christus tot het goede is staat is.

Christus zegt tot Zijn discipelen en tot de Kerk van alle tijden en plaatsen: *“Zonder Mij, kunt gij niets doen.”*

Deze uitspraak van Christus staat ten volle in het kader van de vrije soevereine genadeleer, maar de huidige godgeleerdheid durft het aan om deze uitspraak van Christus te relativieren, “want -zo zegt men- de mens is geen stok en geen blok.”

Ja, de vrije-wils-leer heeft zich in alle tijden doen gelden in allerlei subtiële jasjes en ook in onze dagen maakt deze valse leer opnieuw zijn opgang, met name in de zogenaamde opwekkingsbewegingen. Dat de mens tot niets toe in staat is, vinden er velen te gortig, want de mens heeft toch zijn verantwoordelijkheid, zo zegt men.

Dat laatste is volledig waar en God houdt de gevallen mens 100% verantwoordelijk voor zijn val, maar dat betekent voor die mens in kwestie zijn absolute doodvonnis, aangezien geen sterveling met zijn zogenaamde verantwoordelijkheid een millimeter dichter bij God kan komen.

Ook Gods gerechtvaardigde volk is totaal afhankelijk van de invloeden van de Heilige Geest en kan zonder Christus niet eens geloven.

Het blijft echter voluit waar, namelijk dat alle dingen mogelijk zijn degene die gelooft, maar dan komt de mens in de onmogelijkheid terecht, want die mogelijkheid ligt niet binnen 's mensen bereik, want wat bij de mens onmogelijk is, is mogelijk bij God.

God is echter geen God van mogelijkheden, maar de Ik zal zijn, die Ik zijn zal. God is niet beperkt in Zijn macht en ook niet in de uitvoering van Zijn macht, want Hij is de Almachtige.

God heeft een volk uitverkoren van voor de grondlegging der wereld en dat zijn de goddelozen waarvoor Christus te Zijner tijd gestorven

is. Dezulken worden in de tijd levendgemaakt, zaligverklaard en gedurende het leven der genade daarin bevestigd. Daarom zijn de zaligsprekingen zo van grote troost voor Gods kinderen, want daarin horen zij de stem van hun Liefste. O, en als de Heere tot de ziel van vrede spreekt, dan brengt Hij alles mee, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen! En dan gaat de ziel ook springen, want er staat van die lamme man in de Schone Poort, nadat hij genezen was, dat hij, opsprong, stond en wandelde, en met de discipelen, Johannes en Petrus meeging de tempel in, wandelende en springende, en lovende God. Geliefden, wanneer heeft u uw laatste Godsontmoeting gehad? Of kunt u nog zonder God leven? Voor de reinen van hart is het onmogelijk om zonder God te leven, want Hij is hun Fontein des levens. De reinen van hart jagen naar de prijs van het wit, omdat zij gedurig bij God wensen te zijn, met al hun noden angst en pijn. Niet omdat ze zich zo rein van hart bevinden, integendeel, maar omdat zij hun onreinheid moe zijn en naar God verlangen, de God des levens, Die in hun leven zoveel wonderen heeft verricht. De reinen van hart bevinden zich totaal vleselijk, verkocht onder de zonden en het goede dat zij willen doen zij niet, maar het kwade dat zij niet willen, dat doen zij. Maar in de zonde leven? Nee, dat kan de liefde niet verdragen en het is ook onmogelijk, want in het rijk der genade heerst de zonden niet meer, maar de genade en daar houden we het bij. In het koninkrijk der genade heerst het geloof dat door de liefde is werkende en dat koninkrijk is een onbeweeglijk koninkrijk, omdat God de Onveranderlijke is en Christus gisteren en heden Dezelfde. O, en de reinen van hart verlangen naar de Godsontmoetingen, want zonder God en Christus zijn ze de dood onderworpen, maar omdat Christus leeft, leven zij, want de Heere heeft tot hen gezegd: *“Ik leef en gij zult leven.”* Over de reinen van hart valt nog meer te zeggen, want rein zijn van hart ziet niet op zedigheid, want zedigheid is nog geen reinheid. De rijke jongeling was bijzonder zedig, maar hij behoorde niet tot de reinen van hart, maar tot de onreinen die wel het buitenste van de beker wassen, maar van binnen zijn zij onreine honden, die van hun drek niet gewassen zijn. De rijke jongeling sprak als een nachtegaal, maar zijn hart was onrein

en hij werd beheerst door de geldgierigheid, want hij had vele goederen waarop hij zijn hart gezet had. Geldgierigheid is de wortel van ongerechtigheid en ook van de kerkelijke corruptie. Geldgierigheid is er de oorzaak van dat de moderne afluathandel welig tiert in de kerken. We komen er straks nog op terug. Je hebt ook van die mensen die bidden kunnen als een lijster, maar God ziet het hart aan. De reinen van hart zijn niet van die beste bidders. Het zijn maar smekelingen aan de genadetroon. Christus spreekt de reinen aan op hun hart. *“Zalig zijn de reinen van hart.”* Door de rechtvaardigmaking delen wij in de zaligheid, maar de heiligmaking is er een bewijs van. Dat kunnen we in de brief van Jakobus vinden, waar de apostel zegt: *“Toon mij uw geloof uit uw werken, en ik zal u uit mijn werken mijn geloof tonen”, Jak. 2:18.* En Christus zegt: *“Aan hun vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen?” Matth. 7:16.* En dan doelt hij op de valse profeten, maar ook een kind van God is aan zijn vruchten te kennen, want een goede boom brengt goede vruchten voort en een kwade boom kwade vruchten. De reinen van hart zijn in Christus verkoren en uit God geboren en van al hun zonden gereinigd door het bloed van Christus. De ware reinheid is gezeteld in het hart en die uit God geboren zijn worden de reinen van hart genoemd. Uitwendige reinheid kan pure schijn zijn, maar inwendige reinheid wordt bestreden. Inwendige reinheid staat voor de waarheid, maar ongerechtigheid voedt de onkunde. Onkunde is de moeder van hoogmoed en opgeblazenheid en de oorzaak van allerlei dwaling. Nog erger is als mensen opzettelijk hun onwetendheid verheerlijken, en sommigen voeren zelfs hun onwetendheid aan als een kenmerk van het kindschap Gods. Maar onkundige harten zijn onrein. Het ware geloof is niet onkundig, maar bestaat voornamelijk uit geheiligde kennis van God en goddelijke zaken. Daaruit bestaat ook het eeuwige leven. Christus zegt in het Hoge priesterlijke gebed: *“En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt”, Joh. 17:3.* Gods kinderen zullen zich nooit beroemen op hun geloofskennis, want die is in hun ogen zo gering, niet waard om genoemd te worden,

maar Gods ware volk zal de Goddelijke waarheid onderzoeken tot op het hart, omdat zij de reinen van hart genaamd worden.

Als we onkundig zijn van onze verloren staat, dan hebben we ook geen behoefte aan Christus en dat is goddeloze hoogmoed. Een zedig mens kan heel veel zonden laten, maar die ene zonden die hij aan de hand houdt, is er een bewijs van dat hij een onrein hart heeft.

De reinen van hart kunnen in de zonde vallen, maar met hun hart haten en verfoeien zij elke zonde en zij wensen van alle zonden verlost te zijn. Onreine zielen scheppen een vermaak in de zonden, en dat kan er heel subtiel aan toegaan.

Gods kinderen zullen altijd hun zonden de Heere belijden en willen ze niet verborgen houden. O, de reinen van hart staan soms tot hun nek in de zonden, maar ze kunnen er niet in leven. Een zeug vindt zijn vermaak in de modder, maar de reinen van hart vinden hun vermaak niet in de modder der zonden, maar hun vermaak is in God.

Een gierig hart is ook een onrein hart, want de geldgierigheid is een wortel van alle kwaad. De geldgierigheid bracht Judas tot de daad van hoogverraad jegens Christus.

Geldgierigheid komt veelvuldig voor op het erf der kerk, ook onder predikanten en dat is een zonde die voortwoekert als de kanker, maar door geen kerk wordt gecensureerd.

De geldgierigheid was er ook de oorzaak van dat de zonen van Samuël de tucht nalieten, want zij namen geschenken aan en bogen het recht.

Als een dominee de zaligheid voorstelt buiten het recht om, is zijn oogmerk geldgierigheid, want anders vreest hij dat de mensen de kerk uitlopen lopen en dan is hij bang zijn traktement te verliezen.

De reinen van hart daarentegen zijn niet gierig, maar vrijgevig, gastvrij en vriendelijk jegens hun naaste.

Let wel, de reinen van hart zijn niet vriendelijk jegens de dwaalleer en de dwaalleraars, want dan zijn het scherpe dorssleden. Hun roeping kunt u o.a. vinden in Jesaja 41:15: *“Ziet, Ik heb u tot een scherpe nieuwe dorsslede gesteld, die scherpe pinnen heeft; gij zult bergen dorsen en vermalen, en heuvelen zult gij stellen gelijk kaf.”*

De reinen van hart zijn als de leeuwen gelijk als de waarheid van het Evangelie in het geding is. Dan verheffen zij hun stem met macht, en blazen zij de bazuin op Sions muren.

De onreinen van hart geven er niets om als de eer van God vertrappt wordt op de straten van Askalon, als zij zelf maar naam en eer

kunnen behalen, dan zijn alle middelen voor hen geoorloofd. De onreinen van hart zien mensen naar de ogen, terwijl de reinen van hart hun oog op God geslagen hebben, om hulp of gunst te vragen.

De reinen van hart zijn echter ook als de lammeren, als zij gescholden en gelasterd worden om hun oprechtheid. Oprechtheid wordt in onze dagen wel het meest gehaat, ook in de kerken. De waarheid mag niet meer gezegd worden en als je zwijgt over de ongerechtigheid, dan ben je geschikt om ouderling te worden.

Een getuigend christen wordt met alle mogelijke middelen uit de huidige kerkenraadsbanken geweerd, want een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer.

Christus zegt tot de reinen van hart: *“Ze hebben Mij gehaat, ze zullen ook u haten.” “Ze hebben Mij vervolgd, ze zullen ook u vervolgen.” “Ze hebben Mijn woorden bewaard, ze zullen ook uw woorden bewaren.”*

De reinen van hart leven temidden van een krom en verdraaid geslacht als een zoutend zout en als een lichtend licht. En daarom zijn zij niet in rel, ook niet op het erf der kerk, want om in de kerk te kunnen participeren, moet je gedwongen kerkpolitiek bedrijven, want anders sta je morgen al op straat.

Dat zie je bij de blindgeborene, die zinde gemaakt was door Christus en bij het Sanhedrin getuigenis aflegt van hetgeen aan hem gebeurd is.

De man werd hardhandig uitgeworpen, omdat de Sanhedristen zich niet wilde laten leren door zo'n simpele ziel, omdat zij zelf de waarheid in pacht meenden te hebben, terwijl zij geheel ontbloot waren van elke geheiligde kennis.

De reinen van hart zijn ook de oprechten van hart; ze zijn oprecht gemaakt en kunnen het kwade niet verdragen.

De reinen van hart houden van ontdekkende preken, maar een huichelaar vergrijpt zich aan het brood der kinderen.

Rein van hart zijn is geen grond voor de zaligheid, maar wel een kostelijke vrucht uit Christus.

Geliefden, laten we ons hart voor de Heere open leggen en Hem alles vertellen wat er in ons hart huist, tenminste als we enige ontdekking hebben wie we zijn geworden in Adam. En die zelfkennis in de spiegel van Gods heilige Wet, deed de tollenaar achterin de tempel uitroepen: *“O God, wees mij de zondaar genadig.”*

Die man durfde zijn hoofd niet op te heffen naar de hemel en hij stond van verre. Maar God rechtvaardigt de goddeloze en deed die

tollenaar gerechtvaardigd huiswaarts keren.

Bij de reinen van hart mag de Heere erin kijken en de schuilhoeken van het hart doorzoeken, want zij vertrouwen zichzelf niet.

We zullen er eerst van zingen en wel uit de 26^e Psalm, daarvan het tweede zangvers.

*Beproof vrij, van omhoog,
Mijn hart, dat voor Uw oog;
Alwetende, steeds open lag.
Doorzoek mij, toets mijn gangen.
Doorgrond al mijn verlangen,
En stel mijn oogmerk in den dag.*

“Zalig zijn de reinen van hart, en daar hebben we iets van gezegd, maar er staat nog meer over de reinen van hart geschreven, namelijk: “want zij zullen God zien.”

Degenen die aan deze zijde van het graf op Christus hebben gezien met de ogen des geloofs, die zullen God zien van aangezicht tot aangezicht. *“Want wij zien nu door een spiegel in een duistere rede, maar alsdan zullen wij zien aangezicht tot aangezicht; nu ken ik ten dele, maar alsdan zal ik kennen, gelijk ook ik gekend ben”, 1 Kor. 13:12.*

Aan deze zijde van het graf hebben de reinen van hart op Christus gezien, niet als reinen van hart, maar als van de slangen gebeten. Het zien op Jezus door het geloof is reinigmakend en heiligmakend. Om God te zien, zoals de reinen van hart God zullen zien, moeten we op Jezus zien, want wie Mij gezien heeft, -zegt Christus- heeft de Vader gezien.

Christus is de spiegel van een verkiezend God, ja, Hij is het uitgedrukte Beeld van God. In Christus hersteld te zijn, is hersteld zijn in het beeld Gods.

Om op Jezus te kunnen zien, hoeft je geen ogen mee te brengen, want Christus geeft de blinden het gezicht en dezulken krijgen ogen des geloofs om op Christus te zien.

De reinen van hart zijn alle dingen rein, omdat Christus de vloek op hen heeft weggenomen en alles voor Zijn volk geheiligd heeft.

Hoewel de boom aan de vruchten gekend wordt, was David om die reden niet de man naar Gods hart.

Als David naar zijn vruchten gerekend zou zijn worden, zou hij als

een moordenaar en overspeler voor eeuwig gebrandmerkt en verloren zijn geweest. David was dus niet de man naar Gods hart omdat hij in zichzelf zo rein was. Nee, maar omdat hij krachtens Gods vrije verkiezing als de man naar Gods hart verkoren was in Christus en in Christus de man naar Gods hart was. Dat heeft David niet kunnen bewerken, integendeel, maar hij heeft dat ook niet kunnen verhinderen. De roeping Gods is onberouwelijk, omdat Christus de Man naar Gods hart is.

En allen die in Christus begrepen zijn, zijn allen mannen en vrouwen, jongens en meisjes naar Gods hart. En dezulken worden ook de reinen van hart genoemd, die God zullen zien van aangezicht tot aangezicht. Hier door het geloof door het zien op Jezus, straks door aanschouwen.

Verloren zondaren in ons midden, zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld weggedragen heeft in een zee van eeuwige vergetelheid.

Of wilt u eeuwig van de slangen gebeten zijn en God vloeken in de rampzaligheid? Keert u heden tot God uw Maker en valt Hem te voet, op genade of ongenade.

O, dat wordt een worsteling op leven of dood, als een ziel ontwaakt en van de slangen gebeten, wordt toegeroepen om te zien op de verhoogde slang, hetwelk is Christus de Heere.

De duivel zal alles in het werk stellen om de ogen van ontwaakte zielen van Christus af te wenden en niet op Hem te zien.

Maar de duivel is een grote misrekenaar, want Christus is hier de handelende Partij en openbaart Zich aan verloren zondaren door het gewaad van Zijn Woord en dan kan de betreffende ziel niets anders dan op Christus zien.

Het zien op Jezus is geen daad van de mens, nee, de psalmist getuigt van Gods vrije genade als hij op Christus mag zien tot zaligheid. *“Gij heft mijn ‘t hoofd omhoog en doet ge m’ Uw gunst aanschouwen.”*

De zaligheid is in geen Ander, want er is geen andere naam onder de hemel gegeven door Welke wij moeten zalig worden. Gods volk moet zalig worden, of zij willen of niet.

Maar misschien zit hier een wenende ziel die zegt: *“Wie zal een reine voortbrengen uit een onreine?”*

O, ziel, niet één, behalve Eén. Christus is tot zonde gemaakt, tot een onreine in de toerekening, om onreine zondaren te verzoenen met Zijn Eigen bloed. Christus is de Bron des levende waters, maar zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen. Want die tot God komt,

moet geloven, dat Hij is, en een Beloner is dergenen, die Hem zoeken (Hebr. 11:6). O, dan komt er een volk in uiterste zielenood, omdat zij de macht van het ongeloof gewaar worden en de banden des duivels voelen klemmen.

O, geliefden, Christus is bij machte om u te verlossen uit de boeien van het ongeloof en uit de banden des duivels. Christus is niet alleen bij machte om dat te doen, Hij doet niets liever dan dat, want we hebben een gewillige Zaligmaker, Die Zich gewillig Borg gesteld heeft om gevangenen vrijheid te schenken en aan hun ellende te denken.

De reinen van hart zijn gevangenen van Christus, en zijn van alle heerschappij des duivels verlost. Ze strijden de goede strijd des geloofs onder de banier van Koning Jezus en ze hebben 's Vaders Zoon aan boord en 't veilig strand voor 't oog.

Het Anker der hoop is reeds binnen gegaan, in Gods heiligdom. Christus is het Anker der ziel, de Hoop voor hopelozen, de Raad voor radelozen en een Vader der wezen.

Ja, want de Kerk van Christus is een wezenkerk, die hier op aarde geen moeder heeft en als vreemdelingen over de aarde gaan. Maar dezulken zullen God zien en zich eeuwig zalig aan God vergapen, als ik het zo eens mag zeggen. Gods volk kijkt zich zalig aan de God der zaligheid. De Psalmist zegt: *“Bij den reine houdt Gij U rein, maar bij den verkeerde bewijst Gij U een Worstelaar.”*

Gods ware volk moet zich zo menigmaal als een onreine inleven; zich voor God aanklagen en zichzelf verdoemen.

Maar Christus toont heen het welbehagen des Vaders: *“Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.”*

En op een andere plaats spreekt Hij Zijn beproefde en bestreden volk moed in: *“Vreest niet, gij klein kuddeken, want het is uws Vaders welbehagen, ulieden het Koninkrijk te geven”, Luk. 12:32.*

O, menigmaal vrezen de reinen van hart in hun onreinheid om te komen, maar ze zijn rein om het Woord dat Christus tot hen gesproken heeft tot hun zaligheid, tot hun rechtvaardigheid, tot hun heiligheid, tot hun reinheid, tot hun wijsheid en tot hun volkomen verlossing.

Geliefden we gaan weer eindigen, maar ik moet nog beginnen te preken over de reinen van hart, niet om de reinen van hart, maar om Degene die de reinen van hart zalig spreekt en in hun zalige staat bevestigt. Christus spreekt verloren zondaren zalig, want Zijn Naam is Zaligmaker, ook in het leven der heiligmaking, want Christus is een

volkomen Zaligmaker, het begin en het Einde, de Eerste en de Laatste. Hij is er voor u, verloren zondaren in ons midden, want Hij is gekomen om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.

Christus reist de brede weg af op zoek naar verloren zondaren. Hij vindt de Zijnen in het tolhuis, in het bordeel, ja, in de heggen en stegen der wereld. En dan roept Hij dezulken levendmakend en rechtvaardigmakend om Hem te volgen en dan volgen ze Hem onwederstandelijk, want de trekking van Christus is sterker dan de zuigkracht der wereld.

God gaat de kerken voorbij in onze dagen, generaal gesproken, maar Hij zendt Zijn geroepen knechten uit om de kreupelen en verminkten uit de heggen en stegen der wereld te dwingen om in te gaan, want Zijn Huis moet vol worden.

Ik dacht dat dat ook de roeping was van sommige predikanten, maar tot op de dag van vandaag zitten dezulken te vissen in de vijver van het Refodom; die vissen happen wel, maar bijten niet door, omdat zij de naam hebben dat zij leven, maar in werkelijkheid dood zijn.

De reinen van hart zijn tot een hoger doel geroepen.

“Laat ons dat uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende”, niet om het hoofd te buigen, maar om de kreupelen en de verminkten tot Christus te leiden door middel van het gepredikte Woord.

En ze zullen komen door 't Goddelijk licht geleid, uit alle volken, natiën en tongen, om 't nakroost dat de Heer heeft toebereid, te melden het heil van Zijn gerechtigheid en grote daden.

Zullen we erbij zijn, geliefden? Gedenk aan de vrouw van Lot. Lot was een reine van hart, die God al eeuwen mag zien door aanschouwen, maar zijn vrouw een onreine, want hoewel zij wel uit Sodom was gered, lag haar hart nog in Sodom, terwijl Lot's hart in Christus verborgen was in God.

We hebben het vanmorgen nog gelezen. Er zullen er twee op één bed zijn, waarvan de ene aangenomen en de andere verlaten zal worden.

O, geliefden, het gaat zeer nauw uit, want daar de reinen van hart nauwelijks zalig worden, waar zal dan de goddeloze en de zondaar verschijnen?

Maak de rekening vandaag nog op; hédén zo gij Zijn stemme hoort, verhardt uw hart niet, maar laat u leiden, laat u met God verzoenen.

De reinen van hart liggen voor rekening van Christus en dat is dan ook de reden van deze zaligspreking. Ze staan in Zijn beide handpalmen gegraveerd en hun muren zijn steeds voor Hem.

O, geliefden, wendt u tot God en wordt behouden, o alle gij einden der aarde, want Hij is God en niemand meer. God heeft geen lust aan de dood van de goddeloze, maar daarin dat hij zich bekere en leve.

En zomin de luipaard zijn vlekken niet kan veranderen, zomin kunnen de reinen van hart hun hart rein houden van de zonden. Maar toch zijn het de reinen van hart die God zullen zien, omdat God hen gezien heeft van eeuwigheid, ja, op Zijn rol geschreven. Alle namen van de reinen van hart zijn God bekend van eeuwigheid, ja, ook toen zij nog krachteloos waren en in de zonden hun vermaak hadden. God heeft de Zijnen liefgehad met een eeuwige liefde en de ambten van Christus strekken zover, dat Hij voor Zijn volk tot een Profeet gesteld is, om hen te onderwijzen in de leer en het leven der zaligheid, om hen te doen delen in de erfenis der heiligen in het licht.

Christus is ook Zijn volk tot een Hogepriester geworden, om voor hen verzoening te doen door Zijns Zelfs Offerande. En, volk des Heeren, zijt gij in de zonde gevallen? Verfoei uzelf, maar blijf in de zonden niet liggen en vertwijfel nooit aan Gods genade, want Hij heeft de Zijnen liefgehad tot het einde. *“Want wij hebben geen Hogepriester, Die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij, is verzocht geweest, doch zonder zonde”, Hebr. 4:15.*

Christus is Zijn volk ook tot Koning geworden en Hij regeert en leidt Zijn volk in alle omstandigheden des levens door deze aardse woestijn en dikwijls dwars door de zonde, opdat geen vlees zou roemen voor Hem.

Alle dingen moeten medewerken ten goede, voor degenen die naar Zijn voornemen geroepen zijn uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht. Dan moet de duivel ook nog meewerken, dan moeten je vijanden meewerken, want je vijanden zijn net nuttig als je vrienden.

De reinen van hart zijn echter de vriendendood gestorven, want zij hebben een Vriend die te aller tijd liefheeft en zulk een Vriend is onze Heere Jezus, Die in onze plaats ging staan.

Aardse vrienden zijn altijd vrienden tot op zekere hoogte. De verloren zijn had vele vrienden toen hij wat uit te delen had, maar toen hij de erfenis des Vaders er doorgebracht had, en bij de zwijnen is terechtgekomen, toen hebben al zijn vrienden hem verlaten en al zijn bekenden waren verdwenen. Dat is geestelijk ook zo, hoor. Als je wat uit te delen hebt, ja, dan loopt het huis vol, maar als je als Job verkeren moet op de ashoop van je bestaan, dan haken de beste vrienden af, omdat de meesten van Gods volk vreemd zijn aan een

tweede bekering en ook die wegen niet verstaan die sommigen van Gods volk moeten gaan, m de smaad van Christus te dragen.

De vriendschap en de broederschap van Gods volk is dus ook tot op zekere hoogte en Paulus moet klagen: *“Zij hebben mij allen verlaten, maar het worde hen niet toegerekend.”*

O, geliefden, de reinen van hart houden geen vrienden meer over, want ze zijn voor de onreinen te oprecht, voor de reinen in eigen oog te zwaar, voor de godsdienst een pest, voor de wereld uitvaagsels en aller afschrapsel, voor de bijlopers te afsnijdend en zichzelf zijn ze doorgaans tot last, maar bij God zijn de reinen van hart uitverkoren en dierbaar. Ze zijn gewassen en gekocht, vrijgesproken en vrijgelaten, aangenomen en overgenomen, omdat Christus in hun plaats is gaan staan.

“Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.”

Ja, zij zullen God zien en verzadigd worden met Zijn Goddelijk Beeld. Hier krijgen ze maar een voorsmaak van het eeuwige leven, maar straks zullen de reinen van hart God zien, Hem in gerechtigheid aanschouwen en vol zijn van de Heilige Geest.

O, reinen van hart in ons midden, nog een verdrukking van tien dagen en dan zullen alle tranen van uw ogen worden weggewist en dan zal Christus u welkom heten in de hemelse troonzaal, waar God Alles is en in allen.

“Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.”

“Zij zullen God zien”, omdat God verlangt Zijn volk te zien in een verheerlijkt lichaam en met een geredde ziel als de Bruid van Christus. O, volk des Heeren. God verlangt meer naar Zijn volk dan dat Gods volk naar God verlangt, maar ze zullen hier Zijn raad moeten uitdienen en door lijden en vele verdrukkingen tot Zijn heerlijkheid ingaan.

O, volk in smart, stort voor God uit uw ganse hart, vertrouw op Hem en de uitkomst zal niet falen. God heeft ons geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden thuiskomst. *“Hoe dicht ik nader, tot het huis van mijn Vader, hoe meer dat ik hijg, naar ‘t einde van de krijg.”*

Hier beneden is het niet, komt het niet, is het na de val ook nooit meer geweest, want deze wereld gaat voorbij met alles wat daarin beweegt en leeft, maar die de wil van God doet, blijft tot in der eeuwigheid en dezulken zullen God zien. Hier door een spiegel in een duistere reden, maar straks van aangezicht tot aangezicht, van eeuwigheid tot amen. Amen.

Zalig zijn de vreedzamen

zevende zaligspreking

Geliefden, de tekst voor de prediking van deze avond kunt u vinden in het Evangelie van Mattheus, daarvan het vijfde hoofdstuk, het negende vers, waar staat geschreven: ***“Zalig zijn de vreedzamen; want zij zullen Gods kinderen genaamd worden.”***

Gemeente, aan de orde van behandeling is de zevende zaligspreking, die handelt over de vreedzamen in Christus. Dat zijn degenen die met Paulus getuigen kunnen in Romeinen 5:1: *“Wij dan gerechtvaardigd zijnde door het geloof, hebben vrede bij God, door onze Heere Jezus Christus.”*

Sommigen zullen wellicht tegen mij willen zeggen: “U zet al direct hoog in.”

Dat zou kunnen, maar het leven der genade begint met de rechtvaardigmaking en dat wordt in de diepte geleerd. De vreedzamen hebben dan ook vrede met God, omdat zij verzoend zijn en Gods kinderen genaamd worden.

Het leerstuk van de rechtvaardigmaking is geen dogma, want het gaf aan mijn hart vertroosting Geest en leven in de diepte van mijn verlorenheid en het is dan ook het leerstuk waarmee de kerk staat of valt. Dit leerstuk ligt dan ook ten grondslag aan al de zaligsprekingen, ook aan de negende zaligspreking, waarin de vreedzamen bij hun naam genoemd worden en door Christus in hun zalige staat worden bevestigd.

Deze zevende zaligspreking wensen wij in afhankelijkheid des Heeren te overdenken aan de hand van drie punten.

- 1. De grond van de vreedzamen***
- 2. De aard van de vreedzamen***
- 3. Het doel van de vreedzamen***

Geliefden, over de vreedzamen in Christus bestaan allerlei

karikaturen. Velen denken dat de vreedzamen in Christus altijd met de witte vlag wapperen om met Jan en alleman vrede te maken, maar dat is een karikatuur. De zachtmoedigen staan op een andere grond dan de zandgrond van het humanisme, namelijk op de rotsgrond van de leer der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is.

De vreedzamen in Christus hebben dan ook liever een heilige oorlog dan een valse vrede in tegenstelling met de humanisten. Humanisme is een valse verdraagzaamheid-godsdienst, en deze valse religie beheerst de huidige kerken van links tot en met rechts.

Voor al in de PKN heerst de valse verdraagzaamheid jegens allerlei religies, een verdraagzaamheid van vrede, vrede en geen gevaar en ik ben er dan ook achter gekomen dat de godsdienst van bijv. de PKN een totaal andere godsdienst is dan in Gods Woord geleerd wordt.

Al die ex-Hervormde PKN-predikanten staan kerkelijk niet op het fundament van de apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus de uiterste Hoeksteen is.

Je kunt als kind van God van die valse kerk geen lid zijn, want wat samenstemming heeft Christus met Belial?

Kohlbrugge zegt dan ook terecht dat je een kerk die een valse leer leert en waarin de tucht ontbreekt moet verlaten. Ik vraag me dan wel af in welke kerk je dan nog kunt wezen, aangezien in alle kerken de bijbelse tucht ontbreekt en de dwaling overheerst.

In onze dagen heerst echter een geest des diepe slaaps, een doodsslaap die vele malen erger is dan de betovering van de Galatiërs van weleer. God bekeert de enkelingen in onze dagen, maar de kerken hebben het oordeel der verharding over zichzelf ingeroepen en het oordeel is zelfs begonnen bij het huis Gods, maar het wordt keihard ontkend, omdat men zwanger is van de valse verdraagzaamheid.

De grote Herder der schapen leidt de Zijnen buiten de legerplaats, want er is er maar Eén die naar Zijn schapen vraagt en dat is Christus. Christus is op een berg geklommen en spreekt de Zijnen toe vanuit het welbehagen des Vaders.

“Zalig zijn de vreedzamen.”

Gods kinderen hebben allerlei namen, geen willekeurige namen, maar namen die geschreven staan in het boek des levens des Lams. Daarin staan ook de vreedzamen opgetekend en de vreedzamen worden hier in hun zalige staat bevestigd. Dat is noodzakelijk bij God vandaan, want de vreedzamen zijn gedurig in oorlog met de overheden, met de

duistere machten, met de geestelijke boosheden in de lucht en zij hebben versterking nodig anders zouden ze bezwijken in het strijdperk van dit leven.

Intermenselijk zijn de vreedzamen er altijd wel op uit om vrede te maken en die te bewaren, maar nooit ten koste van de Waarheid. De vreedzamen onderhouden vrede met allerlei personen, maar ze zijn gedurig in oorlog met de zonden van die personen.

Velen willen vrede hebben met de verwoesters van de Waarheid en willen vrede met Arminianen, met Socinianen, met Pelagianen, maar dat is een vrede van duivelse makelij. Vervloekt zij die vrede, welke in strijd is met de leer van de Vorst des Vredes. Een zogenaamde christelijke eenheid die boven de leer van Christus uitstijgt is een valse vervloekte eenheid. Onlangs is zo'n valse eenheid gelanceerd, in de vorm van een manifest, waarin ds. W. van Vlastuin participeert zonder dat de man onder de tucht geplaatst wordt.

Het is niet vreemd, want heel de HHK speelt een dubbelspel met de vijanden van Christus, want daarvan liggen de bewijzen voor iedereen zichtbaar op tafel en men schaamt zich niet dat de Naam des Heeren om hunnentwil gelasterd wordt.

Hoewel Gods kinderen vreedzaam dienen te zijn, wordt hen tegelijk bevolen te strijden voor en door het geloof, Judas, vers 3.

Wij moeten op de gouden kroon des vredes niet zodanig koesteren, dat wij de juwelen der waarheid met voeten zouden treden.

Liever de vrede verloren dan de waarheid vertreden. De martelaars wilden liever hun leven verliezen op de brandstapel dan de waarheid verliezen.

Die geest is totaal weg in onze dagen en we hebben er een rijke jongelings-godsdienst voor in de plaats gekregen die gevoed wordt door angst. Die mensen roemen wel op de liefde, maar ze hebben die niet, want de liefde is de band der volmaaktheid en in de ware liefde is geen vrees. Bij zo'n godsdienst mag het wel iets kosten, maar niet alles.

De vreedzamen in Christus hebben reeds alles verloren, doch Jezus verloren wiens eigen zij zijn.

Dus de vreedzamen hebben de vrede met God lief en die vrede willen zij meedelen aan de verste grenzen, maar die vrede voert de banier der Waarheid. De vreedzamen haten alle leugenpaden, want de vreedzamen zijn door de Waarheid verkoren, ze zijn ook uit de Waarheid geboren; door de Waarheid gebakerd en in de Waarheid

gefundeerd.

De grootste vijanden van de vreedzamen zijn dan ook de verdraaiers van de Waarheid, die in onze dagen talrijk zijn.

Die verdraaiers der waarheid bevinden zich in de hoogste (politieke) kringen die je maar bedenken kunt, maar ook het kerkelijke erf wordt met deze subtiel werkende raddraaiers overspoeld. *“Hun tong is een moordpijl, zij spreekt bedrog; een ieder spreekt met zijn naaste van vrede met zijn mond, maar in zijn binnenste legt hij lagen”, Jer. 9:8.*

Dat zijn dus de schijnheilige vreedzamen, die wel van vrede spreken, maar in werkelijkheid de ware vreedzamen ten gronde willen richten. U moet er maar op letten, geliefden, dat mensen die zich voor vredemakers uitgeven, onverdraagzaam zijn jegens de vredemakers in Christus.

De vreedzamen zijn evenwel geroepen om deze geesten te beproeven of zij uit God zijn en de ketterse mens te verwerpen na de eerste of tweede vermaning.

De vreedzamen kunt u dan ook aan het front vinden van het vredesleger van Koning Jezus. Het vredesleger van Koning Jezus verkondigt vrede door recht. Wil men het recht buigen, zoals de zonen van Samuel dat deden, dan zijn de vreedzamen als zonen des donders gelijk, die het recht huns Gods verkondigen.

Mozes was een bijzonder vreedzaam man, maar als de Israëliëten afgoderij bedrijven met het gouden kalf, dan slaat hij de stenen tafelen der Wet aan stukken, en dan roept hij de Levieten bij zich om gans recht te richten. *“Alzo zegt de HEERE, de God van Israël: Een ieder doe zijn zwaard aan zijn heup; gaat door en keert weder, van poort tot poort in het leger, en een iegelijk dode zijn broeder, en elk zijn vriend, en elk zijn naaste! En de zonen van Levi deden naar het woord van Mozes; en er vielen van het volk, op dien dag, drie duizend man”, Ex. 32:27-28.*

Dus de vreedzamen zijn geen valse vredemakers, maar zullen gans recht richten in het handhaven van de tucht des Heeren.

Als Joab met zijn leger de tegenstander van David, Seba genaamd, achterna jaagt en Seba zich verschanst in de stad Abel-Beth-Maächa, dan belegert Joab de stad om Seba.

Maar in die stad was een wijze vrouw, een vreedzame vrouw, een van de getrouwen in Israël, die Joab tot andere gedachten weet te brengen om niet de stad te verwoesten en niet het erfdeel des HEEREN te verslinden.

Dan geeft Joab die vrouw te kennen dat zij Seba achterna jagen die zich in de stad verschanst heeft en dan vraagt Joab die vrouw om Seba aan hem uit te leveren en dat hij vervolgens met zijn leger zal aftrekken.

Die vreedzame vrouw belooft Joab het hoofd van Seba over de stadsmuur te werpen. De vrouw gaat tot de inwoners der stad met al haar wijsheid en zij hieuwen Seba, de zoon van Bichri, het hoofd af en wierpen het over de stadsmuur naar Joab, waarna Joab met zijn leger aftrekt.

U ziet, de vreedzamen richten gans recht en deze wijze en vreedzame vrouw, willicht de eis van Joab in, omdat zij de rechtmatigheid van die eis inzielt en met Joab overeenstemt om Davids vijand Seba door het stadsrecht te doden en zijn hoofd aan Joab uit te leveren.

De vreedzamen maken dus geen vrede ten koste van het recht en ook niet ten koste van de Waarheid.

Die dat wel kunnen, zijn niet de ware vreedzamen, die in deze zaligspreking in hun zalige staat worden bevestigd.

De vreedzamen handhaven de tucht, omdat zij het kwade haten en de vrede op grond van recht beminnen.

De vreedzamen in deze zaligspreking zijn namelijk gegrond op de gerechtigheid van de Vredevorst, Die te rein van ogen is, dan dat Hij het kwade zou zien.

De vreedzamen die Christus in deze zaligspreking noemt, betreffen echter niet een deel van Gods kinderen, maar al Gods kinderen. De vreedzamen hebben vrede met God en die vrede willen zij bewaren tussen God en hun ziel, een ook jegens hun naaste willen zij de vrede onderhouden, zoveel mogelijk is.

“Zalig zijn de vreedzamen, want zij zullen Gods kinderen genaamd worden.”

Dat betekent niet dat de vreedzamen de vrede bewaren ten opzichte van de zonde. Nee, zij zullen hun naasten in liefde vermanen en de farizeeërs zullen zij hard de wacht aanzeggen, zoals Christus dat ook heeft gedaan.

Aangezien we in een tijd leven waarin het farizeïsme in de kerken hoogtij viert, lijkt het wel alsof Gods getuigen constant met hun naasten in de clins liggen, omdat zij te strijden hebben met het fenomeen dat zonden geen zonden meer genoemd mogen worden. Tegen dit helse gereformatoriseerde spektakel trekken de vreedzamen ten strijden met het zwaard des Woords.

De vreedzamen jagen een totaal andere vrede na, die de verhumaniseerde godsdienst nastreeft. De vreedzamen kennen en beoefenen de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, en die vrede zal hun harten en hun zinnen bewaren in Christus Jezus.

Humanisten spreken wel van vrede en verdraagzaamheid, maar het kwaad is in hun hart. Het Refodom is tot een verhumaniseerde godsdienst verworden. Lief zijn voor elkaar en ieder mens in zijn waarde laten met de Naam van Jezus op de lippen, is de godsdienst van vandaag.

Maar Christus is niet gekomen om vrede op aarde te brengen, maar het zwaard. Christus is geen eendrachtmaker, maar een die verdeeldheid zaait, een verdeeldheid tussen het vrouwenzaad en het slangenzaad, hetgeen God in de moederbelofte al heeft voorzien.

“Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; datzelve zal u den kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen”, Gen. 3:15.

Dat ziet dus op een strijd van leven of dood, ten eerste tussen Christus en de duivel. Die strijd is reeds gestreden en overwonnen door Christus. De duivel heeft reeds het onderspit moeten delven en zijn kop is reeds vermorzeld. Maar er is nog strijd overig voor de vreedzamen, die Gods kinderen genaamd worden.

De vijandschap die God gezet heeft tussen Christus en de duivel is een wederzijdse vijandschap. Christus heeft nooit een woord van vrede tot de duivel gesproken en dan mogen de vreedzamen dat ook niet doen.

Het vlees moet de dood in met alles wat lief, goed en voortreffelijk heet. Alles wat uit het vlees voortkomt is zonde en gebroed van de duivel.

De ware heiligmaking ligt uitsluitend opgesloten in hetgeen God gezegd heeft, namelijk: *“Ik zal vijandschap zetten.”*

En de rechtvaardiging van de goddeloze ligt verankerd en verzekerd in de woorden: *“Datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult Het de verzenen vermorzelen.”*

God is de duivel een eeuwigheid voor geweest, want de moederbelofte lag al te wachten op haar vervulling, nog voordat de schepping had plaatsgevonden.

God is echter geen auteur van de zonde, maar heeft de zondeval wel voorzien, en van eeuwigheid wilde Hij een volk zalig maken, dat de werken der duisternis liever had dan de werken des lichts.

O, geliefden, wat heeft God bewogen om een volk te verkiezen dat met de ganse wereld verdoemelijk is voor God?

Wat heeft God bewogen om het Liefste wat Hij had, namelijk Zijn geliefden Zoon, naar deze vervloekte aarde te zenden, om door Hem verloren zondaren te zaligen?

Christus heeft de werken des duivels verbroken, om de duivel zijn geroofde buit te ontnemen die Christus van de Vader heeft ontvangen.

Christus bevestigt de vreedzamen in deze zaligspreking in hun zalige staat, omdat zij meer dan Overwinnaars zijn in Hem.

Christus is geen Koning zonder onderdanen en dat is de reden dat de vreedzamen strijden onder de banier van Koning Jezus en een heilige oorlog voeren tegen de zonde, de wereld en het eigen verdorven vlees. De vreedzamen voeren deze strijd des geloofs, omdat zij leven, maar een dode ligt in luiheid terneder, omdat hij zich van geen vijandschap bewust is, terwijl hij in vijandschap leeft jegens zijn Schepper en Formeerder.

Dus de vreedzamen jagen de vrede na, maar dat kost strijd en zonder strijd geen overwinning. De strijd moet ook wettig gestreden worden, want velen strijden in het harnas van Saul, maar de strijd in het harnas van Saul eindigt in zelfmoord en de grofste zelfmoord is onbekeerlijkheid dat gevoed wordt door een prediking van vrede, vrede en geen gevaar.

Het getuigenis van de vreedzamen staat in een gedurige staat van oorlog tegen de valse vredemakers, die de mensen de bloemhoven injagen met een tijdgeloof.

Een tijdgeloof is gevaarlijker dan een historisch geloof, want een tijdgeloof heeft alle kenmerken van het ware geloof, alleen het tijdgeloof heeft geen wortel in zichzelf en is maar voor een tijd.

De wortel zie je zomaar niet, dus is er een beproeving van de geesten geboden om de ware aard van het tijdgeloof te onderzoeken. Dat beproeven der geesten behoort tot de aard van de zachtmoedigen in Christus en die aard hebben de vreedzamen van Christus en in Christus ontvangen door de nieuwe geboorte.

De beproeving der geesten geschiedt echter niet door kracht, noch door geweld, maar door 's Heeren Geest. Christus is de Vredemaker, echter niet zoals de godsdienst Hem voorstelt, namelijk om vrede op aarde te brengen, maar daartoe is Christus niet gekomen, integendeel. Christus is een Vredemaker tussen God en de ziel.

De aard van de vreedzamen is op de vrede met God gericht, omdat zij door die vrede worden bewogen.

In de tweede plaats zijn de vreedzamen ook op hun naasten gericht, om vrede te maken en ook om de algemene vrede in de intermenselijke verhoudingen te bevorderen.

Paulus zegt immers in Romeinen 12:18: *“Indien het mogelijk is, zoveel in u is, houdt vrede met alle mensen.”*

Die vrede is niet de bijzondere vrede tussen God en de ziel, maar een algemene vrede tussen mensen onderling. Die algemene vrede worden bevorderd door de vreedzamen, zolang de algemene vrede niet in strijd is met de bijzondere vrede met God.

Daarom zegt Paulus ook: Indien het mogelijk is, houdt vrede met alle mensen, niet letterlijk met alle mensen, maar met allerlei mensen.

Paulus leerde echt geen humanisme om een vrede na te jagen met alle mensen van de wereld. Nee, want dan zou de moederbelofte geen waarde hebben en van de vijandschap tussen Christus en de duivel geen sprake zijn.

De algemene vrede wordt door de vreedzamen bewaard, zolang de vreedzamen God gehoorzamer kunnen zijn dan de mensen en menselijke wetten.

De vreedzamen zijn alle menselijke overheden en machten onderdanig, maar zeker niet tot elke prijs.

Als de overheid wetten uitvaardigt die met Gods Woord in strijd zijn, zullen de vreedzamen God meer gehoorzaam zijn dan de mensen.

Dat betekent heel concreet dat als de overheid haar burgers tot onbijbelse handelingen verplicht, de vreedzamen burgerlijke ongehoorzaamheid zullen betrachten.

De Waldenzen hebben dikwijls tot de laatste kogel gevochten toen de kroonrechten van Christus in het geding waren en de godsdienstvrijheid ten aanzien van de ware godsdienst op het spel stond.

De strijd van de Waldenzen was bijbels legitiem, maar in onze dagen ontbreekt die geest ten enenmale. Het oordeel is reeds begonnen bij het huis Gods en wat zal het einde daarvan zijn?

O, geliefden, zoek toch uw ziel gered te krijgen, want de tijden zullen nog veel benauwder worden. En wie zal staande blijven als de oordelen losbranden? Dat kan alleen als we voor rekening liggen van Christus en Gods kinderen genaamd worden.

“Zalig zijn de vreedzamen, want zij zullen Gods kinderen genaamd

worden.”

Zaligheid en vrede zijn twee onafscheidelijke metgezellen in het leven der genade, want Christus is Zaligmaker en Vredevorst, ja, Hij is onze Vrede. De vreedzamen zijn dus naar Christus vernoemd en krachtens die vernoeming worden de vreedzamen Gods kinderen genaamd.

Opmerkelijk is dan ook dat in het boek des levens des Lams geen werken, maar alleen de namen van Gods kinderen zijn geschreven en omdat hun namen geschreven zijn in de hemelen, worden de vreedzamen in hun zalige staat bevestigd en zullen zij de naam van Sions kinderen dragen.

De vreedzamen worden dus niet zalig gesproken omdat zij zo vredelievend zijn, of omdat zij allerlei vrede bewaren, o, nee, de vreedzamen zijn meestal zo vreedzaam niet als zij heten. Ze zijn vurig van geest en weleens te vurig, zodat de oren van hun tegenstanders in het rond vliegen en hun handen met bloed bevuurd zijn.

David mocht om die reden de Heere geen huis bouwen, want zijn handen waren met bloed bevuurd.

De vreedzamen vloeien weleens door en de inbeeldingen des harten gaan ook hen weleens te boven. Maar hun ware aard kunnen zij nooit verloochenen, want die ligt in Christus verborgen in God.

Gods kinderen zijn vreedzaam geaard, maar soms gedragen zij zich in strijd met die vreedzame aard, niet uit oorzaak van een gebrek, maar uit oorzaak dat ze totaal vleselijk zijn, verkocht onder de zonde. De struikelingen van Gods volk zijn geen gebreken. Gods volk heeft geen gebreken, maar is één brok gebrek, doch in Christus zijn Gods kinderen volmaakt.

Ze strijden wel tegen de zonden, maar meestentijds met gebroken pijlen en botte zwaarden, want de beste werken zijn met zonden bevuurd. Gods volk herinnert zich geen goede werken, dat hebben we vanmorgen kunnen horen.

Als het over heiligmaking gaat, staan ze verlegen en schaamrood naar de grond te kijken, want heiligmaking hebben ze niet, ja, volmaakt in Christus, maar daar moeten Gods kinderen altijd weer aan herinnerd worden bij God vandaan.

En ik heb het van-de-week nog mogen ervaren, toen ik voor God terecht kwam met mijn ellendige bestaan en voor Hem uitweende dat ik geen heiligmaking had, toen heeft de Heere tot mij gezegd: *“Ik ben het voor u.”*

O, geliefden, toen is Christus mij nieuwelings geopenbaard als mijn

Wijsheid van God, mijn Rechtvaardigheid, mijn Heiligmaking, en mijn Verlosser, opdat het zij, gelijk geschreven is: Die roemt, roeme in den Heere.

Voordat de strijd des geloofs een aanvang neemt, is de overwinning verzekerd in Christus, omdat Hij de strijd des geloofs goed gestreden heeft en des vijands kop heeft verslagen en ook in het leven der heiligmaking een volkomen Zaligmaker is voor vleselijken die verkocht zijn onder de zonden, maar door Christus gegrepen zijn tot rechtvaardigmaking en tot heiligmaking, ja, tot volkomen verlossing.

O, geliefden, gij die vreest met duizend vrezen dat gij de strijd tegen de zonde verliezen moet, vreest niet, want die strijd is reeds gestreden en Christus is als Overwinnaar uit het strijdperk getreden, om de Zijnen de buit van het overwonnen land te bezorgen, schoon niet mee uitgetogen. De onderdanen van Christus is het zwakkere geslacht, maar ze behoren een sterke Held toe, die God hen heeft beschoren.

Geachte hoorders, u hebt inmiddels begrepen dat de vrede die de vreedzamen najagen geen vrede is met het vlees en aanverwante bedrijven, maar een vrede is die alle verstand te boven gaat, welke niemand kent dan die deze vrede met God ontvangt.

Onbekeerde mensen hebben geen boodschap aan deze bovennatuurlijke vrede die ze niet kennen, omdat zij geen kennis hebben aan de vijandschap die God gezet heeft tussen het vrouwenzaad en het slangenzaad.

Een onbekeerd mens is zich niet bewust in welk gevaar hij zich bevindt, maar dat ligt niet aan het feit, omdat Gods Woord onduidelijk is, maar omdat een onbekeerd mens Gods Woord niet gelooft, want anders zou de rust opgezegd zijn.

De rust die een onbekeerd mens koestert, staat in tegenstelling tot de vrede die Gods kinderen hebben en ervaren met God in Christus, want de rust van een onbekeerd mens is een vleselijke rust, waarvan het einde de dood is. De vrede der vreedzamen bestaat daarentegen uit een geloofsrust in God en een vast vertrouwen dat God voor de Zijnen instaat in voor en tegenspoed.

Die vrede kan ook beoefend worden in de grootste smarten, want die vrede ziet niet op de omstandigheden, maar op de God des vredes die de harten en zinnen der Zijnen bewaart tot op de dag van Jezus Christus.

Het tweede punt handelt over de aard van de vreedzamen. De aard

van de vreedzamen laat zich niet in vreedzame begrippen vangen, noch door systematische theologie in kaart brengen.

De aard van de vreedzamen is geestelijk en niet vleeselijk, hoewel zij zich als totaal vleeselijk leren kennen. Juist dan zijn ze geestelijk en dat gaat tegen alle menselijke begrippen in.

Begrippen laten zich door het verstand vormen en ontleden, maar de aard van de vreedzamen is met het verstand niet te doorgronden, omdat zij uit God geboren zijn. De vreedzamen zijn niet goddelijk, maar vleeselijk, hoewel zij wel de goddelijke natuur deelachtig zijn, hetwelk de inwoning is van de Heilige Geest.

Ons derde punt handelt over het doel, van de vreedzamen. Wat is het doel van de vreedzamen? Dat zij de mensen het naar hun zin maken met een evangelie naar de mens?

U zult verstaan dat dat het doel niet kan zijn. Het doel van de vreedzamen bestaat niet uit een of andere ambitie die zij in dit leven waar moeten maken, nee, het doel van de vreedzamen is de ere Gods en de ere Gods ligt opgesloten in de wil van God.

Het doel der vreedzamen ligt in God door Christus, want zij zoeken een stad die fundamenten heeft, wiens Kunstenaar en Bouwmeester God Zelf is.

Dat is het doel der vreedzamen. Zij jagen geen aardse doel na, maar zij zolang zij op aarde leven jagen zij het doel na, waarvan Paulus zegt: *"Ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik van Christus Jezus ook gegrepen ben."*

Dus Gods kinderen zijn jagers, jagers naar de hemelse volmaaktheid, die zij in Christus reeds hebben door het geloof.

Maar genade wil aanschouwen, dat is God schouwen en Christus schouwen, en daar jagen ze naar. Omdat zij verzadigd wensen te zijn met Zijn Goddelijke Beeld. Dat is om met Christus verzadigd te zijn, want Christus is het Beeld Gods, het uitgedrukte Beeld der Goddelijke zelfstandigheid.

De vreedzamen jagen de vrede na, die alle verstand te boven gaat, de vrede waarmee de hemelingen doorsidderd zijn, zonder aanvechting, angst noch pijn. We zullen er eerst een versje van zingen, en wel uit de 73^e Psalm, daarvan het 12^e zangvers.

*'k Zal dan gedurig bij U zijn,
In al mijn noden, angst en pijn;
U al mijn liefde waardig schatten,*

Wijl Gij mijn rechterhand woudt vatten.

Gij zult mij leiden door Uw raad,

O God, mijn heil, mijn toeverlaat;

En mij, hiertoe door U bereid,

Opnemen in Uw heerlijkheid.

Geliefden, de vreedzamen die door Christus worden zalig gesproken, omdat ze in Christus zalig zijn, beminnen de vrede in haar volmaaktheid en daarom verlangen zij naar God met een dorst die soms onhoudbaar is.

Al heb je het op deze aarde best naar je zin, dan mag God van u de hemel wel houden, want de aardse mens zoekt de dingen die op aarde zijn, maar de vreedzamen zoeken de dingen die boven zijn, waar Christus is. De vreedzamen hebben hun wandel in de hemel, ook al lopen ze met hun voeten in de zonden.

Hier op aarde worden de vreedzamen gehaat en gesmaad, omdat zij neen vrede najagen die de kerkpolitieke godsdienst haat en de vredemakers uitmaken als mensen met een moeilijk karakter, ja, als vechters, die het nooit en met niemand eens zijn.

Voor al in onze dagen is de ware godsdienst zo verduisterd dat de vreedzamen gedurig zwaar bewapend de strijd moeten voeren met de geestelijke boosheden in de lucht.

Hoewel de vreedzamen door de liefde van Christus gedreven worden, worden zij als haatzaaiers gebrandmerkt, omdat zij de ere Gods liever hebben gekregen dan hun eigen zaligheid.

De vreedzamen zijn in de kerken niet welkom, want zij jagen de vrede na, die voor de democratische kerkpolitieke kansels de doodsteek inluidt.

De vreedzamen worden door de godsdienst dan ook niet vreedzaam behandeld en bejegend, want de valse verdraagzaamheid-godsdienst is duivels onverdraagzaam jegens de vreedzamen in Christus. Wilt u een bijbelse illustratie van de strijd en de aanvechtingen van een vreedzame in Christus? Lees met me mee in Psalm 120.

In deze Psalm stort een vreedzame in Christus zijn aangevochten hart uit voor den Heere in het gebed: *"Een lied op Hammaäloth. Ik heb tot den HEERE geroepen in mijn benauwdheid, en Hij heeft mij verhoord. O HEERE! red mijn ziel van de valse lippen, van de bedrieglijke tong. Wat zal U de bedrieglijke tong geven, of wat zal zij U toevoegen? Scherpe pijlen eens machtigen, mitsgaders gloeiende jeneverkolen. O, wee mij,*

dat ik een vreemdeling ben in Mesech, dat ik in de tenten Kedars wone. Mijn ziel heeft lang gewoond bij degenen, die den vrede haten. Ik ben vreedzaam; maar als ik spreek, zijn zij aan den oorlog”, Ps. 120.

Elke christen kan er zeker van zijn dat hij vijanden zal maken, niet omdat hij daar op uit is, maar omdat God vijandschap gezet heeft tussen het Vrouwenzaad en het slangenzaad.

De vredemakers in Christus zullen hun best doen om oorlog met hun naaste te voorkomen, maar al zouden zij door het goede te doen en de waarheid te geloven al hun aardse vrienden kwijtraken, dan zou dat slechts een gering verlies zijn, omdat hun Vriend in de hemel hen nog vriendelijker zal bejegenen en Zich aan hen nog nader zal openbaren.

O, kind des Heeren, gij die het kruis van Christus op u genomen heeft, weet u niet wat Christus u gezegd heeft? *“Ik ben gekomen, om den mens tweedrachtig te maken tegen zijn vader, en de dochter tegen haar moeder, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder. En zij zullen des mensen vijanden worden, die zijn huisgenoten zijn”, Matth. 10:35-36.*

Christus is de grote Vredestichter, maar voordat Hij vrede brengt, brengt Hij oorlog. Gods Koninkrijk wordt stormenderhand veroverd en waar het licht opgaat, moet de duisternis wijken. Waar de Waarheid is, moet de leugen vluchten. En als de leugen zich verzet ontbrandt er een zware strijd, want de Waarheid zal haar vaandel nooit laten zakken en blijven strijden, totdat de leugen het onderspit zal delven.

Als u Christus volgt, dan zullen alle honden van de wereld naar u blaffen. Als u zo wilt leven dat u het laatste oordeel kunt doorstaan, reken er dan op dat de wereld en de godsdienst niets goeds over u te zeggen hebben. Degene die de vriendschap der (refo)wereld liefheeft is een vijand van God. Maar als u waarachtig en getrouw bent ten aanzien van Christus en Zijn zaak, zullen de mensen u uw gelovige trouw kwalijk nemen, omdat zij door uw getuigenis aan hun overtredingen ontdekt worden en die willen bedekken.

Wees trouw aan de zaak van Christus, wat de gevolgen dan ook mogen zijn. U zult de moed van een leeuw nodig hebben om zonder te aarzelen die weg te volgen waardoor uw beste vriend in een felle vijand zal veranderen, maar ter wille van de liefde van Christus moet u die moed hebben. Paulus zegt: *“Deze hulp van God verkregen hebbende, sta ik tot op dezen dag”, Hand. 26:22.*

Om terwille van de waarheid uw goede naam en de genegenheid van

anderen ervoor over te willen hebben, is iets waarvoor u een hoge moraal moet hebben, die alleen Gods Geest in u werken kan. Gods kinderen hebben de Geest van Christus en volgen Jezus op de weg, door eer en oneer, door kwaad gerucht en door goed gerucht, over het smalle pad des levens.

Gedraag u niet als een lafaard [zoals Demas], die Paulus verliet, maar wees manmoedig. Volg de voetstappen van uw Meester gewillig en blijmoedig, want Hij is die weg eerder gegaan, ja, Hij is de Weg Zelf. Beter een korte strijd en eeuwige rust, dan een valse vrede en een eeuwig verderf.”

Alles wat zich op godsdienstige terrein aandient moet dus getoetst worden aan de heilige Schrift, want ook Gods volk is geneigd tot dwalen. Dat is een kenmerk van een schaap, en daarom hebben zij een Herder nodig, die hen onderwijst in ‘s Heeren wegen en in Zijn gangen. Dat kost uw naam en uw bestaan en soms zullen ze u naar het leven staan.

Tijdens zijn zendingsreizen werd Paulus dikwijls gelasterd en vervolgd door de godsdienstige Joden uit de diaspora.

Men haatte de prediking van Paulus, omdat Paulus Christus en Dien gekruisigd predikte, de Joden wel een ergernis en de Grieken dwaasheid, terwijl de Joden naast Christus de Wet handhaafden, om die te doen in inzettingen bestaande.

Paulus preekte Christus en Dien gekruisigd alléén.

Die prediking is door de ganse historie heen verdacht gehouden tot op de dag van vandaag.

Men wil wel Christus preken, maar daarnaast de gewillige mens. Men wil wel Christus prediken, maar met behoud van de oude mens, met behoud van een goed zedelijk gedrag.

Paulus sneed dit alles af, want Christus, het Woord, is vlees geworden en het vlees is gekruisigd. De vrome mens doet niet meer mee, is niet meer in tel, is gedood in de dood van Christus.

De Joden wilde het vrome vlees echter handhaven in de vorm van allerlei ceremoniën, besnijdenis, handen wassen, vasten, netjes leven, belijdenis doen van de joodse ‘waarheid’, en nog duizend andere regels. Bij het uitsterven van het geslacht der oudtestamentische Joden zou je toch zeggen dat al die judaïstische vijandschap tegen vrije genade wel aan een einde gekomen is, maar die gedachte is echter een illusie en berust slechts op inbeelding.

Als je verwaardigd wordt waartoe Paulus verwaardigd was, namelijk

om Christus en Dien gekruisigd te verkondigen, dan wordt de godsdienst venijnig, net als de ongehoorzame Joden in Thessalonica, die ook in Berea een oproer veroorzaakte en wel via-via-via.

Maar als Christus en Dien gekruisigd recht wordt gepredikt, dan is het onmogelijk dat mensen voor zichzelf nog een gunstige toepassing kunnen maken buiten het recht om.

Onder een rechte prediking van Christus en Dien gekruisigd krijgt het vrome vlees de doodsteek en verloren zondaren die God vrijverklaren in hun doem, vallen door de genadedeur naar binnen.

Onder zo'n prediking wordt de godsdienstige mens er dus finaal buiten gezet, en dat haten we van nature. Die vijandschap die God heeft gezet tussen en Vrouwenzaad en het slangenzaad komt in onze dagen meer en meer openbaar.

In onze dagen wordt beweerd dat de vreedzamen de prediking niet aan de Schrift toetsen, omwille van de lieve vrede, laat staan in geval van een dwaling zulks aan de kerkenraad/predikant bekend te maken. Zo leert Rome dat echter ook, en wee degenen die zich daartegen vertzetten, want die kwamen in het verleden in de gevangenis, moesten voor de bloedraad verschijnen en velen eindigden hun aardse leven met medebewerking van valse getuigen op de brandstapel.

Wat die valse getuigen betreft, die zijn nog springlevend in onze dagen, op en onder de kansel, en dezulken zijn constant in de weer om het getuigenis tegen de dwaalleer te bestempelen als zijnde 'liefdeloos' en 'separatisme'.

Aangezien de Drie Formulieren van Enigheid niet in staat zijn gebleken de eenheid der kerk te bewaren, wordt het hoogtijd voor de huidige leraars en ouderlingen om in de leer te gaan bij de Bereërs, waarvan geschreven staat dat zij edeler waren, dan de vijandige Joden te Thessalonica. De ouderlingen in Berea ontvingen het Woord met alle toegenegenheid, onderzoekende dagelijks de Schriften, of deze dingen also waren (Hand. 17:11).

De Bereërs waren van een edele inborst, dat wil zeggen dat zij nuchter, oprecht en zakelijk waren, juist op geestelijk gebied, niet afgingen op lasterpraat en zich niet schuldig maakten aan achterklap en dergelijke.

De kerkenraad in Berea was bedeed met de aard der zachtmoedigen en had geen vooroordeel tegen de vleesverterende en separerende preken en gelijknamige brieven van Paulus, maar beluisterde en

lazen die aandachtig en toetsten Paulus' prediking dagelijks aan de Schriften. Ze slikte de prediking dus niet voor zoete koek, maar toetste die aan de Schrift.

Dat laatste kan in onze dagen niet meer lijden en dat is niet verwonderlijk, want de kerken zijn hopeloos verscheurd en verdeeld en iedereen is een paus van zijn eigen kerkverband onder de vlag van 'liefde en ootmoed' en 'de zuivere waarheid'.

Alles wat zich daartegen verheft wordt de grond ingetrapt en/of doodgezwegen, of via-via-via belasterd en vooral ambtsdragers maken zich hieraan massaal schuldig en wassen de handen in onschuld. Men wil koste wat het kost voorkomen om niet naar "Bass Rock" verbannen te worden, laat staan om onder het kruis van Christus van allen gehaat en gesmaad te worden. Nee, men wil vrede, vrede en geen gevaar!

Ik hoorde eens een dominee beweren dat hij de strijd tegen de dwaalleer overgroeid was en zich alleen aan het 'preken' hield, maar hij verblikte en verbloosde niet om de vreedzamen uit Matth. 5:9 te vereenzelvigen met de valse vredestichters uit Jeremia 6:14, waarvan geschreven staat: *"En zij genezen de breuk van de dochter Mijns volks op het lichtste, zeggende: Vrede, vrede! doch daar is geen vrede."*

Nou, dat deed Paulus niet, daarvan akte o.a. in Galaten 1:8-9. En de kerkenraad in Berea kon tegen een stootje (dat is een waarachtig kenmerk van genade) en men was vanwege de afsnijdende prediking van Paulus in het geheel niet op de tenen getrapt, zoals het huidige christendom in onze dagen bij het minste en geringste prikje van de Wet op hun vrome tenen getrapt is en als beledigd vlees de zaak waar het om gaat 180 graden verdraaien tot hun eigen verderf.

De ouderlingen te Berea gingen niet te rade met vlees en bloed, maar onderzochten de Schrift of het also was wat Paulus preekte, inclusief de vervloeking waarmee Paulus de dwaalleraars aanpakte (Gal. 1:8-9), en zelfs de hooggeplaatste apostel Petrus in aller tegenwoordigheid bestrafte, toen deze veinsde met de Joden uit de besnijdenis.

De kerkenraad in Berea kon echter op grond van hun Schriftuurlijk onderzoek, de prediking van Paulus volmondig be-amen en die mensen zullen zich na zoveel banden en gevangenschappen verheugd hebben in de vrijheid die er in Christus is.

De predikant die beweerde deze strijd -die Paulus tegen de Joden te strijden had- allang overgroeid was, is dus bepaald geen vriend van

Paulus, noch van Rutherford, Huntington, Van der Groe, en noem al die getrouwe strijders maar op, daar hij zich scheel ergert aan de bestraffende man in de poort.

En zo zijn er nogal wat, die zich verschrikkelijk ergeren aan de leer van Christus, omdat Hij geen snippertje leven voor de rechtvaardigmaking heeft geleerd en geen zedelijke gedragscode heeft uitgegeven om door ingestorte kwaliteiten goed voor de dag te komen en te vorderen in zelfheiliging, maar daarentegen de vleselijk vervroomde godsdienst de tempel uitknuppelde.

Geliefden, Christus eet met hoeren en tollenaars en redt verloren zondaars -waarvan ik de voornaamste ben- als een vuurbrand uit het vuur om eeuwig bruiloft met Hem te vieren.

Maar om deze Christus en Dien gekruisigd te verkondigen, moet je persoonlijk van God geroepen zijn, geoefend (in de inleving onge oefend en een beginneling) en gezond en zijn, en je bekering verloren hebben in de dood van Christus, om Hem als je enige Bekering over te houden.

De vreedzamen in Christus kunnen de scherp te van het Woord makkelijk verdragen, want degenen die zich verloren hebben in de dood van Christus en Hem als hun Bekering hebben overgehouden en Hem ALLEEN, kunnen elkander geen kwaad meer doen, want het beest van binnen overtreft altijd het vlees van de broeders.

Maar in onze dagen zijn we ver verwijderd van het: *“Ai ziet hoe goed, hoe lieflijk is dat zonen, van ‘t zelfde kruis als broeders samenwonen, waar ‘t liefdevuur niet wordt gedooft”*, want die liefde ligt in het recht verklaard en wordt op grond van recht geschonken.

Maar met de liefde ben je NIET gerechtvaardigd, nee, dat geschiedt enkel en alleen door het geloof vanwege de toegerekende gerechtigheid van Christus.

Mag ik u eens vragen: Kent u Hem, die Zich vanachter het recht des Vaders openbaart aan ter dood verklaarden?

Zo ja, schrijf me dan eens een broederlijk briefje hoe Hij Zich aan u bekend kwam te maken. Dat wordt onder de ware broeders van hetzelfde kruis namelijk veel te weinig gedaan, deels uit valse schaamte en deels uit alom heersende betovering.

Och, de schuld ligt alleen hier, achter mijn vest, maar de Heere verzoent EN zuivert en als dat toepassing is, voor het eerst of opnieuw, dan kun je niet meer zwijgen over Hem, de schoonste aller mensenkinderen, Die in onze plaats ging staan, gewillig en vrijwillig

vanwege Zijn eeuwige liefde voor doden en goddelozen, waarvoor Hij te Zijner tijd gestorven is.

Geliefden, we gaan weer eindigen. Straks gaat de kerk nooit meer uit en daar jagen de vreedzamen naar, omdat zij zichzelf tot een last zijn en naar de zalige volmaaktheid in Christus hijgen.

Die heimwee en die droefheid naar God wordt door de zaligsprekingen niet minder, maar erger, want met de zaligsprekingen kust Christus Zijn volk naar huis.

De beloften van Christus zijn de kussingen Zijnsmonds, waarvan Ledeboer eens gezegd heeft: “Een kus van Jezus’ mond is mij meer waard dan al die zwarte grond.”

Dominee Ledeboer had vele goederen, maar achtte al die rijkdom als niets bij één kus van Jezus’ mond.

O, geliefden, de wereld gaan naar het einde, maar die de wil van God doet, blijft tot in der eeuwigheid.

Zalig zijn de vreedzamen, want zij doen de wil des Vaders door het geloof in Christus en zij zullen Gods kinderen genaamd worden. Hier al in de toepassing door het geloof, maar ook op de dag van Jezus Christus zullen de vreedzamen voor ieders oog Gods kinderen genaamd worden.

Zalig zijn de vreedzamen, want zij zullen ingaan in het Koninkrijk van eeuwige vrede, waar geen strijd meer zal zijn, waar geen aanvechting meer wezen zal, waar de drijver zal opgehouden hebben, ja, waar alles heerlijke vrede en hemels licht is, want daar zal God zijn Alles en in allen. Amen.

Zalig zijn die vervolgd worden

achtste zaligspreking

De tekst voor de prediking van deze avond kunt u vinden in het Evangelie van Mattheus, daarvan het vijfde hoofdstuk, het 10^e vers, waar staat geschreven: ***“Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil; want hunner is het Koninkrijk der hemelen.”***

Geliefden, de achtste zaligspreking handelt over de vervolgte Kerk. Dat is eigenlijk een hoofdstuk apart, want de Kerk van alle tijden en plaatsen is altijd vervolgd geweest en dat zal zo blijven tot de voleinding der wereld.

We hebben het opgelezen dat allen die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, vervolgd zullen worden. Christus zegt tot de levende Kerk: *“Indien zij Mij vervolgd hebben, zij zullen ook u vervolgen; indien zij Mijn Woord bewaard hebben, zij zullen ook het uwe bewaren.”*

O, *geliefden*, Gods kinderen onder het kruis, die hebben geen plaats in deze aardse gewesten, want zij leven op vijandelijk grondgebied, met een menigte aan vijanden van binnen en talrijke heirlegers vijanden van buiten.

Ik spreek hier over Gods volk onder het kruis, want we hebben in onze dagen ook van die evangelisten die het kruis van Christus voorstellen als een museumstuk en de bekering voorschrijven als een systeem en voor iedere knoop een letterkundige oplossing bedenken, maar in al die wiskundige wartaal wordt het kruis gemist en daarin wordt ook het leven gemist en als het leven gemist wordt, wordt Christus gemist.

Je kunt met christenen die vreemd zijn aan de vervolgingen om der gerechtigheid wil, dan ook niet wandelen, want het kruis van Christus houdt de mens in Christus in zichzelf goddeloos, ja, totaal vleselijk, om van Zijn gerechtigheid te leven.

Maar degenen die vreemd zijn aan het kruis en de dood van Christus, hebben hun zakken vol eigengerechtigheid en als je dezulken aan hun vrome kunsten ontdekt, begint hun riool van eigengerechtigheid te stinken, omdat dezulken niet goddeloos, niet totaal vleselijk willen

zijn, maar “vroom” net als de broeders van Jozef. Dezulken werpen zich op als leermeesters, die de knopen weten te ontraadselen en ze pretenderen grote zendelingen te zijn met allerlei klinkende namen, maar in werkelijkheid staan dezulken op het strand als droogwatermatrozen, die nog niet eens met hun voeten in het water staan, laat staan kennis hebben aan het schip van Jona en de onderzee-reis van Jona in de diepte der zee.

Dat soort evangelisten doen maar 1 ding, namelijk om Jozef te vervolgen en hem voor 30 zilverlingen van de hand te doen.

En dan komen die vrome broedermoordenaars thuis en beginnen vader Jakob te be-mediteren met mediaties van Van der Groe, omdat ze zelf niets te vertellen hebben dan leugen en bedrog.

Jozef hadden ze letterlijk de put ingetrapt, maar van zichzelf zeiden ze: “Wij zijn vroom, want wij zijn zonen van Jakob en onze opa is ook godzalig gestorven, kijk maar hier hebt u de rouwkaart en uit zo’n godzalig voorgeslacht zijn wij voortgekomen.”

Ja, dat is nu net de taal van de farizeeërs van weleer, want die zeiden precies hetzelfde: “Wij zijn Abraham’s kinderen en we hebben nooit iemand gediend, en wij zitten op de leerstoel van Mozes en wij weten precies hoe een mens tot bekering komt.”

Zulke evangelisten rapen allerlei teksten bij elkaar die dan precies een legpuzzel vormen wat dan bekering heten moet, maar als Jozef tegenover hen gaat getuigen van de werken Gods, dan trappen zij hem de kuil in, want het werk Gods spot met al die bekeringssystemen die volgens het breiwerk van Spinoza aan elkaar gebreid zijn, maar in werkelijkheid een gifbeker is van een vermenging van Wet en Evangelie.

O, die mensen praten zo lief en aardig, maar je moet dezulken eens toetsen aan het kruis der gerechtigheid, dan zijn ze niet thuis. Ja, om Jozef te vervolgen en om hem monddood te maken.

Geliefden, ik ben Jozef niet, maar toch ken ik hem van dichtbij, want de wegen des Heeren met Zijn volk zijn exact dezelfde als toen. De godsdienstige broers van Jozef zijn nog springlevend en het zijn dikwijls de fanatiekste vervolgers van de Kerk onder het kruis.

Maar voor de vervolgte Kerk moet alles medewerken ten goede, omdat zij naar Gods voornemen geroepen zijn tot de gemeenschap met Zijn dierbare Zoon. Juist door de weg van het lijden, kruisdragen en vervolgingen, gaat de Kerk bloeien als een lelie, omdat zij door de Roos van Saron bevrucht worden, om Gode vruchten te dragen.

Want de drukking der melk brengt boter voort, en de drukking van den neus brengt bloed voort.

Vervolging is dus een wezenlijk kenmerk van de ware Kerk. Christus spreekt de vervolgte Kerk zalig, niet omdat ze vervolgd worden, maar omdat ze zalig zijn en daarom vervolgd worden. Dat staat er letterlijk.

“Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid’ wil.”

Dus dat betekent anderzijds dat als je niet vervolgd wordt om der gerechtigheid wil, dat je dan rampzalig bent.

En dat tekent het huidige christendom, inclusief de refokerken, waarin generaal gesproken een religie heerst zonder het kruis. Men heeft de ergernis van het kruis teniet gedaan, om niet vervolgd te worden.

Dat zeg ik niet, dat leert Gods Woord en het is nooit anders geweest.

Daar moet u dus wel altijd op letten, want dat maakt nu net het onderscheid uit tussen ‘schijn en zijn’.

Predikanten die de ergernis van het kuis teniet doen in hun prediking, zijn geen geroepen knechten van God, maar wolven in schaapsklederen. Zelfs Gods ware volk kan zich hieraan bezondigen. Kijk maar naar Eli, de hogepriester, die zijn goddeloze zonen Hofni en Phinehas niet uit het ambt zette, maar hen alleen met woorden zonder daden tegenkwam.

Eli had zich er niet voor over om door zure gezichten en vijandige blikken te worden bejegend, maar die zonden heeft God zwaar bezocht in het leven van Eli. In onze dagen heerst de Eli-geest en menige predikant en kerkenraad durven de tucht niet bijbels te hanteren, omdat zij dan gehaat door het leven moeten en daar bedankt men voor.

Het ambt van predikant lijkt meer op een goedbetaalde baan dan op een Goddelijke roeping in onze dagen.

Een echte geroepen knecht van God zal vervolgd worden, maar in onze dagen wordt de godgeleerdheid niet vervolgd, omdat men de ergernis van het kruis niet preekt, maar teniet doet, om van een goede oude emeritusdag verzekerd te zijn.

Dat zijn predikanten die de boel rustig willen houden en de valse vrede willen bewaren, omdat zij de ergernis van het kruis verwisseld hebben voor een gezelligheidsgodsdienst, waarmee veel te verdienen valt.

Bij een afscheidspraak loopt menig predikant met een melkbus vol

bankbiljetten naar huis, en dat is niet nieuw onder de zon, want de zonen van Samuel namen ook geschenken aan en bogen het recht. Die vrome jongens van de godzalige Samuel die hoefden niet bang te zijn dat zij vervolgd zouden worden om der gerechtigheid wil, want zij preekten een gerechtigheid op maat en evangelie naar de mens.

Paulus waarschuwt uitdrukkelijk tegen deze misleiders in Galaten 6:12: *“Al degenen, die een schoon gelaat willen tonen naar het vlees, die noodzaken u besneden te worden, alleenlijk opdat zij vanwege het kruis van Christus niet zouden vervolgd worden.”*

Wat betekent dit?

Belijders en predikanten die een schoon gelaat tonen naar het vlees, dat wil zeggen dat dezulken hun aangeboren aangezicht nog nooit in de spiegel der Wet hebben gezien en derhalve nog nooit vanwege hun ijselijke bestaan doodgeschrokken zijn, maar witgepleisterden graven gelijk zijn, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen zijn zij vol doodsbeenderen en alle onreinigheid.

En dan moeten we niet alleen aan de Farizeeërs en de Schriftgeleerden denken, want een schoon gelaat tonen naar het vlees geschiedt meer onder de dekmantel van het Evangelie dan onder de vlag der Wet.

Ook de evangelischen en de vele E.O.-bewegingen in onze dagen, hebben de ergernis van het kruis teniet gedaan en dat geldt ook voor het merendeel van de rechtzinnige kerken, die van het Evangelie een nieuwe wet gemaakt hebben en een schoon gelaat tonen naar het vlees.

Al die zwarte pakken en die degelijke lange-jurken-mode is nog geen bewijs van de ware godsdienst, want om zwarte kousen of om een lange jurk word je echt niet vervolgd.

Paulus preekte Jezus Christus en Dien gekruisigd, (hij kon niet anders en hij wist niets anders) en om die reden werd hij vervolgd.

Christus mag overal gepredikt worden, o ja, als het maar een christus is zonder kruis. Het Evangelie mag vrij verkondigd worden, als het maar een evangelie is zonder de ergernis van het kruis.

Maar geliefden, de oude Simeon heeft gezegd dat Christus gezet is tot een val en opstanding veler in Israël, en tot een teken, dat wedersproken zal worden.

Christus is geworden tot een Hoofd des hoeks, een steen des aanstoots, en een rots der ergernis.

Maar de Joden die de Wet der rechtvaardigheid zochten, zijn tot de

wet der rechtvaardigheid niet gekomen.

Waarom? Paulus zegt: *“Omdat zij die zochten niet uit het geloof, maar als uit de werken der Wet, want zij hebben zich gestoten aan den steen des aanstoets; gelijk geschreven is: Ziet, Ik leg in Sion een steen des aanstoets, en een rots der ergernis; en een iegelijk, die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden.”*

Het Evangelie is niet naar de mens, maar zo wordt het Evangelie bijna niet meer gepreikt.

Men wil het aangename en het aantrekkelijke, men wil bevindelijke gangen en gebaande wegen, waarin de vrome mens centraal staat, maar men wil niet het kruis van Christus.

Want bij de prediking van het kruis, wordt iedereen geërgerd en daarom heten de kerken geen kruiskerken, maar refokerken, waarin het kerkpubliek met brood en spelen zoet gehouden wordt.

Rechtzinnig Refoland heeft de ergernis van het kruis buiten de kerken geworpen en dat geldt ook voor de SGP. Afstand nemen van de theocratie is afstand nemen van God en Christus verwerpen.

De SGP heeft dat van geen vreemde, want ook de kerken en de huidige dominees haten Artikel 36 van de NGB en plegen verraad aan het bloed der martelaren, omdat Artikel 36 de ergernis van het kruis fundamenteel stelt.

Predikanten worden om die reden dan ook niet vervolgd, omdat het Evangelie wat zij preken, ontbloot is van de ergernis van het kruis.

Mozes wenste liever met het volk van God kwalijk behandeld te worden, dan voor een tijd de genietingen der zonde te hebben.

“Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid.”

De vervolgdten om Christus' wil wordt hier genade gepredikt, zaligheid en eeuwig leven. Daarin worden zij keer op keer bevestigd, omdat Christus hen gekocht heeft en zij voor Zijn rekening leven.

Vervolgd worden om der gerechtigheid wil, dat is vervolgd worden om de rechtvaardige zaak van Christus en zijne leer, gelijk in de volgende zaligspreking (Matth. 5:11), wordt bevestigd, namelijk “om Mijnentwil”, zegt Christus.

Er zijn echter verschillende vormen van vervolging:

- 1. Een psychische vervolging, ofwel een negerende vervolging**
- 2. Een vervolging door smaad- en lastertongen**
- 3. Een lichamelijk-bloedige vervolging.**

Gods kinderen kunnen psychisch vervolgd worden. Dat wil zeggen dat ze genegeerd worden en overal worden buitengesloten op het erf der kerk, in familieverband (denk hierbij aan Jozef waarover wij reeds spraken, die buiten de familie gestoten werd door zijn vrome broeders.

Daar weten al Gods kinderen van. Jeftha werd ook door zijn vrome broeders buiten het gezelschap van “ai ziet hoe goed, hoe lieflijk is dat zonen” gesloten, want Jeftha was lid van het korps kruisdragers der gerechtigheid, terwijl de broers van Jeftha van dezelfde moeder waren. Jeftha was een hoerenkind en met hem wilde de vrome broeders de erfenis niet delen.

Dat is op kerkelijk en geestelijk terrein precies zo, want die broers van Jeftha zijn nog springlevend en dat is dan ook de reden waarom ik woon in het land Tob.

Ja, en af en toe krijg je van die huichelaars op bezoek, die beginnen met een glaasje fris, maar eindigen met een staart laster als zij tot hun vrome broeders weergekeerd zijn.

Dat geslacht kon Jeftha wel aan zijn zwaard rijgen, want hij was een strijdbare held, maar hij heeft zich niet vergrepen aan die bastaardzonen die wel een schoon gelaat toonden en voor iedere gast wel een lieflijk woord hadden, behalve voor Jeftha, omdat zij jegens hem met afgunst vervuld waren.

Ik zit hier nu mijn eigen biografie te vertellen, en ik spreek uit ervaring als ik zeg dat de vervolging altijd begint bij het huis waarin het gezang van “ai ziet hoe goed, hoe lieflijk is dat zonen”, door de ramen naar buiten klinkt, maar waarin de harten vervuld zijn met afgunst, zoals Saul vervuld was met afgunst over David.

Des mans huisgenoten zullen zijn vijanden zijn, met name in de kerk en onder broeders van hetzelfde huis.

Ik heb het meegemaakt dat toen ik groot van de Heere mocht spreken, dat vrome broeders mij als een concurrent beschouwde en mij in een kwaad daglicht zette, omdat men zwanger was van de afgunst.

Daar vaart de Kerk onder het kruis echter wel bij, want om genade te preken, moet je vrije genade beleven als een dode hond en een groot beest.

Velen preken genade en weten precies te vertellen hoe een mens tot bekering komt, maar zij maken altijd gebruik van andermans kalveren, omdat zij niet geroepen zijn en derhalve geen last hebben

ontvangen van Godswege en ook geen boodschap hebben.

Die godsdienst lijkt in de Geest te beginnen, maar het is nog geen drie maanden later, of men moet zich bedienen van oudvaders, omdat men zelf niet meer te vertellen heeft.

Daarbij mixen er velen alles door elkaar, zonder geheiligde onderscheiden kennis, die Gods volk onder het kruis ook niet in haar zak heeft, maar op het moment dat het nodig is, worden zij van Godswege bediend.

Onder het kruis wordt de geestelijke kennis medegedeeld en in de diepte geleerd. Die geheiligde kennis wordt door de oppervlakkige rechtzinnigheid gelasterd en verdraaid en als een stok gebruikt om de Kerk onder het kruis te vervolgen.

Maar ten spijt van al die aanvallen en verdraaiingen, worden de vervolgd en om der gerechtigheid wil in de God der zaligheid bevestigd door de Zaligmaker.

“Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil.”

De vervolgd en zullen met de valse oecumene nooit tot een akkoord kunnen komen, omdat zij niet meer over zichzelf beschikken. Degenen die wel kunnen participeren met de valse oecumene, behoren niet tot de vervolgd en om der gerechtigheid wil, en dat is dan ook ten enenmale onmogelijk.

Mee participeren met de valse oecumene is echter gemeengoed in de huidige kerken.

Ds. W. Van Vlastuin zegt alleen een meningsverschil te hebben met zijn vroegere NL-hervormde collega's die nu PKN geworden zijn. Nou, mensen, als het verschil tussen de HHK en de PKN alleen gelegen is in een meningsverschil, dan heeft de HHK geen bestaansrecht, wat het zo-wie-zo ook niet heeft, want de HHK heeft haar NL-kerkrecht voor een schotel linzenmoes aan de PKN verkocht.

Maar ik bedoel te zeggen dat de HHK in geen geval de wettige voortzetting kan zijn van de NHK op grond van een meningsverschil. Voor mij heeft de PKN een totaal andere godsdienst dan de ware godsdienst. De huidige theologie is gebaseerd op meningen, meningsverschillen, opinies en hoe mensen erover denken, maar met zo'n vleselijke religie heb ik geen enkele affiniteit.

Sommige refo-voormannen laten zich interview door de E.O., maar daar hebben de vervolgd en om Christus wil geen behoefte aan. Ik hoor dan ook geen getuigenis in al die interviews, alleen maar kolderpraat beneden elk geestelijk pijl. God heeft de wijsheid der

wijzen doen vergaan, dat is duidelijk. Die Andries Knevel van de E.O. praat al die refo-voormannen vierkant onder tafel, omdat ze niets wezenlijks te zeggen hebben en geen getuigenis geven.

Ook Van Vlastuin ging vierkant onderuit in dat interview met Andries Knevel en dat Gods Naam erdoor gelasterd wordt, heeft men niet eens meer in de gaten.

Dat geldt ook voor de aanschaf en het gebruik van Albert Hein-bekertjes tijdens het Heilig Avondmaal. Kerken die dat doen als voorbehoedsmiddel tegen de Mexicaanse laboratorium-griep, ontheiligen het Heilig Avondmaal en drinken zichzelf een oordeel, omdat zij de gemeenschapsbeker der dankzegging verwisselen voor individuele bekertjes der duivelen.

Het gebruik van die bekertjes is een demonstratie van refo-atheïsme en een bewijs van profaan ongeloof.

Ds. P. Mulder (van de GG) beweerde onlangs in het Ned-Dagblad dat we ons gezonde verstand moeten gebruiken omtrent de Mexicaanse griep. Als men zulke dingen beweert, dan weet men toch echt nergens van, want een gezond verstand is juist wat de mens sinds de zondeval niet meer heeft. De mens heeft geen gezond verstand, maar een verduisterd verstand. Ds. Mulder maande in dat artikel dat we omtrent de Mexicaanse griep de rust en vrede moeten bewaren, **alsof** rust en vrede vruchten zijn die op 's mensen akker groeien. Men dit verstandschristendom heb ik totaal niets en je kunt er ook niets mee, want het zit allemaal een voet te hoog. Het is tastbaar en hoorbaar dat God de wijsheid der wijzen heeft doen vergaan en er is geen Godsvreze meer. De woorden van Christus: “Zal Ik nog geloof vinden op aarde?” zijn volledig van toepassing op de refo-kerken en hun voorgangers. De meeste refo-dominees hebben dan ook totaal geen kennis aan de zaligspreking van onze overdenking, maar weiden zichzelf en de kerkschappen krijgen stenen voor brood.

En als ik het gros refo-dominees hoor preken over Zondag 10 in het kader van Gods Voorzienigheid, dan hoor je bijna niets dan ongeloofstaal van het vrome vlees. Men vertrouwt God nog voor geen dubbeltje en zulke ongeloofstaal moet nog doorgaan voor bevindelijk-gereformeerd. Het is meer dan bespottelijk.

Gods volk onder het kruis wordt dan ook stelselmatig uit elke kerk gewerkt en ik heb dat aan de levende lijve ondervonden.

Er is wat dat betreft sprake van een etnische zuivering in de kerken. Het verstandschristendom bezet de kerkenraadsbanken en men zal

er wel voor zorgen dat de vervolgd die Christus zalig spreekt, subtiel verdoemd, openlijk genegeerd en gemanipuleerd worden door de kerkelijke elite.

Maar de kerkelijke maffia kan echter niet verhinderen dat Christus de vervolgd om der gerechtigheid' wil, zalig spreekt en in hun zalige staat bevestigt.

Maar wee degenen die de schapen van Christus vervolgen, op welke manier ook. De Zoon des mensen moest naar de raad Gods verraden worden, maar wee die mens.

Zulke verraders zullen een keer komen te staan voor de rechterstoel van de Herder der schapen en dan zullen zij voor Zijn voeten worden doodgeslagen.

Op de dag van Jezus Christus zullen degenen die Gods Kerk vervolgd hebben, zelf vervolgd worden en voor de hemelse krijgsraad moeten verschijnen. Dan zullen de vervolgers veroordeeld worden tot letterlijk levenslang onsterfelijke gevangenisstraf in de eeuwige verdoemenis, als zij zich niet hebben bekeerd.

Daarentegen zullen de vervolgde kudde van Christus op de dag van Christus' wederkomst de eeuwige vrijheid in mogen gaan van de eeuwige heerlijkheid.

"Zalig zijn die vervolgd worden om der gerechtigheid wil."

De oorzaak dat degenen die vervolgd worden om der gerechtigheid wil, is, omdat men noch in de politiek, noch in de media, noch in de kerken de waarheid kan verdragen. Christus wordt niet verdragen in de kerken, want Hij is de Waarheid en de leugen kan de Waarheid niet verdragen.

Gods kinderen zoeken de vrede te bewaren, maar om der gerechtigheid wil getuigen zij wel van de waarheid die naar de godzaligheid is, en dat wordt hen niet in dank afgenomen.

Dat is ook voorzeggd: *"Indien zij Mijn woorden bewaren, zij zullen ook uw woorden bewaren"*, dat wil zeggen dat men de waarheid haat en dan heb ik het met name over ouderlingen en Schriftgeleerden, want Christus moest eerst veel verworpen worden van de ouderlingen en de Schriftgeleerden en zo de Herder zo Zijn volk.

Volk des Heeren onder het kruis: gij zult van alleen gehaat worden om Mijns Naams wil, zegt den Heere, uw Ontfermer.

Op deze aarde worden Gods kinderen stelselmatig vervolgd en dan hoeven we beslist niet alleen aan Noord Korea en China te denken, want in de westerse wereld is de vervolging al in volle gang.

Ik vrees dat 99% van de refo's in dromenland verkeert en de taal van het geestelijke leven zelfs in objectieve zin niet eens meer verstaat. Het is als in de dagen van Nehemia, toen de Joden Asdodische, Ammonietische en Moabietische vrouwen bij zich hadden doen wonen. En hun kinderen spraken half Asdodisch, en zij konden geen Joods spreken, maar naar de taal eens iegelijken volks (Neh. 13:23-24).

De vruchtgevolgen blijven dan ook niet uit. Voorbehoedsmiddelen en gezinsplanning zijn gemeengoed in de refogelederen, van links tot uiterst rechts, en op huisbezoek is iedereen vroom, maar als Jozef gaat getuigen, heeft men een slachtoffer om eigen ongerechtigheid te bedekken en eigengerechtigheid koning te laten kraaien.

Gods oordelen zijn niet meer af te bidden, maar er is bijna geen dominee die het geloofd, want anders zouden de schapen wel gewaarschuwd worden en gedwongen worden om in te gaan.

Maar de kerkschapen, ofwel de kinderen des koninkrijks weigeren van hun kant om op de uitnodiging in te gaan, niet omdat zij daartoe volslagen onmachtig zijn, maar omdat men naast de godsdienst nog wat te handelen heeft in akkers, in koeien en in vrouwen.

Daarom richt ik me in deze preek dan ook niet tot de kinderen des koninkrijks, maar tot de blinden, de kreupelen en de gevangenen in Christus, want de blinden ontvangen in deze zaligspreking het gezicht op Christus bij vernieuwing en de kreupelen in Christus worden dan ook geen krukken aangeboden, maar met een kus van Jezus op hun benen gezet, in de heerlijke vrijheid in Christus. Dat geldt ook voor de gevangenen in het kasteel reus wanhoop, die Christus in de zaligsprekingen vrijheid schenkt, omdat Hij hun medegevangene is, en aan hun ellende denkt.

Ja, we hebben een dierbare Zaligmaker die altijd denkt aan Zijn verdrukte Kerk en hen zalig kust met de kussingen Zijns monds.

De zaligsprekingen zijn de kussingen van Jezus' mond en met de eerste kus van Jezus' mond bent u zalig gerechtvaardigd en geheilgd in Christus, ineens en voor altijd.

Maar Christus houdt het niet bij 1 kus, nee, in de zaligsprekingen geeft Hij de Kerk onder het kruis negen zaligmakende kussen achter elkaar. Christus wordt niet armer van het uitdelen en niet rijker van het inhouden, want Hij geeft genade voor genade. Altijd staat Christus gereed om Zijn Bruid te omhelzen met de kussingen van Zijn mond.

En verkeert Gods kind dikwijls geestelijk in het donker, dan is hier

een kus van de Zonne der gerechtigheid: *“Ik ben uw Schild en uw Loon zeer groot.”* En dan is het licht in de ziel en zingt de ziel van blijde troost en vree.

Maar altijd die zonde, he, en dat inwendige bederf. Dat wordt niet minder maar meer en dan vrezen Gods kinderen er nog eeuwig buiten te vallen. Maar hier is Christus die zijn vervolgte Kerk zaligmakend toespreekt en hen het Koninkrijk belooft, dat voor hen is weggelegd van voor de grondlegging der wereld.

Tot u, kind van God in de eenzaamheid, tot u zal niet meer gezegd worden: De verlatene, en tot uw land zal niet meer gezegd worden: Het verwoeste; maar gij zult genoemd worden: Mijn lust is aan haar! en uw land: Het getrouwde; want de HEERE heeft een lust aan u, en uw land zal getrouwd worden (Jes. 62:4).

De Heere zal Zijn erfdeel nooit begeven noch verlaten, want zij zijn gedurig in Zijn gedachten. De Heere spreekt niet iedere dag, maar Hij gedenkt aan Sion en zij is geen ogenblik uit Zijn gedachte.

Als de Kerk niet aan God denkt, denkt God altijd aan Zijn Kerk, want Hij slaapt en sluimert nooit. De Kerk wel, kijk maar naar de discipelen die zelfs in slaap vielen tijdens de hoogste aanvechting van de Borg in de hof van Gethsemané.

Christus slaapt ook niet, ja, weleens op de bodem van ons levenschip, maar in Zijn slapen waakt Hij over Zijn Kerk. Gods volk onder het kruis kan dan ook rustig gaan slapen, in een vliegende storm, want Christus waakt en dan mag de kerk gerust slapen. Ik lag en sliep gerust, van ‘s Heeren trouw bewust, wijl ik verfrist ontwaakte.

Kent u dat ook, geliefden? Of slaapt u nog de slaap des doods en hebt u het goed naar uw zin op deze aarde? Dan bent u wel te beklagen, maar niet te verontschuldigen, wie gij ook zijt.

Als u zegt geen zin te hebben in het leven met Christus, kan ik dat wel begrijpen, want voor het vlees zit er aan het leven in Christus niets aantrekkelijks.

Het genadeleven wordt gekenmerkt door vervolgingen, smaadheden, laster, oneer, lijden en benauwdheden, en wat die meer zij, maar het ziet allemaal op de vergeldings des loons. Al zou je de gehele wereld gewinnen en aan je ziel schade lijden, want zou het u baten?

Als straks de laatste in Christus zal worden toegebracht, dan stort dit gebouw in elkaar, want deze aarde zal vergaan en de elementen daarin zullen verbranden. Dan zal de brandverzekering verbranden

en de levensverzekeringen een einde nemen, omdat er geen leven meer zal zijn. Maar de vervolgd en om der gerechtigheid wil, zullen allen deelgenoot zijn van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, waarop gerechtigheid wonen zal.

O, geliefden, het beste komt nog. Aan deze zijde van het graf staan we op zijn best gesproken maar wat in de modder te wroeten, maar straks zal de Kerk de Koning zien in Zijn schoonheid in het gewenste land, waarin niemand meer zal zeggen: *“Ik ben ziek.”*

Toch zegt Christus dat die vervolgd worden om der gerechtigheid wil, het Koninkrijk der hemelen reeds behoren en er deel van uitmaken. *“Want hunner is het Koninkrijk der hemelen.”*

Het Koninkrijk der hemelen is niet met uiterlijk gewaad, maar *“het is binnen ulieden”*, zegt Christus tot Zijn discipelen.

O, geliefden, als Gods volk een blik krijgt in het hart van Christus, dan kijkt ze zich zalig aan de Bron van zaligheid en dat is Christus.

Het Koninkrijk der hemelen is het Koninkrijk van Christus en in dat Koninkrijk zijn alle onderdanen uit de drek verhoogd en tot de adelstand in Christus verheven.

Het zijn degenen die komen uit de grote verdrukking, en worden in de tijd door Christus zalig gekust met de kussingen van Zijn mond.

Hebt u er ook kennis aan, mijne hoorders, of bent u nog druk met uzelf te kussen en uzelf te promoten om het leven in eigen hand te houden?

Bent u nog steeds een bittere vijand van Christus, terwijl u al jaren onder de prediking zit van het Evangelie van vrije genade? Ja, de mens van nature is zo’n lievertje niet, maar een godhater en een christusdoder.

Ik las van Samuel Rutherford, dat hij vanaf de preekstoel de gemeente dikwijls toesprak als geblankette huichelaars.

Onze godzalige oudvaders waren zonen des donders en zij waren aan al die godsdienstige viswijventaal van tegenwoordig ten enenmale vreemd. Gods ware knechten zijn als het ware zelfverloochening.

Een echte militair vraagt niet wat mogelijk is, maar voert de bevelen van zijn bevelhebber uit, al moet hij ook door de vuurlinie. Hij gaat!

Zo doen de soldaten Christi, ze drukken de voetstappen van hun Heere, die hen in elke strijd als hun Heillicht voorgaat.

Wie Christus niet navolgt, kan Zijn discipel niet zijn. Wie met de godsdienst getrouwd is, kan Zijn discipel niet zijn.

Ben je een discipel van Christus, dan word je vervolgd, gehaat en gesmaad, van broeders onteerd en van vader en moeder verlaten. Ja, het leven der godzaligen gaat niet over rozen, want God heeft de Zijnen geen kalme reis beloofd, maar wel een behouden en zalige thuiskomst.

Onlangs is de Haamsteder conferentie geweest, en volgens zeggen zijn zulk soort conferenties oase's voor de bezoekers.

Ja, ja, de dominees hebben weer een gezellig dagje uit gehad met elkaar. Daar is gesproken en gepreekt over de doortocht van het volk Israël in de woestijn, maar er werd daar beweert dat Gods liefde en trouw groter zijn dan Gods toorn.

Dat is niet waar, want we delen of in Gods liefde, of we leven onder de toorn Gods. God relateert Zijn toorn niet door de zonden door de vingers te zien, omdat Zijn liefde en trouw groter zouden zijn dan Zijn toorn. Dat is een karikatuur maken van God, want God is een verterend Vuur en een eeuwige Gloed bij wie niemand wonen kan en dat zal de hel in de hel uitmaken. Gods toorn is absoluut voor degenen die verloren gaan, maar voor Zijn volk is God enkel liefde en trouw, omdat Christus Gods toorn gestild heeft met Zijn Eigen bloed. Gods ware volk is niet onder de toorn van God, niet onder de Wet, maar onder de genade.

Op de Haamsteder conferentie werden Wet en Evangelie gemengd en dan is het Evangelie een EHBO-middel en de Wet een wassen neus. Wat voor de Haamsteder bezoekers een oase was, zou voor mij een woestijn zijn, een land dor en mat zonder water, waar niemand lafenis kan krijgen. Gods ware knechten staan in de bressen en die hebben geen tijd voor al die thee-conferenties van tegenwoordig.

Samuel Rutherford had de bezoekers van de Haamsteder conferentie dan ook toegesproken als geblankette huichelaars, omdat dezulken de ergernis van het kruis teniet doet met al die zogenaamde oase's van de interkerkelijke oecumene.

De kudde van Christus is gelegerd in de woestijn van dit leven en Christus bereidt de Zijnen een tafel toe in de woestijn.

De vervolgdgen om der gerechtigheid wil, hebben geen mogelijkheid voor een dagje uit, want overal komen zij de draak tegen, die het levende Kind wil verslinden. Soms komt de aarde de vervolgdde kudde van Christus te hulp, ik zeg de aarde, want de kerken bieden geen schuilplaats voor de vervolgdgen, omdat er voor henlieden geen plaats is in de kerkelijke herberg. De vervolgdgen schapen van Christus zitten

gedurig in een beestenstal, waar zij Gode lof zingen, omdat de Goede Herder in het midden is van Zijn verdrukte volk.

De beestenstal van Christus is de schaapskooi van de vervolgdgen, maar de Goede Herder doet niets anders dan verloren schapen zoeken, die de Herder uit het oog hebben verloren. En Hij vindt ze ook, want de vervolgdde schapen Christi worden gedurig in hun zalige staat bevestigd. De zaligsprekingen staan dan ook in het kader van de opzoekende zondaarsliefde van Christus voor verloren zondaren NA ontvangen genade.

Ik heb maar één weg en dat is van God af, ai zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond, want hij volhardt naar Uw gebôôn te horen.

We zullen er eerst van zingen, en wel uit de 119e Psalm, daarvan het 88e zangvers.

*Gun leven aan mijn ziel, dan looft mijn mond
Uw trouwe hulp; stier mij in rechte sporen;
Gelijk een schaap heb ik gedwaald in 't rond,
Dat, onbedacht, zijn herder heeft verloren;
Ai, zoek Uw knecht, schoon hij Uw wetten schond;
Want hij volhardt naar Uw geboon te horen.*

Geliefden, de vervolgdgen die door Christus in hun zalige staat worden bevestigd, is het Koninkrijk der hemelen toegezegd.

De Joden verwachtten een zegevierend koninkrijk, en dat de inwoners ervan koningen te midden van de volken zouden zijn, maar Christus spreekt een zegen uit over hen die vervolgd worden om der gerechtigheid wil. De vervolgdde schapen van Christus zullen het Koninkrijk der hemelen erfelijk bezitten, omdat Christus met Zijn Bruid getrouwd is in gemeenschap van goederen. De Eigenaar van het Koninkrijk der hemelen is Christus, maar al Zijn onderdanen zijn mede-erfgenamen in Christus van dat Koninkrijk.

Gods volk is het rijkste volk ter wereld, want zij zullen de erfgenamen zijn van de nieuw hemel en de nieuwe aarde waarop gerechtigheid wonen zal.

Hier op aarde worden Gods kinderen vervolgd, want Christus stierf aan het kruis, niet om het kruis weg te nemen, maar om de vloek weg te nemen. Het kruis blijft en het kruis brengt Gods kinderen naar huis.

Er zijn echter twee soorten kruisen:

1^e Het kruis van Christus

2^e Het kruis van een kwaaddoener

De vervolgd en om der gerechtigheid' wil dragen het kruis van Christus. Niet in plaats van Christus, maar omwille van Christus. Christus heeft in hun plaats het kruis gedragen en liet Zich eraan verhangen, en heeft aan het kruis volbracht om de toorn van God over de zonde Zijns volks te stillen, maar Christus heeft het kruis voor Zijn volk niet opgeheven.

De moordenaar aan het kruis hing niet aan het kruis van Christus, maar hing daar als een kwaaddoener. Als hij barmhartigheid in Christus verkrijgt, neemt Christus de smaadheid van zijn kruis van hem over en dan hangt de moordenaar aan het kruis van Christus. Christus hangt aan het kruis van Zijn volk als Plaatsbekleder, en Zijn volk hangt aan het kruis van Christus als gevangene van Christus, doch in de geestelijke vrijheid.

Het lijden opzich maakt de mens echter niet zalig, want al gaf ik mijn lichaam over tot de verbranding, en ik had de liefde niet, dan zou mij dat geen nuttigheid geven.

De vervolgd en om der gerechtigheid' wil worden niet zalig gesproken omdat zij vervolgd worden, maar omdat zij erfgenamen zijn van het Koninkrijk der hemelen door uitverkiezing, rechtspraak en vrijspraak.

De vervolging is een toetssteen der oprechtheid, die de ware heiligen van de huichelaars onderscheidt, want allen die godzaliglijk willen leven zullen vervolgd worden. Dat is dus geen twijfelachtig iets, of het wel of niet gebeuren zal, maar een zekerheid en derhalve is de vervolging een toetssteen van het kindschap Gods, een toetssteen die een huichelaar door de mand doet vallen.

Christus noemt in dit kader nog een kenmerk, namelijk: *"Wee u, wanneer al de mensen wel van u spreken, want hun vaders deden desgelijks den valschen profeten"*, Luk. 6:26.

Huichelaars en huurlingen willen bij allerlei mensen in het gevele komen en gedragen zich net als kameleons, om iedereen naar de mond te spreken.

Maar degenen die vervolgd worden om Christus' wil, worden vervolgd omdat zij hun aangezicht gesteld hebben als een keisteen, omdat Christus Zijn aangezicht gesteld heeft als een keisteen in de

staat van Zijn vernedering.

Bij monde van Jesaja getuigt de Borg: *"Ik geef Mijn rug dengenen, die Mij slaan, en Mijn wangen dengenen, die Mij het haar uitplukken; Mijn aangezicht verberg Ik niet voor smaadheden en speeksel. Want de Heere HEERE helpt Mij, daarom word Ik niet te schande; daarom heb Ik Mijn aangezicht gesteld als een keisteen, want Ik weet, dat Ik niet zal beschaamd worden."*

Huichelaars kunnen wel een eind meelopen, maar uiteindelijk blijken zij de tegenwoordige godsdienst liever te hebben voor een tijd, dan met Gods volk kwalijk behandeld te worden.

Toen het Demas te heet werd onder zijn voeten, heeft hij Paulus verlaten. De reden daarvan was dat Paulus te afsnijdend preekte voor zijn vrome vlees en als hij met Paulus zou blijven wandelen, zou hij al zijn overige vrienden verliezen en daar bedankte Demas voor. Ik heb ze wel gekend die meelopers, maar uiteindelijk haken ze af als zij zelf ontdekt worden wie ze zijn, namelijk een Demas, die de tegenwoordige wereld liever had dan de smaadheid waarmee Paulus gesmaad werd, omdat hij zijn aangezicht gesteld had als een keisteen en het vlees er glad afsneed. Paulus heeft de ergernis van het kruis gepredikt en dat is de reden dat hij vervolgd werd.

Er zijn altijd twee soorten van vervolgers in de kerk, namelijk de openlijke vervolgers en de heimelijke vervolgers. De heimelijke vervolgers zijn het gevaarlijkst, want die proberen je met vriendelijkheid en subtiele geveinsdheid je getuigenis belachelijk te maken. Die heimelijke vervolgers bevinden zich voornamelijk in de kerkenraadsbanken en op de kansels. De heimelijke vervolgers kunnen echter niet verborgen blijven, want God openbaart wie ze zijn.

De vervolgd en om der gerechtigheid wil geloven niet iedere ambtsdrager die vriendelijk tot hen spreken, want de vriendelijke ambtsdragers en belijders zijn dikwijls de meest bedrieglijkste mensen.

Degenen die vriendelijk veinzen noemt Paulus de valse broeders. Dan zijn dus bedrieglijke ambtsdragers die wel zeggen, maar niet doen. Belijders die Christus in de mond hebben, en intussen diegenen vervolgen die van Christus zijn, zijn de gemeenste ketters die je maar kunt bedenken.

Gods ware knechten zijn geen vleiers en laten zich niet onder de macht van anderen brengen, ook niet onder de macht van

ouderlingen, maar vragen de mond Gods. Gods ware knechten hebben dan ook een hart voor de vervolgdten om der gerechtigheid' wil, en dat is dan ook het gemis in onze dagen.

Gods ware volk vindt onder de huidige predikanten noch schutsheer, noch behoeder, omdat de predikanten zichzelf weiden en het kleine kuddeke van Christus dikwijls vervolgen, omdat zij de vervolgdten om der gerechtigheid' wil zien als een bedreiging van hun kerkelijke carrière.

Want wat de dominees menen op te bouwen, wordt door de getuigen van Christus weer afgebroken door hun getuigenis en dat is dan ook de reden dat zij vervolgd worden om der gerechtigheid' wil.

Maar als de vervolgdten om der gerechtigheid' wil geen plaats hebben in de kerkelijke herberg, hoeven zij daarom niet te treuren, maar dan moeten zij zich verblijden, omdat hun loon in de hemelen is en omdat hen het Koninkrijk der hemelen is. Dat is een Koninkrijk niet met handen gemaakt, maar eeuwig in de hemelen.

Christus sterkt Zijn discipelen, als zij van droefheid over Zijn heengaan dreigen te bezwijken.

“Uw hart worde niet ontroerd, gijlieden gelooft in God, gelooft ook in Mij. In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen, anderszins zo zou ik het u gezegd hebben.”

Christus is heengegaan om Zijn volk plaats te bereiden in het Vaderhuis met de vele woningen en Hij bidt altijd voor Zijn volk om hen te ondersteunen in het lijden.

Gods ware volk heten wel de vervolgdten, maar ze zijn niet verlaten, want Christus is alle de dagen met Zijn volk tot de voleinding der wereld.

Zo blijkt dus, dat de kinderen Gods niet kunnen onterfd worden of verloren gaan. Indien zij de zaligheid zouden missen, dan zou Christus Zijn verdienste missen, en vergeefs gestorven zijn.

Gemeente, zo hebben wij de beproeving des geloofs en de heerlijke voorrechten van Gods vervolgte Kerk overdacht en van verschillende kanten belicht.

Mocht het de onbekeerden in ons midden tot jaloersheid verwekken en mocht het voor Gods volk tot vertroosting en versterking geweest zijn in Christus.

God heeft Zijn volk een eeuwige zaligheid en een hemelse erfenis bereid. Mag ik u vragen geliefden: kan de wereld voor u doen, wat God voor Zijn kinderen doet en gedaan heeft?

Zoek den Heere, terwijl Hij te vinden is, roept hem aan terwijl Hij nabij is. *“De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot den HEERE, zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk”, Jes. 55:7.*

Volk des Heeren, gij hebt de stem des Konings gehoord en Hij heeft u verzekerd in uw staat. Werpt dan uw vrijmoedigheid niet weg, welke een grote vergelding des loons heeft. Want gij hebt lijdzaamheid van node, opdat gij, den wil van God gedaan hebbende, de belofte moogt wegdragen; namelijk om het Koninkrijk der hemelen te erven en een vol loon te ontvangen op de arbeid van Christus die u als een buit in de schoot zal geworpen worden.

Kind des Heeren, gij hebt de Schat in de akker gevonden, maar gij hebt de Schat niet, nee, de Schat heeft u.

Paulus zegt zo treffend: *“Wij hebben dezen schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet uit ons; als die in alles verdrukt worden, doch niet benauwd; twijfelmoedig, doch niet mismoedig; vervolgd, doch niet daarin verlaten; nedergeworpen, doch niet verdorven; altijd de doding van den Heere Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam zou geopenbaard worden. Want wij, die leven, worden altijd in den dood overgegeven om Jezus' wil; opdat ook het leven van Jezus in ons sterfelijk vlees zou geopenbaard worden”, 2 Kor. 4:7-11.*

De vervolgdten om der gerechtigheid' wil hebben hier een verdrukking van tien dagen, maar als de overste Herder verschenen zal zijn, zo zult gij -volk des Heeren- de onverwelkelijke kroon der heerlijkheid behalen, omdat Christus de goede strijd des geloofs goed gestreden heeft en overwinnende in Zijn heerlijkheid is ingegaan, om de Zijnen persoonlijk welkom te heten in het Koninkrijk Zijns Vaders dat voor hen bereid is van voor de grondlegging der wereld. Amen.

*Zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen,
en ligende alle kwaad tegen u spreken,
om Mijnentwil
negende zaligspreking*

Geliefden, hedenavond is de negende en tevens de laatste zaligspreking aan de orde, waarvan de tekstwoorden u opgetekend kunt vinden in Mattheus 5:11-12, waar wij lezen: ***“Zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen, en ligende alle kwaad tegen u spreken, om Mijnentwil. Verblijdt en verheugt u; want uw loon is groot in de hemelen; want also hebben zij vervolgd de profeten, die voor u geweest zijn”, Matth. 5:11-12.***

Geliefden in den Heere. Het is ons in Gods Woord voorzeggd dat als we het eigendom van Christus zijn, dat we dan gesmaad, vervolgd en gelasterd zouden worden, want de Kerk moet door vele verdrukkingen ingaan. En dat geldt alleen en uitsluitend de Kerk onder het kruis. Er is namelijk ook een kerk die het kruis verwisseld heeft met kerkelijke entertainment, om de kerkgangers te vermaken met brood en spelen. Dat is dus een kerk zonder het kruis, maar een kerk zonder het kruis en zonder de ergernis van het kruis maakt geen deel uit van de Kerk van Christus onder het kruis.

We hebben de vorige keer gezien dat allen die godzaliglijk willen leven, ook vervolgd zullen worden, ja, van allen gehaat, omdat men Christus vervolgd en gehaat heeft en een dienstknecht is niet meerder dan zijn Heer’.

In Lukas 6:22 wordt de zaligspreking van onze overdenking door Christus herhaalt, met de volgende woorden: ***“Zalig zijt gij, wanneer u de mensen haten, en wanneer zij u afscheiden, en smaden, en uw naam als kwaad verwerpen, om des Zoons des mensen wil.”***

Dus als u God vreest, moet u erop rekenen dat de godsdienst uw woorden zal verdraaien, u zal haten en smaden, negeren en vervolgen.

Toen ik geroepen werd om het Evangelie uit te dragen, heeft de Heere mij ervan verzekerd dat de verkondiging naar de volle raad Gods ontzettend veel vijandschap zou oproepen onder ons rechtzinnig volksdeel.

Dat is in de loop der jaren dan ook wel gebleken. Er is in het verleden ten aanzien van de heilsleer veel blijven liggen waartegen weinig of niet geageerd is vanaf de kansels.

Ik kan de vele negatieve reacties op de radicale boodschap van Wet en Evangelie dan ook wel begrijpen, want er is niemand die naar God vraagt, ik ook niet.

Ik moet mezelf dan ook constant opzij zetten, want ik voel me geen haar beter dan de godsdienstige rest. Maar de ere Gods en de kroonrechten van Christus zijn me -als ik op mijn plaats ben- zelfs liever geworden dan Gods volk waarvan ik de minste ben.

Ik heb de broeders en zusters in Christus van harte lief, maar niet ten koste van de lere Christi.

Toen de Heere in een diepe beproeving tot mij zei: "Hebt gij Mij liever dan dezen", wees Hij naar de andere discipelen, en toen ben ik met totale zelfverloochening aan Zijn kant gevallen en de Heere moet me voortdurend aan Zijn kant houden, want zo gewillig ben ik niet.

Die mensdood houding zet zelfs kwaad bloed onder sommigen van Gods volk, maar de Heere heeft me als een verloren zoon uit de wereld gerukt en gered en nu ben ik een verloren sinner saved in Zijn dienst. Ik mag met mezelf geen rekening houden, want ik heb mijn opvoeding verloochend en nu moet ik constant mezelf verloochenen in 's Heeren dienst. Dat geeft vanzelf veel strijd, want ik ben totaal vleselijk, verkocht onder de zonden. 'k Ben nog erger dan Jona, maar het is toch een liefdedienst en de Heere is het meer dan waard, hoewel ik steeds nog moet beginnen om de Heere te bedoelen.

Wat ik wel aangrijpend vind, is, dat men mij massaal verwijt dat ik de strijd tegen vlees en bloed voer in mijn schrijven, terwijl het dat beslist niet is. Wat voor belang zou ik daarbij hebben? Mijn roeping staat in het kader van Efeze 6, ook ten aanzien van de betoverde geesten die velen van Gods volk in de greep heeft. Zonde is geen zonde meer in onze dagen, maar daartegen hebben de profeten en apostelen getuigt en om die reden zijn ze ook vervolgd geworden. Er is niets nieuws onder de zon.

Als Christus tot Zijn discipelen zegt: "Gij zult van allen gehaat worden", dan dringt de betekenis van die woorden niet direct tot hun

door. Ondervinding is wat dat betreft de beste leermeester.

Met name van Paulus is bekend dat hij als apostel van Christus een lijdensweg gegaan is, waarin Paulus het beeld van Christus vertoonde. Paulus heeft wel heel duidelijk de voetstappen van Christus gedrukt. Daar laat hij zich iets over uit aan Timotheus.

"In mijn eerste verantwoording is niemand bij mij geweest, maar zij hebben mij allen verlaten. Het worde hun niet toegerekend. Maar de Heere heeft mij bijgestaan, en heeft mij bekrachtigd; opdat men door mij ten volle zou verzekerd zijn van de prediking, en alle heidenen dezelve zouden horen", 2 Tim. 4:16-17.

Als gevangene van Christus was Paulus in zijn eenzame lijdensweg beslist geen slachtoffer. Ook niet als hij schrijft dat ze hem allen verlaten hebben. Paulus was beslist niet afhankelijk van degenen die hem omringden, want de apostel had zijn sterkte in den Heere. Dat blijkt duidelijk uit hetgeen hij in schrijft.

Nadat iedereen -behalve Lukas- hem verlaten had, is de Heere bij Paulus overgekomen en heeft Zijn knecht bijgestaan met Zijn genade en bekrachtigd in zijn roeping.

De bijstand en bekrachtiging van Christus jegens Zijn ware knechten ligt vast in Zijn eeuwig testament, namelijk in Mattheus 28:20: *"En ziet, Ik ben met ulieden, al de dagen, tot de voleinding der wereld. Amen."*

Als je dit testament mist in de toepassing dan ben je wellicht een knechtelijke huurling, maar geen kind. Een knecht van Christus die het kinschap Gods deelachtig is, is een gevangene van Christus.

Dezulken beschikken niet meer over zichzelf, noch over hun leven, noch over hun weg, noch over hun lichaam. Voor dezulken is Christus ten volle verantwoordelijk in ALLES, want ze zijn niet alleen Zijn eigendom naar ziel en lichaam beide, maar ook Zijn getuigen.

De valse apostelen, die Paulus vleselijk afgunstig waren, konden echter niet ontkennen dat de brieven van Paulus krachtig waren, d.w.z. vol kracht des Heiligen Geestes.

Met hun vleiende tongen legden zij evenwel een smaad op Paulus, hetgeen de apostel aanhaalt in 2 Korinthe 10:10: *"Want de brieven (zeggen zij) zijn wel gewichtig en krachtig; maar de tegenwoordigheid des lichaams is zwak, en de rede is verachtelijk."*

Wat zijn de valse apostelen hier aan het doen? Wel, zij trachtten de PERSOON van Paulus in diskrediet te stellen met een dubbele leugen. Dat dat zou gebeuren is door Christus in de laatste zaligspreking

voorzegd, maar wee degenen die zich hieraan schuldig maakt, want dat is het eigenlijke werk van de duivel.

De valse apostelen konden namelijk niets inbrengen tegen hetgeen Paulus door de inspiratie des Heiligen Geestes schreef, maar ze wilden Paulus als dienstknecht van Christus hoe dan ook in diskrediet stellen met hun valse verdachtmakingen.

Als ze zijn prediking niet kunnen wederstaan, dan gaan ze over om de persoon van de apostel te blameren. Ze zeiden van Paulus: "De tegenwoordigheid des lichaams is zwak."

Wat was hun beschuldiging? Wel, Paulus had zich ten aanzien van het onzedelijke verval in de gemeente van Korinthe in scherpe bewoordingen uitgelaten, en nu proberen de valse apostelen Paulus af te schilderen als een onverdraaglijk en heersend persoon; iemand met een slechte geest.

De valse apostelen schilderen Paulus af als ware hij een afzichtelijk en ziekelijk persoon, die het aanhoren niet waard was. Boven die laster leggen zij nog een schepje op en zeggen dat ook zijn rede verachtelijk is. Hiermee lasteren zij de MANIER van Paulus' prediking en stellen Paulus voor als iemand die feitelijk niet goed bij zijn verstand is. De valse apostelen stellen Paulus' persoon dus voor als een onpersoonlijk mens, iemand met een afstotelijk karakter, onuitstaanbaar voor anderen.

Op deze laster geeft de apostel een uitnemend antwoord: *"Dezulke bedenke dit, dat hoedanigen wij zijn in het woord door brieven, als wij afwezig zijn, wij ook zodanigen zijn inderdaad, als wij tegenwoordig zijn. Want wij durven onszelven niet rekenen of vergelijken met sommigen, die zichzelf prijzen; maar deze verstaan niet, dat zij zichzelf met zichzelf meten, en zichzelf met zichzelf vergelijken", 2 Kor. 10:11-12.*

Met deze woorden stopt Paulus deze lasteraars de mond door hen overeenkomstig het oordeel van Christus op één lijn te stellen met de Farizeeër die voorin de tempel zichzelf aan het prijzen is voor God en God dankt dat hij niet is als andere mensen, gelijk die tollenaar achter in de tempel.

Deze gelijkenis was Paulus immers ook bekend. In deze gelijkenis tekent Christus de Farizeeër als iemand die zichzelf prijst, bij zichzelf bidt, en zichzelf met zichzelf vergelijkt, hetgeen Paulus ook letterlijk zegt van degenen die hem lasteren, waarvan hij melding maakt in 2 Korinthe 10:10.

U moet er dus altijd op letten, geliefden, dat valse apostelen NOOIT in staat zijn om de leer van Christus, zoals die door Zijn getuigen tot de voleinding der wereld zal verkondigd worden, omver te werpen.

Het is voor de vrome godsdienst onmogelijk om het getuigenis des Heiligen Geestes te weerleggen. De Sanhedristen konden het getuigenis van Stefanus niet verdragen, omdat het de waarheid was.

Om die reden berstten hunne harten en vielen zij op de PERSOON van Stefanus aan.

Omdat de Farizeeën Christus niet konden wederstaan in hetgeen Hij leerde, hebben ze Zijn leer verdraaid, Zijn PERSOON belasterd, bespogen, geslagen en gekruisigd. Een dienstknecht is niet meerder dan Zijn Heer'.

Paulus moest hierin de voetstappen van zijn Meester drukken. Als je maar enigszins de volle raad Gods mag verkondigen, kom je spoedig alleen te staan en krijg je een lading laster over je heen, overigens met dank aan God, want het zijn enkel ere-medailles om Christus' wil, waarin Christus de Zijnen zalig spreekt en in hun zalige staat bevestigd.

Als de vrome godsdienst het van de leer verliezen moet, tracht men je persoon belachelijk te maken. Dat is juist een eer, want dan begin je een beetje op de Heere Jezus te lijken, want dat hebben ze de Heere der heerlijkheid ook gedaan.

Ze hebben Christus ook belasterd omdat Hij in de ogen der braven onverdraagzaam was, aangezien Hij heel de godsdienstige business de tempel uit geselsd heeft.

Na de radicale tempelreiniging heeft Christus Zich pas goed de woede van de Farizeeën op de hals gehaald. Ze hadden Christus wellicht gedoogd als Hij een humaan zedenpreekje had gehouden, conform Zijn zachtmoedigheid en nederigheid. Maar de zachtmoedigheid en nederigheid van Christus is TOTAAL iets anders dan het toenmalige en huidige christendom eronder verstaan, omdat zij zich een christus voorstellen met alléén die eigenschappen en edele karaktertrekken, die zij niet eens recht verstonden/verstaan. Een Christus Die verdeeldheid op aarde zaait (Luk. 12:51-53) wordt op geen enkele kansel verkondigd en toch is dat de Christus der Schriften.

De Christus der Schriften gooit al het menselijke in de war; gooit de tuchtloze kerken overhoop; blaast de horizontale godsdienst aan flarden; ergert de natuurlijke liefde; ja, en daarom is Hij een steen des aanstoots en een rots der ergernis voor de meest aangename

karakters.

Ook Paulus preekte de volle raad Gods zonder aanzien des persoons en in geval van dwaling en heersende zonde, sprak hij de waarheid op het scherpst van de snede en om die reden vielen de valse apostelen hem aan op zijn persoon, zijn manieren en zijn karakter, terwijl de apostel onberispelijk was in Christus, ook in uitwendige zin.

De valse apostelen maakten van de persoon van Paulus, zijn manier van doen en de wijze van zijn prediking echter een karikatuur. Mocht de apostel een onnozel voorkomen hebben gehad, stelden zij het zo voor alsof Paulus niet goed bij zijn verstand zou zijn geweest.

Als Paulus radicaal en afsnijdend preekte ten aanzien van het vrome vlees, dan stelden zij zijn rede voor als zijnde verachtelijk. Het feit dat Paulus Petrus bestrafte in aller tegenwoordigheid, schreven zij toe aan het vreselijke karakter die Paulus volgens hen zou hebben gehad. Die valse apostelen wilden echter ook weleens radicale dingen zeggen (Hand. 24:5-6) en zij aapten Paulus na met het oogmerk om de persoon van de dienstknecht des Heeren te treffen.

De duivel aapt alles van Gods ware getuigen na, om de indruk van godzaligheid te wekken. Maar dat soort gedaante van godzaligheid mist elke kracht en is zo doorzichtig als glas voor degenen die door lijden geheiligd worden.

Je kunt je voordoen als de meest vredelievende mens in refoland, maar God kijkt dwars door je doortrapte hart heen, geliefden. Een vleselijke strijd openbaart zich doorgaans niet in een briesende leeuw-gedaante, maar in een rijke jongelingsgestalte, ofwel een farizeeërshouding.

Ik heb wel van die jongelingen gekend waarop je je huis zou bouwen, maar uiteindelijk blijken het mensen die de natuurlijke zelfliefde - waarvan zij vol zitten - houden voor de goddelijke (juridische) liefde. Zulke geesten zijn zo veranderlijk als het weerbericht en zo onbetrouwbaar als een vos. Mensen die zich verschuilen achter aangename karakters en lieve gezichtjes zijn zelden te vertrouwen en ik heb dezulken leren kennen als de grootste roddelvossen, die met een gespleten tong achter je rug om te werk gaan om hun eigen ongerechtigheid te verdoezelen en eigengerechtigheid staande te houden met een rijke jongelingsonschuld die zijn weerga niet kent. *Over een verwijfd christendom gesproken....*

Het worde hen niet toegerekend, maar zulke huichelaars (bekeerd of onbekeerd) die hun vlekken schijnheiliglijk bedekken worden door

mijn vriendschap in Christus niet vereerd.

Degenen die Christus zalig spreekt in de laatste zaligspreeking, zullen het voorwerp zijn van allerlei smaad en de zonde van achterklap.

Achterklap is kwaad van iemand spreken achter zijn rug om. Een achterklapper probeert iemand bij anderen in een kwaad daglicht stellen, om zichzelf op de voorgrond te stellen. Een achterklapper handelt niet zelden uit afgunst en verdraait dikwijls de feiten hoe ze werkelijk zijn.

Dat is typisch duivels, namelijk om de waarheid te verdraaien en de omgedraaide feiten uit te vergroten. Achterklap is leugens vertellen in afwezigheid van de naaste. Hierbij denken we aan Potifera's laster jegens Jozef, Gen. 39:17; Sauls knechten jegens David, 1 Sam. 24:10; Absalom jegens zijn vader, 2 Sam. 15:2; Ziba's leugen jegens Mefiboseth aan David, 2 Sam. 16:3; de Joden jegens Christus, Joh. 10:19-20; Ananias en Saffira jegens de HG, Hand. 5:1-10, enz.).

Een achterklapper is ook diegene die een kwaad *gerucht* over iemand gehoord heeft en dat rondbazuint zonder enige bewijs. Een achterklapper is iemand die kwade *vermoedens* over anderen verspreidt. Achterklappers hoeden zich ervoor dat zij niet bekend worden bij hun slachtoffers.

Achterklap is duivels gemeen, maar het is een algemeen bedreven zonde, vooral in refo-kringen.

Ook een vals getuige behoort ook tot de categorie lasteraars. Een valse getuige die leugens blaast en die tussen broeders krakelen inwerpt, is in onze dagen aan de orde van de dag.

Er is echter niets nieuws onder de zon. Door valse getuigen werd Christus ter dood veroordeeld en Stefanus idem dito.

De getuigen van Christus, die o.a. de heersende dwalingen bestrijden omwille van de waarheid van het Evangelie, zijn altijd een bijzonder doelwit van de satan geweest om hen via de 'reformatorische' onderwereldkanalen in een kwaad daglicht te stellen.

Achterklappers en valse getuigen gaan altijd uiterst subtiel te werk en proberen hun satanisch werk via de vele refo-forums en gelijknamige verjaardagsfeesten aan de man te brengen. Wie het ooit aan den lijve ondervonden heeft en gedurig ondervindt, zal ook David verstaan als hij tot Saul zegt: "Waarom hoort gij de woorden der mensen, zeggende: "Zie, David zoekt uw kwaad?"

Degenen die Christus zalig spreekt zullen ook iets verstaan hetgeen de psalmdichter zegt: "O, HEERE, redt mijn ziel van de valse lippen en

van de bedrieglijke tong (Ps. 120:2).

In het algemeen gesproken komt het slachtoffer van achterklap langzamerhand in het isolement en wordt voortdurend gewaar dat men hem achter zijn rug is bezig zwart te maken.

Menselijk is dan dat het slachtoffer van achterklap niemand meer vertrouwt en tegen niemand vertrouwelijk durft te zijn. Een achterklapper, een lasteraar en een vals getuige kunnen alleen maar de mond gestopt worden door hen openbaar te maken en hen op een krachtige wijze bestraffen. *"De noordenwind verdrijft de regen en een vergramd gezicht de verborgen tong", Spr. 25:23.*

Dat is de middellijke weg en een schuldige plicht voor de kerkenraad in het kader van de kerkelijke tucht. Blijft de kerkenraad in gebreke, of maakt de kerkenraad deel uit van de achterklapbende, dan wreke men zichzelf niet, want God heeft gezegd: *"Wreekt uzelf niet, beminden, maar geeft den toorn plaats; want er is geschreven: Mij komt de wraak toe; Ik zal het vergelden, zegt de Heere", Rom. 12:19.*

Maar dat betekent niet dat de waarheid verzwegen moet worden als de kerkelijke weg omtrent de tucht niet werkt. Liegende ambtsdragers moeten in dat geval openbaar gemaakt worden door twee of drie getuigen.

Lasteraars worden ook door God gestraft.

Soms openbaart en straft de Heere een lasteraar onmiddellijk. God heeft nog zijn Davids die de godslasteraar Goliath ter aarde velde. De (gods)lasterbrieven van wijlen Bas Kok zijn hiervan een sprekend bewijs. En dat is nog maar een tipje van de ijsberg lasteringen tegen de getuigen van Christus die in het archief Gods opgetekend staan.

De smaadheid omwille van Christus en Zijn leer is echter ook een zuiver bewijs van het kindschap: *"Zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen, en ligende alle kwaad tegen u spreken, om Mijnentwil. Verblijdt en verheugt u; want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij vervolgd de profeten, die voor u geweest zijn", Matth. 5:11-12.*

En als de publieke opinie wel aanvoelt dat achterklappers en valse getuigen kwade bedoelingen hebben, dan blijft er bij het gros toch zo iets hangen van: "Er zal toch wel een kern van waarheid in zitten."

MAAR... men mag dan wel ernstig bedenken dat wie zo handelt, zich mede schuldig maakt aan het duivelse kwaad van achterklap en dat hoeft nooit gratis gedaan te worden.

Speciaal in refo-kringen is laster en achterklap een algemeen

verschijnsel. Er ontgaat God echter NIETS en niemand. Elke ijdel en lasterlijk woord is opgetekend in Gods gedenkboek. Gods ware volk zal zich nooit met opgeheven hand schuldig maken aan vuile laster jegens de getuigen en het getuigenis van Christus, hoewel zij wel de leugen voor een tijd kan geloven. Daar gaat Gods volk bitterlijk wenende overheen, hoor, want Gods ware volk zondigt niet goedkoop.

Volk des Heeren, ik heb u wat te zeggen. Als uw broeder of zuster in Christus VALS belasterd wordt, dan hebt u de schuldige plicht, om ongevraagd achter die broeder of zuster te staan, om zo de Wet van Christus te vervullen. *“Draagt elkanders lasten en vervult alzo de Wet van Christus.”*

God kijkt nauw toe, HOE we met onze broeder of zuster in het geloof handelen ten aanzien van de waarheid van het Evangelie. De Wet van Christus houdt niet alleen in om het voor de vals beschuldigde broeder of zuster op te nemen, maar ook om elkaar te vermanen indien er zich één kwam te ontgaan ten aanzien van de waarheid van het Evangelie, zoals we ook zien in het Antiocheense conflict tussen Paulus en Petrus.

Paulus vervulde met het bestraffen de Wet van Christus, omdat hij de last van Petrus droeg, door hem te bestraffen in aller tegenwoordigheid.

Tegenwoordig is voor het laatste geen plaats meer en daar zijn de vele kerkscheuringen debet aan.

Men is in onze dagen wel zo kinderachtig gauw op de vrome tenen getrapt, omdat men de waarheid in ongerechtigheid ten onder houdt. En zeg me nu niet dat deuren gesloten worden door de scherpste van het Woord. Die dat leren zijn geen leraars Christi. Paulus leert immers: *“Want predik ik nu de mensen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Want indien ik nog mensen behaagde, zo ware ik geen dienstknecht van Christus”, Gal. 1:10.*

Vervloekt mogen we zijn als we niet de scherpste van het Woord hanteren, omwille van mensen, de generale opinie, naam en bestaan. De Wet kan NOOIT te scherp gepredikt worden en het Evangelie nooit te ruim. Die twee horen wel bij elkaar en wee degenen die het ene van het andere scheiden, want die zijn geen dienaars van Christus. De Wet tot verdoeming van alles dat Christus niet is en tot verdoeming van iedereen die niet in Christus is. Wie niet in Christus gelooft, IS alrede verloren.

Onlangs kreeg ik een briefje onder ogen van een Gereformeerde gemeentelid en ik zal het u voorlezen. Hij schreef: *“Alle kerken hebben afgedaan, alleen Burggraaf weet het. Als hij het dan wél en eigenlijk bijna alleen weet, hoe is hij daar dan zo zeker van? Dan zou hij toch wel een bijzonder en bevoorrecht mensenkind zijn, die in deze donkere bedeling als enigste met alles bij God zou mogen komen. Ik ken er niet zoveel, eigenlijk niemand, die zo wel verzekerd overkomt als hij en volgens zijn zeggen gedurig Gods nabijheid ervaart. Ik kan deze tere omgang met God echter niet uit zijn schrijven opmaken. Eerder het tegendeel. Het is meer één grote scheldpartij op de openbaringsvorm van huidig kerkelijk Nederland waar bijna iedereen een dwaalleer aanhangt en aan schuldig is, behalve Burggraaf zelf.”*

Ja, het Woord recht snijden wordt in onze dagen met een vrome mond “schelden” genoemd. Er is niets nieuws onder de zon. Een dienstknecht is niet meerder dan zijn Meester. Hoewel ik nergens gezegd en beweerd heb “het alleen te weten”, blijkt uit het zojuist voorgelezen briefje dat de zekerheid des geloofs en de vrijheid in Christus duivels verdacht gehouden worden in onze dagen, terwijl het dagelijkse leven des geloofs waarachtig niet in een luie en zelfverzekerde stoel beoefend wordt.

Het gaat door de hel naar de hemel, door kwaad gerucht en goed gerucht, door eer en oneer, door lijden tot heerlijkheid.

De inhoud van het zojuist voorgelezen briefje is echter DE laster van het nabijkomend christendom dat van haar drek niet gewassen is en ook niet wenst te zijn, omdat men voor de leer en de bevinding van de rechtvaardiging van de goddelozen een grondeloze afkeer heeft en er wezenlijk vreemd aan is. Men wil met enige ontdekking zonder de kennis van Christus al bij Gods volk gerekend worden. Maar degenen die in die staat sterven, zullen zeker verdoemd worden, omdat zij niet gewild hebben dat Christus Koning over hen zijn zou.

En vanwege die kracht der dwaling rust het oordeel op ALLE kerken. Maar als de breuk van Neerlands kerk en volk persoonlijke schuld en smart voor God wordt, kunt u -volk van God- absoluut niet meer zwijgen en al helemaal niet als je daartoe door de Heere geroepen bent.

Het stilzwijgende en “gemoedelijke” christendom in onze dagen wordt lief gekoesterd door de duivel himself en die maakt het

kerkvolk wijs via de huidige preekstoelen dat de zaligheid al ligt in de ellendekennis. En de "gereformeerde" bondelingen beginnen direct aan de dagelijkse bekering, omdat zij bijvoorbaat aannemen kinderen Gods te zijn door de doop en een goed gedrag.

Maar hierover zwijgen kon Jesaja ook niet, al zou men zijn mond dichtgetimmerd hebben. GOD OPENT EN NIEMAND SLUIT: *"Roep uit de keel, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin, en verkondig Mijn volk hun overtreiding, en het huis Jakobs hun zonden", Jes. 58:1.*

Laster wordt altijd gretig geloofd, want het gros belijders leest niet, men onderzoekt niet, men kent het niet en dan ga je met de stroom mee, waarin de publieke opinie het voor het zeggen heeft.

De zin en mening des Heiligen Geestes mag je vrij aan je laars lappen en Gods Woord uitleggen naar ieders goeddunken. Van oudvaders maakt men pausen en van Christus een onderkoning Die mag toekijken hoe men de Schriften wenst te verklaren, zonder ooit van en door Hem geleerd en onderwezen te zijn.

Ja, dus als je waarlijk van God geroepen bent om de volle raad Gods te verkondigen, en je daartoe verwaardigd wordt, dan kun je erop wachten dat de godsdienst je zal verwijten het alleen te weten om je uit afgunst in diskrediet te stellen.

Toen Luther met dezelfde soort verdachtmakingen geconfronteerd werd en hem gevraagd werd: "Luther, denk jij nu werkelijk dat je het alleen weet?" moet Luther zo ongeveer letterlijk het volgende gezegd hebben: "Ja, op dit ogenblik weet ik het alleen en daarvoor hoef ik me niet voor te schamen, want God heeft het me geleerd en opgelegd."

Er was slechts 1 Luther die aan de vooravond van de Reformatie het pausdom een noodlottige ruk ter helle gegeven heeft en zo werkt God meestentijds, namelijk door de enkelingen.

Ook in de dagen van de profeten bleken het de enkelingen te zijn die de woorden Gods predikten, terwijl de valse Hananja's het volk op hun hand hadden. En na 430 jaar geen profetie meer gehoord te hebben geloofde het gros belijders ook niets van Christus.

En als Paulus een pest genoemd wordt, Gods ware volk aller afschrapsel dezer wereld, de getuigen van Christus een sekte genoemd, enz.

Ja, het onedele, het dwaze, het verachte en hetgeen niets is, dat heeft God uitverkoren. En zouden wij dan de aangename man uit hangen? Vervloekt de man die vlees tot zijn arm stelt. Toen Christus preekte in de synagoge, hoorde het volk Hem gaarne, maar toen Christus ging

separeren tussen 'schijn en zijn' en al die aangename, gemoedelijke en bekommerde mensen er buiten zette, toen brak de bekommerde hel los en namen zij Hem mee naar de steilte om Hem in de diepte te pletter te gooien en voorgoed van Hem af te zijn. *"Maar Hij, door het midden van hen doorgestaan zijnde, ging weg."*

Dus laster jegens de getuigen van Christus zal alleen maar toenemen, want de duivel heeft nog een korte tijd en in het laatste der dagen zal hij zijn staart nog vreselijk roeren.

Wie de smaad waarmee Christus gesmaad is niet gewaar wordt, heeft geen genade. Gods ware volk wordt het gewaar. *"En ook allen, die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden", 2 Tim. 3:12.*

Welzalig dat volk in Christus, dat zichzelf omwille van het Lam verloothenen mag, de banier der Waarheid opheffen mag, het kruis vrolijk mag dragen, de last van Christus een lust is en de zonde en zichzelf tot last is.

De duivel is er altijd op uit om Christus als een verleider af te schilderen. Dat gebeurt nu nog. Christus wordt ook gekruisigd in Zijn volk, want een dienstknecht is niet meerder dan zijn heer. Nadat Christus begraven was, zijn de Sanhedristen naar Pilatus gegaan om het graf van Christus, Die zij voor een verleider uitmaakten, te bewaken, omdat zij bang waren dat de discipelen Zijn Lichaam zouden stelen en tot het volk zeggen: "Hij is opgestaan van de doden." Ik geloof niet dat de Farizeeën zelf geloofde wat zij Pilatus op de mouw spelden, want zij spraken nadrukkelijk over de opstanding van Christus, waarvan zij wel degelijk geloofden dat dat zou gebeuren.

Maar zij wilden de opstanding van Christus verhinderen en als een dwaling verwerpen, om hun Godevijandige positie te handhaven als rechters der Wet, waardoor zij ook Christus tot de kruisdood hebben veroordeeld.

Om die positie te handhaven, moesten zij allerlei leugens de wereld in helpen om zichzelf vrij te pleiten voor de kerkmensen, voor de Romeinse overheid en ook meenden zij hiermee Gode een welgevallige dienst te doen.

Zo hebben zij ook Christus voor een verleider uitgemaakt, omdat zij Zijn bittere vijanden waren, want het zaad der slang laat zich nooit verenigen met het Zaad der vrouw. Integendeel, want dat is in de moederbelofte al voorzeggd. Genoemde vijandschap manifesteert zich ook in onze dagen, hoofdzakelijk binnen de gevestigde rechtzinnige

kerken. Christus wordt namelijk ook in Zijn volk gekruisigd door uiterst rechtzinnige kerkmensen, zelfs met Christus op hun lippen en de Bijbel in de hand.

De vroege Kerk is vervolgd om Christus' wil, en dat is nog niet veranderd, maar nu is de vervolging op een zeer geraffineerde vrome wijze verfijnd, hoewel het er soms duimendik bovenop ligt.

Je mag alom Christus verkondigen, Hem belijden, de heilsfeiten proclameren, de Bijbel omhoog heffen, lief zijn voor elkaar, maar als je gaat vertellen over het noodzakelijke baanbrekende en toepassende werk des Heiligen Geestes, waardoor God aan Zijn eer komt en de ziel aan de zaligheid in de weg van recht, dan breekt de hel los.

De lasterpraat die sommigen durven uit te braken is met geen pen te beschrijven en het is ook niet betamelijk om die te vermelden. Bovendien voeren dezulken niet alleen een ordinaire strijd tegen vlees en bloed, maar durven het aan om het getuigenis door de Heilige Geest als zijnde 'duivels en goddeloze hoogmoed' aan de kant te schuiven.

De zonde tegen de Heilige Geest -die ook de Farizeeën bedreven door Christus een verleider te noemen, een vraat en een wijnzuiper, een Samaritaan, de duivel hebbende- wordt ook in onze dagen steeds profaner bedreven.

Voor degenen die deze zonden bedrijven, mag niet meer gebeden worden, want het is een zonde tot de dood. Gods ware volk kan deze zonde niet bedrijven, want er is geen afval der heiligen.

Ik krijg soms brieven van mensen (gelukkig ook vele andere), waarvan ik vrees dat zij volstrekt overgegeven zijn aan de duivel, gezien de laster die zij bezigen jegens het getuigenis van Christus dat Gods Geest in de harten van Zijn volk werkt. Het is echter geen vreemde zaak, want als Christus voor een verleider werd uitgemaakt, van de steilte te pletter dreigde te worden gegooid door de toenmalige veronderstelde 'bevindelijk-gereformeerden', dan doen wij niet alsof ons iets vreemd overkomt.

Maar ik schrik altijd wel vanwege het feit dat bepaalde mensen zodanig in de macht van de duivel overgegeven zijn dat zij niet schromen om Gods werk in Christus zelfs met vrome woorden te lasteren. We zullen er eerst van zingen, en wel van de 56^e Psalm, daarvan het tweede zangvers.

*Maar word' ik ooit met bange vrees belaan,
Dan zal op U mijn vast betrouwen staan.
Ik prijs in God Zijn woord; ik steun voortaan
Op Hem; zou vlees mij deren?
Ik vrees hen niet, die mijne smart vermeren;
Mij, dag op dag, door lastertaal onteren
Mijn woorden in een vals zin verkeren;
Arglistig mij verraan.*

Ooit zat ik onder de preek waarin de Heere krachtig overkwam, zodat ik vervuld van Gods (vernieuwde) genade de kerk uitliep en aan de dienstdoende diaken, die aan de uitgang stond te collecteren, vroeg: "Kent u dit Leven nu ook, meneer?"

Het antwoord klonk dermate verbitterd, dat er een rilling over mijn rug liep. "NEE!" zei de man met nadruk en zijn ogen schoten vuur.

Ik zal u vertellen dat er tussen het huidige gros kerkenraden en de toenmalige Sanhedristen geen verschil zit. Dat is voorzeggd, want Christus moest veel verworpen worden door ouderlingen en Schriftgeleerden en zo de Meester zo Zijn volk. En er is echt geen onderscheid, hoor, want God maakt onderscheid waar het van nature niet is.

O, als de Heere ons overgeeft aan onze duivelse natuur, dan zijn we niet meer dan brakende duivels, die maar voor één doel worden gebruikt, namelijk om Christus te lasteren en te kruisigen in Zijn volk. God bewaart Zijn volk voor deze ontzettende zonde. De gevestigde kerken gaan derhalve niet onder door de Gode vijandige wereld, maar door de Godevijandige en Geestloze praktijken van het "veronderstelde gereformeerde verstandschristendom", dat zich beroemt op de liefde, doch enkel vergif braakt jegens het werk Gods in Christus en de wegen des Heeren.

Och, als we op Christus mogen zien door het geloof en Zijn plaatsbekledend lijden, dan leeft Gods volk als prinses, die af en toe een prikje krijgen.

Christus is Zijn volk in alles voorgegaan, uitgenomen de zonde. Maar Hij heeft ons ook een voorbeeld nagelaten, opdat we Hem zouden navolgen; Zijn voetstappen zouden drukken, niet uit dwang noch uit de werken, maar vanwege die onwederstandelijke liefdestrekking die Christus uitoefent op Zijn bruidskerk om Hem te volgen door eer en oneer, door bezaaide en onbezaaide wegen, door nood en dood, door

kwaad gerucht en door goed gerucht. Door de hel naar den hemel.

"Zalig zijt gij, als u de mensen smaden, en vervolgen, en liegende alle kwaad tegen u spreken, om Mijnentwil. Verblijdt en verheugt u; want uw loon is groot in de hemelen; want alzo hebben zij vervolgd de profeten, die voor u geweest zijn", Matth. 5:11-12.

Dus om Christus' wil worden Gods getuigen gesmaad, vervolgd en belasterd. Ja, wat AFGUNST al niet bewerken kan, dat is met geen pen te beschrijven. Er is wat dat betreft echter niets nieuws onder de zon. Het ware werk Gods krijgt altijd smadelijke na-apers.

Dat is echter heel iets anders dan het geloof na te volgen van de geroepen getuigen van Christus (Hebr. 13:7) en hun navolgers te zijn, want daartoe roept ook Paulus op: *"Weest mijn navolgers, gelijkerwijs ook ik van Christus", 1 Kor. 11:1.* Navolging des geloofs is dus heel iets anders dan nabootsen. De navolging des geloofs is een kenmerk van genade, maar geestelijke nabootsing is een kenmerk van geestelijke corruptie.

Ook kun je -zelfs als kind van God- gestempeld zijn door een bepaalde onschriftuurlijke prediking, maar dat staat nog niet in de schaduw van het nabootsen van het ware werk Gods, want dat is geraffineerd werk van de duivel.

Paulus heeft wat dat betreft een zeer zware beproevingsweg gehad, want hij heeft zijn apostelschap constant moeten verdedigen tegen allerlei verdachtmakingen die zelfs in de gemeenten van Korinthe en Galaten heersten.

Daarnaast moest hij zich stellen tegen de valse leraars, die verderfelijke ketterijen bedektelijk invoerden (2 Pet. 2:1). Ook moest de apostel zich tegen lasteraars in de gemeenten stellen, zoals Hymeneus en Alexander, die hij aan de satan heeft overgegeven, opdat zij niet meer zouden lasteren (1 Tim. 1:19).

Daarbenevens had Paulus vele rampen en verdrukkingen te lijden (2 Kor. 11:23-29), die met name door de vrome Joden uit de besnijdenis beraamd werden, omdat zij de apostel uit de weg wilden ruimen.

Paulus was echter geen weerloos slachtoffer, die elke tegenstander uit de weg ging, nee, in de kracht des Heiligen Geestes ging hij soms frontaal in de aanval om de valse apostelen af te snijden, omdat de zaak waar het om ging, niet zijn zaak was, maar de zaak des Heeren.

Al noemde men Paulus 'een pest', of 'een klapper', dat deerde Paulus niet, want daarin drukte hij de voetstappen van zijn Meester -Die voor een vraat en een wijnzuiper is uitgemaakt geworden- maar als

men de leer vervalste en als men de eer wilde opstrijken met nabootsing en valse leringen, dan scherpte Paulus het zwaard des Woords en stelde zich als een goed en een getrouw krijgsknecht van Christus aan het front van het slagveld, om de valse leraars de wapenen uit handen te slaan.

Dat deed Paulus niet fanatiek of agressief, maar heel bedaard, doch Schriftuurlijk trefzeker.

Gods ware getuigen hebben de strijd niet tegen vlees en bloed (al wordt dat maar al te veel beweerd), maar stellen zich tegen de geestelijke boosheden, waardoor ook de valse leraren en valse apostelen gedreven werden/worden.

Het is de duivel om het even wie hij gebruikt in zijn dienst om het ware werk Gods na te bootsen en/of in diskrediet stellen. Dan kunnen zelf Gods kinderen, ja, ware knechten van God zijn, zoals we ook zien met de wettische veinzing van Petrus in Antiochië, die echter door Paulus in de kiem gesmoord werd door openbare bestraffing, en dat was pure liefde; ten eerste tot God en ten tweede tot de naaste. Openbare bestraffing is beter dan verborgen liefde, tenminste, als het een Schriftuurlijke bestraffing betreft, waarvoor duidelijke en noodzakelijke redenen zijn.

In de tekst van onze overdenking gaat het echter over valse apostelen, die de ware apostelen afschilderden als verleiders (2 Kor. 6:8), om zelf met vleselijke wapenen eer en roem te verwerven.

Doorgaans hebben bedrieglijke arbeiders in de wijngaard des Heeren een vleierende tong om indruk op de mensen te maken. Ze profileren zich als bescheiden en vriendelijke mensen, die zich bewogen tonen met het onsterfelijke lot van hun naasten, maar je moet dezulken maar eens op hun ware intentie testen, dan zijn het dikwijls draken gelijk. Een bedrieglijke arbeider valt altijd in de strik van zijn eigen garen, want dezulken pretenderen alles te weten en dulden geen tegenspraak, en bij de minste terechtwijzing, veroorloven zij zich allerlei grofheden en geestelijke blufpraat om de ander te overtroeven, terwijl zij voor de buitenwacht schermen met liefde, ootmoed, zachtmoedigheid en oprechtheid, die ze zelf met geen vinger in de praktijk brengen, behalve in de nabootsing ervan.

En als dezulken gewezen worden op hun dwalingen op grond van de heilige Schriftuur, dan wordt de vermaner gelijk met allerlei grofheden verketterd als iemand die niets van de ware bevinding verstaat; als iemand die geen kennis heeft aan 'de zaken van de

woorden'; ja, als een vijand van de waarheid die zich door hun bediening er buiten gezet voelt.

Maar weet u wat zulke bedrieglijke arbeiders nooit doen?

Ze gaan nooit concreet in op de aangewezen dwalingen die ze zelf als waarheid pretenderen en omdat ze tegen de Schriftuurlijke weerleggingen omtrent hun dwalingen geen bijbels verweer hebben, hoor je nooit meer wat van dezulken. Of ze beginnen van zich af te slaan, te schelden en te tieren, en ze beroemen zich erop dat zij 'de zaken van de woorden' (welker woorden zij van anderen gestolen hebben) volledig onder controle hebben.

Ik hoef het gelukkig niet meer te zijn en ik wil het ook niet meer, want in Christus ben ik net zo zachtmoedig als Christus Zelf. En die hoedanigheid in Christus blijft nooit zonder vrucht, maar ook de vrucht is alleen in Hem gevonden.

De ware liefde laat zich niet verleiden tot de voorschriften van de algemene liefde, NEE, algemene liefde baart op geestelijk terrein alleen maar bedrieglijk en ziekelijk sentiment en walgelijke verdachtmaking.

De ware liefde is rechtvaardig, onpartijdig en in de eerste plaats op God gericht, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Die liefde is uit God, door God en tot God en die liefde doet elk tot liefde nopen, want de liefde van Christus dringt ons. Zonder die dringende liefde Christi en zonder de bediening des Heiligen Geestes zit de mens vol judasachtige boosheden. Geloof je het niet?

Mens, dan verbeel je je maar wat en dan weet je niet dat je één brok verraderlijke vlees bent, verkocht onder de zonde. Maar bij Gods ware volk wordt dat een last, soms niet te dragen, om door de vernedering van Christus in ons sterfelijke lichaam Gode in Christus de eer te geven door het geloof, want anders blijven we met een vroom gezicht God van Zijn eer beroven.

Die bedrieglijke dekmantel rukt God Zijn volk af, want die Hij liefheeft kastijdt Hij, ja, Hij kastijdt een iegelijken zoon die Hij aanneemt. En als we zonder kastijdingen zijn, dan zijn we bastaarden en geen zonen. Maar als we daarin geoefend worden tot ons zielenut, dan gaan we Hem roemen die ons blijdschap geeft, juist in de diepte van onze verlorenheid, want Christus kan alleen Zichzelve kwijt aan een totaal verloren zondaar. Dat herhaalt zich in het genadeleven en Gods ware volk krijgt het lek NOOIT boven water. De leuke bodem van dat akelige "bekeerd zijn" en dat ijzige "vroom doen" wordt er finaal uit

geslagen, opdat we nieuwelings zouden zakken en zinken op de Rots der eeuwen, Die gisteren en heden Dezelfde is.

Je hebt van die mensen die altijd hun bekering kunnen vertellen; ze hebben het, ze weten het en ze missen het nooit, laat staan dat ze het ooit verzondigd hebben.

Gods ellendige en arme volk daarentegen moet zo menigmaal door duistere dalen, omdat ze onbedacht hun Herder hebben verloren. En voor dat volk is het altijd weer zo'n eeuwig wonder als de Heere hen in die toestand van uitzichtloosheid en verlorenheid weer komt op te zoeken, namelijk als zij Hem nooit meer verwachten, omdat ze alle aanspraken verspeeld hebben, alles verzondigd hebben en alles er door gebracht hebben. En als de Heere Zich dan komt te betuigen als een God van nabij en niet van verre, met de woorden uit Jesaja 49:16: *"Zie, Ik heb u in de beide handpalmen gegraveerd; uw muren zijn steeds voor Mij"*, o, dan slaan de vlammen der liefde er weer uit en dan kan dat volk er weer veertig dagen tegen. De kudde van Christus wordt zo menigmaal aangevallen door wolven in schaapsklederen, die met Gods ware knechten wedijveren als waren zij dienstknechten der gerechtigheid. Doch het kleinste beproefde(!) schaapje van Christus kan de wolven in schaapsklederen onderscheiden, namelijk aan de stem van de Goede Herder, die zij uit de mond van de bedrieglijke arbeiders niet opluisteren en van wie Christus Zich dan ook niet bedient.

En als je mag vertellen wat God aan je ziel gedaan heeft, prompt zeggen die mensen dan: "Dat heb ik ook zo beleefd." En als je mag vertellen wat de Heere tot je ziel gesproken heeft, prompt zeggen die mensen: "Die tekst heb ik ook gehad."

Gods volk krijgt zowel Orpa's als Ruth's op bezoek. En die Orpa's kunnen wenen, o ja, emmers volk, nog veel meer als Gods volk, maar als het aankomt op het puntje van afscheid nemen van het leven van de oude mens, dan haken zij af, omdat zij het leven in eigen hand niet willen verliezen. En in dat beslissende uur op de grens van leven of van dood, daar getuigt Ruth tegen Naomi van de hoop die in haar is door het geloof: *"Uw volk is mijn volk en uw God mijn God."*

Orpa daarentegen keert zich af, draait zich om en gaat als de oude mens terug naar haar afgoden, omdat zij nooit een nieuwe mens in Christus geweest is. Huichelaars kunnen omdraaien als een blad aan een boom. Vandaag zijn ze vroom en vriendelijk, morgen zijn ze gemelijk, nijdig en vooral onverzoenlijk. Zo is het ook met de valse

arbeiders in Gods wijngaard. Om zichzelf te handhaven gedragen zij zich al naar gelang de situatie is. Ze hebben geen vaste koers. Ze zijn gemakkelijk te manipuleren en geloven alle laster die er van de getuigen van Christus rond gaan. Daarbij weten zij zich dikwijls geruggensteund door vele valse getuigen die de naam hebben dat zij leven, doch in werkelijkheid dood zijn. Dezulken -als zij door het Woord ontmaskerd zijn- kunnen wenen als een Orpa en zo de martelaar spelen en zich een slachtofferrol aanmeten, omdat zij de ontdekking van Gods Woord waardoor zij zich voelen aangesproken, toeschrijven aan de "vreselijke karakters" van Gods getuigen. En zo houden dezulken elkaar zoet in het geestelijke centrum van Jeruzalem, met lolly's, suikerballen en snotterzakdoeken, want meer hebben zij niet.

De gemene werkingen des Geestes gaan echter nog verder, hetgeen we zien bij de dwaze maagden. O, Gods volk vreest zo menigmaal nog als een dwaze maagd openbaar te komen, maar de dwaze maagden vrezen niet, nee, want zij zijn het, ze hebben het, maar ze hadden het net niet, want toen de Bruidegom kwam, gingen hun lampen uit om nooit meer te branden, omdat zij de inwoning des Geestes niet deelachtig waren. O, er is zo ontzagelijk veel godsdienstig kunstlicht in onze dagen, op en onder de kansels, maar Gods ware volk is als een hutje in de komkommerhof verborgen. Het is Sion, zeggen zij, niemand vraagt naar haar. Niemand? Jawel, want God vergeet Zijn volk nooit! Hoor maar: *"IK, ja, IK zal naar Mijn schapen vragen en zal ze opzoeken"*, zegt den Heere uw Ontfermer.

Dus Paulus laat die valse apostelen niet hun gang gaan, maar hij snijdt ze af met het Woord onzes Gods en met het zwaard des Geestes. En dan mogen zij brullen van woede, schelden als een dolle hond, Gods Woord misbruiken en dat op anderen toepassen, maar dan is er Eén die zulke engelen des satans scheldt als Gezaghebbende: *"De Heere schelde u, gij satan, ja, de HEERE schelde u! Die Jeruzalem verkiest; is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt?" Zach. 3:2. Amen.*

DE BREDE EN DE SMALLE WEG

Strijdt om in te gaan door de enge poort; want velen, zeg Ik u, zullen zoeken in te gaan, en zullen niet kunnen", Luk. 13:24